

# Alevilik Aşkı

Remzi Kaptan

# Alevilik Aşkı

# Remzi Kaptan



Remzi Kaptan, kişilik bilincine ulaştıktan sonra terciğini Alevilik yoluna hizmetten yana yaptı. Bu tercihin gereğı olarak Alevilik yoluna hizmetini sürdürmeye devam ediyor.

İletişim için: [remzi.kaptan@yahoo.com](mailto:remzi.kaptan@yahoo.com)

**Alevilik Aşkı** adlı bu çalışma Remzi Kaptan'ın çeşitli zamanlarda yazdığı yazılardan ve yaptığı sohbetlerden derlenmiştir.

## İçindekiler

1. Giriş
2. Alevilik Aşkı Aşkların En Güzelidir
3. Alevilik Yoluna Tutkuyla Aşık Olmak
4. Aşk, İnsanın Kendisini Aşmasıdır
5. Ali Demek Yücelik Demektir
6. Aşk Anlatılmaz, Yaşanır
7. Aşık Veyseldeki Derinlik
8. Aşk ve Ahlak
9. Aşkın Ateşiyle Nurlanmak
10. Erenlerin Cemini Nasıl Anlatmalı
11. Münkir Ermez Bu Sırra
12. Bizim Semahımız İlahi Bir Aştır
13. Biz Mezhep Bilmeyiz, Yolumuz Vardır
14. Bizler Güruh-u Naci'yiz
15. Dertli Divani
16. Hz. Ali'nin Aşklarımız

17. Sır Vardır Sır İçinde
18. Pir Sultan Pirimiz Yolunda Ölürüz
19. Hizmet Edelim Gerçeğe
20. Özgür Olunmadan Aşık Olunmaz
21. Hedeflenen Mutlak Aşktır
22. Hızır İlyas Bizim Yoldaşımızdır
23. İnanmazsan Gelir Görürsün
24. Pir Sultan'ın Aşkı
25. Eşrefoğlu Al Haberi
26. Vahdetname
27. Açılın Kapılar Şah'a Gidelim
28. Değişim, Gelişim, İnsani Değerler, Aşk
29. Kainatın Aynasıym Mademki Ben Bir İnsanım
30. Hakikatin Sırrını Beyan Eylemek
31. Minnet Eylemem
32. Talip Gelmez Oldu Pir Nefesine
33. Sıkıntılar ve Sorunlar Ebediyen Sürmez
34. Dostun Derdini Derdi Bilmek
35. Haydarların Sevdası

36. İnsan olmak
37. Alevi İnanç Önderlerinin Sorumluluğu
38. Alevilikte Israr
39. Kimseye Boyun Bükmeden Yolu Sürmek
40. Pir Sultan Abdal: İncanın, Direnişin, Bilgeliğin Toplamı
41. Alevilerin Başkalarını Taklit Etmelerine İhtiyaçları Yoktur
42. Modern Zamanların Dervişleri
43. Gelin Canlar Bir Olalım
44. Aşksız Bir Hayat Anlamsız Bir Hayattır
45. Bir Dost Bulmak
46. 1240: Yeniden Doğuşun Yılı
47. Biz Aleviyiz Yolumuzdan Dönmeyiz
48. Yunus Emre'yi Tefekkür Etmek
49. Pir Sultan Abdalın Sırrı

*Aradığımız, hedeflediğimiz, yaşamak istediğimiz, uğruna dile gelmez bedeller ödediğimiz; arı-duru, pirüpak, güzellikte sınırı olmayan, sadece bazı anlarda değil, dembedem yaşamın bütününde hakim olan bir aşktır.*

## Giriş

Alevilik bir inançtır. Yaşamı, evreni, insanı ve bütün bunlar bağlantılı ne varsa onu anlamanın, anlamlandırmanın; anlamlı ve mutlu bir yaşamın menziline olduğu bir inanç yoludur. Aşk ise sevgi ve bağlılığın en üst aşamasıdır. Sevdiği ile hemhal olup onunla bir olmanın, bir olmak istemenin ifadesidir. Bu bağlamda **Alevilik Aşkı**, Alevi inancına, bu inancın yarattığı, oluşturduğu, hedeflediği değerlere ve doğrulara bağlılığın, güvenmenin, inanmanın adıdır.

Birer ferdi olduğumuz Alevi toplumunu zaman zaman kendi gerçekliğinden uzak ve bihaber yaşadığı için, bir çok konuda ve sorunda duyarsızlaştığı için çok sert ve yakıcı şekilde eleştiriyoruz. Ancak bu eleştirilerimiz ve toplumsal yapımızdaki bazı aksaklıkların, eksiklerin, yetmezliklerin, yanlışların, laubaliliğin tespit edilip söylenmesi toplumumuzu aşağıladığımız veya değersizleştirdiğimiz anlamına gelmiyor. Bilakis, aslında Alevi inancının -az da olsa- yaşandığı ve yaşatıldığı bu toplumu malımızla, bedenimizle, canımızla (ruhumuzla) çıkarısız ve karşılıksız sevdiğimiz için bu tespit ve eleştirileri yapıyoruz. Alevi toplumuna ölümüne bağlı



olduğumuz için, Alevi toplumunun hayatın her alanında, maddi-manevi daha bir üst aşamada olmasını arzu ettiğimiz için, Alevi inancının bütün yer kürede hayat bulmasını istediğimiz için bu eleştirileri yapıyoruz.

Bu çalışmayla Alevi inancına aşkımızı dile getirmeye çalışacağız.

Alevi öğretisiyle şekillenip insanlığa ışık olmuş cümle erenlere bağlılığımızı bir kez daha ifade edeceğiz.

Alevi öğretisinin güzelliklerini, deyişlerimizdeki felsefeyi, semahlarımızdaki aşkınlığı anlatmaya çalışacağız.

Kısacası, her ne kadar dile gelmesi ve tam olarak anlaşılması meselede olsa aşkımızı anlatmaya çalışacağız. Aşkımızı anlamak isteyenlere '*aşk anlatılmaz, yaşanır*' deyimini bir kez daha hatırlatarak aşkınız bol olsun diyelim.

Gerçeğe Hü!

**Alevilik Aşkı Aşkların En Güzelidir**

Sonda söyleyeceklerimizi basta söyleyelim.

Hiç bir ilgiyi, sevgiyi, aşkı küçümsemiyoruz. Ancak bizce aşkların en güzeli; binlerce yılın süzgecinden geçip, sayısız erenin-yol sürenin hizmet ettiği, hizmet ederek kendisini bulduğu ve bu bulduğundan bir şeyleri kattığı Alevi inancına olan aşktır.

Alevilik inancı yaşamımızı anlamına uygun, dolu dolu, her nefes alış veriş soylu bir davranış-eylem olarak yaşamının adıdır.

Alevilik inancı bizleri anlam ve mutluluk dolu yaşama götüren yoldur.

Bunun içindir ki “*sorma be birader mezhebimizi, biz mezhep bilmeyiz yolumuz vardır*” diyor Nesimi.

Var olanlar insanoğluna yetmediği için insanoğlu hep arayışta. Her daim kendini sorgulamada.

Yaşam öyle basit, anlamsız, sebepsiz, önemsiz değildir. Her şey bir yana nefes alıp vermek bile çok önemli bir olaydır.

Alevi olmak, varoluşa verilebilecek en geçerli cevaptır.

Alevi olmak, neden var olunduğunun cevabını verdiği gibi, bu var olmayı anlamlı kılmanında yoludur.

Alevi yolunun inceliklerini bilmek, bu nazenin yola Nesimi gibi tutkuyla bağlı olanların yapmış oldukları katkıları görmek sıradanlığı aşmak demektir.

Alevi olmak, bu manada insan olmaktır. Her insan suretinde görünen insan değildir. İnsan olmak, surette insan olmak değildir, manada insan olmaktır. Alevilik bu manayı veriyor almak isteyenlere.

İnsan, sıradanlığı aşabildiği ölçüde insandır. Her çarpıklık sıradanlığı aşmak değildir. Surette insandan çıkıp manadaki insana ulaşmak, bir bütün halinde insan olmak, ham ervahlıktan çıkıp ehli kamil olmak demektir.

Aleviliğin amacı budur. Tek tek fertlerden başlayarak cümle insanların insan-ı kamil olmasıdır. Alevilik bunu sağlıyor. Cehaletten ve her türlü yozluktan, yobazlıktan insanı arındırıp gerçek anlamda insan olmayı sağlıyor.

“Hiç bilenle bilmeyen bir olur mu?” Elbette ki olmaz. İşte Alevilik bilmeyi, farkında olmayı, anlamayı, kavramayı ve... ve... en önemlisi de insan olarak yaşamayı sağlıyor.

Bunca Alevi önderi, yol süreni Alevilik için zerre kadar dahi tereddüt etmeden malını, ailesini, canını ve var olan her şeyini gerektiğinde feda etmiştir. Alevilik inancı onlara gerçek anlamda insan olarak yaşamamanın anlam ve değerini verdiği için bunu yapmışlardır.

Alevilik aşkı böyle bir aşktır. Sıradan bir ilgi, sevgi olayı değildir.

Bütün olarak yaşanan, tek tek hücreleri bile sarıp sarmalayan bir aşktır. Tutkuyla yaşanan ve ancak yaşayanların bildiği lezzetler sunan bir aşktır.

Daha öncede söylemiştik; 'aşk anlatılmaz, yaşanır' diye. Sıradan bir ilgiyi, sevgiyi, aşkı bile anlatmak bunca zorken aşkların en güzeli olan Alevilik aşkını anlatmak neredeyse imkansız.

Bunun için bu aşkı yaşamaya ancak davet edebiliriz. Ve böylesi bir aşkın mümkün, imkan dahilinde olduğuna şahadet getirebiliriz.

### **Alevilik Yoluna Tutkuyla Aşık Olmak**

Alevilik yolunu süren ve bu yolun insanlık yaşadığı müddetçe var olmasını isteyenler Aleviliğe tutkuyla bağlı olmalıdır. Daimi bir aşk hali ile, her dem dara durmuşcasına, pirin divanında durmuşcasına, cem erenlerinin o nurlu yüzlerine bakarcasına yaşamalıdır.

Her nefeste cemde solunan hava solunmalıdır.

Cem ki; bütün kirlerin giderildiği, arınmanın ve yeniden doğuşun gerçekleştiği, nurani iklimlerin hakim olduğu, toplumsal huzurun ve bireysel mutluluğun yaşandığı yerdir/zamandır/mekandır.

Alevilik yoluna öyle tutkuyla bağlı olunmalıdır ki, adeta her nefeste bu tutku solunmalı ve yine verilen her nefeste bu yolun o insanı anlam ve mutluluk dolu yaşama götüren görkemi cümle insanlığa, cümle varlığa verilmelidir.

Bırakalım yapılan her davranışı, söylenen her sözü, atlan her adımı; her nefes alış verişte bile bu insanlığın ulaşabileceği soylu ruh hali/bilinç boyutu/anlama gücü diğer canlılara/varlıklara yansıtılmalıdır. Alevi olmak, Alevilik yolunu sürdürmek bunu gerektirir.

Alevi olmak başlı başına soyluluğu ve asaleti tercih etmek demektir.

Alevi olmak insanlık bilincine ulaşmak/ulaşma çabasıdır.

Alevi olmak, Alevilik inancına mensup olup gereklerini yerine getirmek, varoluşa verilebilecek en anlamlı cevaptır.

Alevilik aşkı da soylu bir aşktır. Her tür gerilikten, yan unsurlardan arınmış, berraklaşmış, öz halinde kalmış bir aşktır. Öyle basit, sıradan, ucuz, basma kalıp kavram ve alışageldik duygu ve düşüncelerle yaklaşılmayacak kadar asil bir aşktır. Böylesi bir aşk ancak sınırları zorlayacak bir tutkuyla yaşanabilir.

Alevilik aşkı yaşandığında sadece yaşayanların bilebileceği ve var olan hiç bir hazza, lezzete benzemeyen mutluluklar yaşatan bir aşktır. Bu aşkın anlatılması imkan dahilinde değildir. Çünkü mevcut hiç bir kelime ve kavram bunu anlatamaz.

Yaşandığı ve anlatılmayacağı, her anlatım mutlaka eksikler taşıyacağı için Alevilik aşkını ancak bir bütün halinde yaşayanlar anlayabilir.

Alevilik yolunu sürdürme iddiasında olanlar eğer böyle bir anlayış ile yaklaşırlarsa başarılı olabilirler. Bunun dışında, yani yüreğinin en ücra köşesinde dahil bütün hücrelerinde ve ruhunun bütün katmanlarında hissedip yaşamıyorlarsa, hep bir şeyler eksik kalacaktır.

Alevilik yolunu sürdürme ve bu yolun bütün insanlık tarafından bilinmesini isteyenler, bu yolun cümle insanlığa ulaşmasını ancak bu soylu aşkı yaşayarak götürebilirler. Çok söz söylemek veya çokça yapıldığı gibi günü kurtarmalık göstermelik

faaliyetlerle yol alınmaz. Tarih boyunca bunca Alevi ereni ve yol süreni bunu yapmışlardı.

Alevilik inancına olan aşklarını tutku derecesine yükseltip onu bir yaşam biçimi haline getirmişlerdir.

Böyle olduğu içinde onların çok söz söylemesi veya fazladan bir caba göstermesi gerekmiyordu.

Onların her sözü, her eylemi ve hatta her nefes alış verişleri bu aşkın yansımalarıydı. Günümüz erenlerinde yapması gereken budur.

## Aşk, İnsanın Kendisini Aşmasıdır

Bizler, alışageldik klasik kalıpların (davranış ve düşünüş boyutuyla) sahibi değiliz.

Şüphesiz insani değerlerin korunup gelişmesi ve toplumsal birlikteliği sağlayan bazı dinamiklerin ne pahasına olursa olsun korunmasında yanayız. İnsanın esas alındığı ve insanın şahsında toplumun ve böylece bütün insanlığın daha mutlu ve anlam dolu bir yaşamın sahibi olunmasının esas alındığı bu yaklaşım eğer “muhafazakarlıksa”, memnuniyetle bu tanıımı kabul edebiliriz.

Böyle muhafazakar olmakla beraber, klasik muhafazakar davranış ve düşüncesinden çok çok uzağız. Bu açıklamadan sonra söylemek istediklerimizi konumuza bağlarsak: iki insanın bir birlerine yaklaşmaları, bazı ortak ilgi ve duygularda buluşup paylaşımlarda bulunmalarını kesinlikle olumsuz olarak değerlendirmiyoruz. Bu türden bir paylaşımı olumsuz bulmamamız, onu idealleştirdiğimiz ve aşk olarak adlandırdığımız anlamına gelmiyor tabi ki.

Bu tür paylaşımlar geçici olarak insan hayatına olumlu olarak yansır. Eğer bu paylaşımı yaşayanlar gerekli bilgi ve duyarlılığa, anlam ve önem verme kabiliyetine sahiplerse gereken dersleri alıp asıl aşka vesile edebilirler. Yok eğer bu ve benzer niteliklerden yoksunlarsa veya bu tür bir arayış ve özlemleri yoksa, o vakit çoğunlukla yaşandığı gibi hatırda kalmayacak



kadar önemsiz veya acı verecek kadar kötü bir şekilde neticelenebilir.

Söylemek istediklerimizi biraz daha somutlaştırdığımızda, bu tür ortak ilgiler sonucu oluşan paylaşımlar gerçek aşka vesile olduğunda doğru anlamını bulmuş olur. Bunun dışında sıradan, basit, alışageldik bir paylaşım olur. Bu da o an için anlamlı olmakla beraber asıl aradığımız gerçek aşk olduğundan, ulaşmak istediğimiz hakikat aşkı olduğundan onun trilyonda biri gibi bir hesaba bile uymayacak kadar önemsizleşir.

Bizlerin hedeflediği gerçek aşktır. Hakkın ve hakikatin aşkıdır. Kişiye olan ilgi (aşk) buna vesile olmalıdır.

Bize göre doğrusu da budur. İnsan gerçek aşka ulaşmalıdır. En azından ulaşmayı gaye edinmelidir. Çünkü bu olmadığı zaman, yani insan hayatında aşk veya aşkın arayışı olmadığı zaman yaşam bayat ve sunidir. Bu bayat ve yapay hayatı yaşayan insanda korkak, pısrık, öz güvenden yoksun, cimri, kıskançtır, kılükal edendir, gıybet edendir. Ruhu parlak, yüzü nurlu değildir. Çekim merkezi hiç değildir. O kadar yapaydır ki itici bile değildir. Öylesine boş ve halk tabiriyle ruhsuzdur.

Oysa aşkın arayışı bile insanın bütün bu olumsuzluklarını giderir. Bedeni canlanır, damarlardaki kan istekle dolaşır bütün vücudu, her nefes alış veriş anlam kazanır. Hırs, kin, gazez ve daha benzer olumsuzluklar yok olur. Bunun yerine paylaşım,

gelişim, destek, dayanışma, doğallık, samimiyet, içtenlik yerleşir.

Kişiye olan ilginin gerçek aşka vesile olduğunu his ederiz. Bu bir anlık bir his ediş olsa bile biz tüm ömür bir daha o anı, -evet sadece saniyeden bile kısa bir an yaşadığımız o anı- yaşamak için çabalar, didiniriz.

Ask neleri değiştirmez ki... Ne güzellikler oluşturmaz ki...

Selam olsun sevdiğinin cemalinde gerçek aşkın izini bulup onun peşinden gidenlere.

**Ali Demek Yücelik Demektir**

aynayı tuttum yüzüme  
ali göründü gözüme  
nazar kıldım ben özüme  
ali göründü gözüme

ali candır ali canan  
ali dindir ali iman  
ali rahim ali rahman  
ali göründü gözüme

Ali'ye olan bağlığımı, sevgisini; Ali'nin yaşamına yansımalarını Mehmet Ali Hilmi Baba böyle dile getiriyor.

Ali adı bizler için; gerçeğin, hakikatin, yüceliğin, erdemlerin, mertliğin, doğruluğun, dürüstlüğün, aşkınlığın, samimiyetin, arınmışlığın, mutlaklığın... ve daha yığınla varlığa anlam katan, var oluşa cevap vermesi gereken işaret ve manaların adıdır. Hz. Ali, herhangi sıradan bir tarihsel şahsiyet, yiğit bir komutan, siyaset adamı, filozof değildir. Ali demek, “Hakkın nurunun insan sıfatında yer yüzüne yansımalarıdır”.

Ali demek yücelik demektir.

Kim ki yüceliği hedefliyor ve istiyorsa yolu mutlak olarak Ali'ye uğrar.

Hamuru balçıktan olan insan, her zaman yolunu şaşırmağa meyillidir. Yolunu şaşırıp yolsuz kaldığında, hedefe götürmeyecek yollara saptığında, uçurum kenarlarına, bataklığa götüreren yollara saptığında Ali'nin ışığı görmek isteyen gözler için yanıyordur.

O ışık insanı dipsiz kuyulardan ferahlığa çıkartır, o ışık insanı keskin uçurum kenarlarından geniş güvenli yollara çıkartır, o ışık insanı bataklıktan çıkartıp her tür kirden arındırır.

Çünkü O ışık Hakkın nurunun yansımasından başka bir şey değildir.

**Aşk Anlatılmaz, Yaşanır**

*İşitin ey yarenler  
Aşk bir güneşe benzer  
Aşk olmayan gönül  
Misal-i taşa benzer*  
Yunus Emre

Başlıktaki deyimim doğruluk payı epey çoktur. Hele bazı yaşam-evren-insan(kendi) gerçekliğinden bihaber kişilerin küçük kırıntıları aşk diye yansıtması; aşkın gerçek tanımına ve bu tanıma uygun olarak aşkı yaşayanlara hakarettir.

Bu girişten de anlaşıldığı gibi bizlerinde gerçek aşkı anlatması imkansız.

Bizler ne yapmaya çalışıyoruz?

Bizlerin yapmaya çalıştığı aşıkların aşkına vurgu yapmak, kırıntıların aşk olmadığını anlatmak ve gerçek aşkı yaşamak isteyenlere aşıkların aşklarıyla yolu göstermek. Bu yolda gidip gitmemek aşkı arayanların iradesine kalmıştır.

Gerçek aşktan uzak olan, gerçek aşıkların aşkını küçümseyenlerin yer kürede egemen olmasından dolayı aşkın tanımı ve yaşanması gerçek anlam ve yaşantıdan zıt derecede farklılaşmıştır.

Basit, ucuz, sanal, günübürlük, cinsellik esaslı ilişkiler/ilgiler/yaşanmışlıklar aşk diye anlaşılıyor/yaşanıyor. Bu

ve benzer minvaldeki haller-davranışlar, duygular-istekler aşk değil. Belki bir noktada bunlarda insani davranış-duygu-düşünce olarak kabul edilebilir. Ancak bunları aşk olarak nitelemek kesinlikle doğru değil.

Aşk nedir?

En somut ifadesiyle aşk, sevenin sevilende yok olmasıdır. İkiliğin arada kalktığı birlik haline ulaşıldığı bir duygu, düşünce, ruh, davranış boyutudur.

Aşk, bir noktada yaşamın gagesidir. Hayattaki hedef aşk halini sürekli hale getirip en son merhaleye ulaşmaktır. Bu merhale Yaratanın didarına erişmenin, cümle sırları bilmenin/çözmenin, aradaki bütün perdeleri kaldırmanın, Edip Harabi'nin deyimiyile "Sırr-ı Müphem"e ulaşmanın merhalesidir.

Bütün aşık-ı sadıklar bu doğrultuda yaşadıkları aşklarını eserlerinde dile getiriyorlar. Yunus Emre:

**Cennet cennet dedikleri**

**Birkaç köşkle birkaç huri**

**isteyene ver onları**

**Bana seni gerek seni...** diyerek aşık olduğunu istiyor. Aşkı için cenneti bile elinin tersiyle itiyor Yunus Emre. Yunus erenleri burada cenneti küçümsemiyor, ancak aşkın bununda ötesinde olduğunu anlatmaya çalışıyor.

Elbette ki Yunus ve diğer erenlerin aşkı ilahi aşktır. Pir Sultan Abdal:

**Koyun beni Hak aşkına yanayım,**

**Dönen dönsün, ben dönmezem yolumdan,** derken de bu gerçeğe vurgu yapıyor.

Bu anlayışla yaklaşırsa tanım daha da netleşiyor.

Asıl aşk ilahi aşktır. Mecazi aşk (mecazi aşktan kasıt, eş, sevgili, çocuk vb. olana sevgi/ilgi) ise ancak ilahi aşk esas alındığından anlam kazanıyor.

Aşk, bütün duyguların en üstünde olan duygudur. Yaşamın asıl anlamı aşktır dersek, abartmış olmayız.

Aşk, kesinlikle bir gönül işidir. Aşkın akılla işi yoktur. Herman Hesse'nin deyimiyile 'aşkta aklın yolu izlenmez'. Aşka gönül yoluyla varılır.

Aşk, derdi derman bilmektir.

Ahiret korkusunu hiçe saymak, dünya malına zerre meyil vermemektir.

Aşk, en kızgın ateşlerde yanmaktır, yanıp yanıp yeniden doğmaktır.

Aşk, köleliği sultanlığa tercih etmektir.

Aşk, peşinen divaneliğe razı olmaktır.

Aşk, serden vazgeçmektir.

Aşk....

Kısacası aşk, hayvanlığı aşır insan olmaktır. 'Ölen hayvan olur, aşıklar ölmez'.

Aşk, kutsal, saygın ve yücedir. Ayağa düşürülmüş, pespaye ilişkilerin adı aşk değildir. Bin bir hesapla yola çıkılarak oluşturulan ilişkilerin adı aşk olamaz. İster ilahi olsun, ister mecazi manada olsun, çeşitli çıkar hesaplarıyla aşık olunmaz.

Aşk, insanoğlunun hiç bir hesabına uymaz. Uysa adı aşk olmaz zaten. Oysa ne yazık ki çokça kişi hep kendini kandırmıştır. Gerek yaratıcıya yaklaşımda olsun, gerek mecazi manada olsun. Mesela yaratıcıyla irtibatı cennet-cehennem hesabı üzerinden yapan birisinin aşkı ne kadar yüce olabilir ki? Veya ilahi aşkın küçük bir yansıması olması gereken karşı cins ile ilişkiler bin bir hesap sonucu oluşmuyor mu? Böylesi bir hesapla oluşan ilişkiler gerçekten aşkın tarifine uyuyor mu? Bu tür ilişkilerde o yücelik, bütünlük oluşuyor mu? Bu ilişkilerde kişiler her şeyleriyle yekcan olabiliyorlar mı, ikiliği aradan kaldırıp bir olabiliyorlar mı?

Kimsenin ilişkisini (onlara göre aşklarını) yargılamak, sorgulamak hakkımız yoktur. Hiç kimsenin yoktur böyle bir hakkı. Ancak aşkın ve aşkın tarifini erenlerin anladığı ve yaşadığı şekliyle yansıtmak, erenlerin yolunu sürme iddiasında olanların en tabi hakkıdır. Söylediklerimiz bu çerçevededir.



**Aşık Veyseldeki Derinlik**

Göz gezdirdim dört köşeyi aradım  
 Ne sen var, ne ben var bir tane Gaffâr  
 İstersen dünyayı gez adım adım  
 Ne sen var, ne ben var bir tane Gaffâr

Coşar deli gönül misâl-i deryâ  
 Mecnun'a sahrada göründü Leylâ  
 Gördüğün güzellik hepsi Mevlâ  
 Ne sen var, ne ben var bir tane Gaffâr

Her nesnede mevcut, her cesette can  
 Anın için dedik biz ona Cânân  
 Evvel âhir O'dur, onundur fermân  
 Ne sen var, ne ben var bir tane Gaffâr

Bahar gelir çiçek olur açılır  
 Zaman zaman yağmur olur saçılır  
 Ehl-i aşka mey görünür içilir  
 Ne sen var, ne ben var bir tane Gaffâr

Neyim, ne olacak, elde neyim var  
 Karaca'oğlan, Dertli Yunus soyum var  
 Mansur'a benzeyen bazı huyum var  
 Ne sen var, ne ben var bir tane Gaffâr

O cihâna sığmaz, ondadır cihân  
O mekâna sığmaz, ondadır mekân  
O devrâna sığmaz, ondadır devrân  
Ne sen var, ne ben var bir tane Gaffâr

Hayyâm'a görünmüş kadehte meyde  
Neyzen'e görünmüş kamışta neyde  
Veysel'e görünür mevcut her şeyde  
Ne sen var, ne ben var bir tane Gaffâr

Az çok yaşamı anlamak isteyen, anlamlı bir hayatın sahibi olmak isteyen birisi elbette yukarıdaki dizelere hayran olur. Hayran olmanın ötesinde sarsılır ve içini tatlı bir huzur kaplar. Ve sonrasında düşünmeye, anlamaya, kavramaya çalışır. Aşık Veysel gelir gözlerinin önüne. “Gözleri görmeyen” ama gönül gözü açık o soylu şahsiyet gelir gözlerinin önüne. Bir kez daha şiddetle sarsılır ve daha derinlikli düşünmeye, tefekkür etmeye çalışır: Veyseldeki halet-i ruhiye nasıl bir derinliğe sahip? Soruların cevapları yeni sorulara vesile olur ve böylece hayranlık kat be kat artmaya, işaretler daha da belirginleşmeye başlar. Ey ölümsüz eren, önünde saygıyla eğiliyorum.

### **Aşk ve Ahlak**

Geçmiş zamanlarda da bu yoğunlukta mıydı bilmiyorum ancak şu yaşadığımız çağda -ve büyük ihtimal gelecek çağlarda da hüküm sürecek olan- kişiyi maddi gücüne göre değerlendirmek, başarısı oranında saygın olarak addetmek herhalde hiç bir zaman bu kadar uç noktada değildi.

Günümüz dünyasında esas olan yegane kriter maddi başarıdır. Eğer maddi başarınız yoksa en güzel davranışı sergilemeniz, en değerli düşünceye sahip olmanız, en insancıl duygularla hareket etmenizin bir anlam ve önemi yok.

Esas olan maddi birikiminizdir.

Doğayla ve diğer ilişki içerisinde bulunduğunuz cümle varlıkla kurduğunuz güzel iletişimin, saygıyı ve sevgiyi esas alan bakış açınızın ve bunun sonucunda davranışlarınıza yansıyan samimiyetin, paylaşımcılığın, dostluğunuzun bir değeri yok.

Varsa yoksa maddi gücünüz ve bu gücün sağladığı imkanlardır.

Çoğu kez hiç bir şey bilmeseniz bile, en berbat ve gerçeklikle alakası olmayan fikirler ileri sürmeniz ve en uyumsuz, gayri insani davranışta bulunmanız bile, eğer maddi gücünüz varsa sizi bir anda doğru fikirlerin sahibi, ideal davranış şeklinin uygulayıcısı yapar. Her türlü çirkin, kirlili, yoz ilişkiler, ahlak dışı davranışlar ve haksızlıklar maddi gücün etkisiyle olağan karşılanıyor. Maddi birikimleri yetersiz olan birisi aynı tutum ve

davranışı sergilese belki anında linç edilir, ancak maddi birikimleri çok olanlar aynı şeyleri yaptıklarında alkışlanır.

Ne yazık ki böyle. Her şey -ve yine ne yazık ki her şey- neredeyse maddi güce göre şekilleniyor.

Belki tarihin her döneminde böyleydi, bilemiyorum. Ancak bildiğim yaşadığım bu çağda maddiyatın bu kadar esas olmasının zerre kadar insani gerçeklikle uyuşmadığıdır.

Maddiyat önemlidir. Ancak esas olması, her şeyin tek ve biricik belirleyicisi olması kabul edilemez. Belki çok kişi kabul ediyordur, ancak ben ve benim gibi bazıları da kabul etmiyor. İnsanlık var oldukça böyleleri de, yani maddiyatın ve onun şekillendirdiği ilişki, düşünce, davranış boyutlarını kabul etmeyen, ret eden ve eksikte olsa alternatifler ortaya koyanlar olacaktır.

Bu tespitlerden –veya kendimizce doğrulardan- sonra gelelim asıl konumuza.

Aşk ve ahlak.

Aşk, aşıklık beraberinde ahlakı da getiriyor.

Aşık olup aşkı yaşayan birisi çok soylu duygular yaşar. O güne değin yaşadığı bütün duygulardan yüce ve çoğu kez anlatılmaz duygular yaşar. Bu yaşayış öyle bir yoğunlukta olur ki kişi farkında olmaksızın her haliyle bir üst aşamaya –olumlu anlamda- evrimleşir. Duyguda, düşüncede, davranışta, olaylara

ve olgulara yaklaşımda bu evrimleşmeyi hisseder. Yaşam başkalaşır. Şair diliyle söylersek, “renk olur hayat, canlılık gelir, anlamlaşır her şey”. Puzzle gibi parçalar yerlerine uyar. O zamana kadar olmayan farkındalıklar ortaya çıkar.

İşte bu ve benzer daha onlarca olumlu davranışa, düşünceye, bakış açısına yol açan aşk, ahlaklı bir yaşamada yol acar.

Yaşamı güzelleştiren aşk, elbette yansımaları nasıl hayatın diğer alanlarında hissettiriyorsa ahlak alanında da göstererek kişiyi edep ve ahlaklı hale getirir.

Aşk güzelliştir. Uğradığı viran bağları gülistana çeviren, bir nazar eylediği harabeleri göz kamaştırıcı saraylara çevirdiği gibi, her haliyle en dipteliği yaşayan insana da yıldızlara ulaşma ve yıldız olma imkanı verir.

Bu, böyledir.

Maddi çıkar hesaplarının belirlediği bir yaşamda aşk bu anlatılan özellikleri yaşatabilir mi? Elbette ki yaşatmaz. Çünkü orada her şey maddi çıkar çelişkisi etrafında şekilleniyor. En basit ve doğal insani refleksler bile bu ilişki ağının getirmiş olduğu düşünme ve davranış kalıplarıyla dışa vuruyor. Bu dışa vurumlarda hesap kitap ile olduğundan bütün doğallıklarını yitirmiş oluyorlar.

Böylesi bir kalıplaşmayı yaşayanlar, şüphesiz aşklarını da bazı hesaplar sonucu yaşıyorlar. Oysa bu aşk değildir. Çünkü aşk hesap kitap kabul etmez. Etse zaten adı aşk olmaz.

Para-pul, şan-şöhret, mevki-makam sahibi birisine sırf bu yanıltıcı özelliklerinden dolayı aşık olunmaz. Kişiye aşık olduğu sanısı oluşuyor. Oysa asıl aşk o kişinin sahip olduğu paraya, şöhrete, mevkiyedir.

Bu tespitler basmakalıp klişeler olarak algılanmasın. Veya başarısızlığa, parasızlığa gerekçe oluşturmak olarak da anlaşılmasın. İçtenlikle ve samimiyetle böyle olduğuna, yani her şeyin hesap kitap sonucu şekillendiğine ve bununda doğru olmadığına inanıyorum.

Para ve mevki sahibi kişilerin imkanlarını kıskanmak falan değil benim derdim. Yada onları ahlaksız ve kötü olarak da damgalamak değil. Benim derdim; maddiyatın her şeyi kuşatıp belirlemesinin doğru olmadığıdır. Bu her şeyin içinde aşkta var. Aşk konusu en hassas konu olduğundan ve asıl aşkın cümle varlığın sahibine olması gerektiğine inandığım için bunları söylüyorum. Hadi kişi ile olan aşkı bir şekilde maddi çıkar ile dengelediniz peki bu soylu bir aşk olabilir mi? Olmayacağına göre o yüceler yücesine aşk hiç maddi hesaplarla olur mu?

Yapay bir hayat yerine tüm doğallığın hakim olduğu bir hayat en doğru hayattır. Varsın birileri hesaplarla uğraşsın, birileri kendi hamlıklarını parayla, maddiyatla kamillikmiş gibi

yansıtmaya çalışsın, cehaletlerini mevkileriyle gidermeye çalışsın. Biz böyle yapaylıklar içinde olmayacağız. Her halimizle; ruhta, duyguda, düşüncede, davranışta, ahlakta ve yaşamın bütün sahalarında özümüzdeki Hakkın bilinciyle yaşamımızı aşk dolu olarak, anlamına uygun bir şekilde asil ve soylu olarak yaşayacağız.

Ne mutlu aşklarını en zirvede yıldızlarla yarışırçasına yaşayarak yıldızlaşanlara.

## Aşkın Ateşiyle Nurlanmak

### *Ancak aşkın ateşinde yikananlar gerçeğe ererler*

Alevilik inancına ve bu inancı yaşayan Alevi toplumuna olan ilgimizi bağlılığa, bağlılığımızı sevgiye ve sevgimizi tutkulu bir aşka dönüştürüp bu aşkın ateşiyle nurlanacağız.

Asırlardır binlerce erenin, evliyanın, insan-ı kamilin, mürşidin, rehberin, pirin, talibin, dervişin, aşık-ı sadıkın, ozanın... hizmet ettiği; hizmet ederek emeline ulaştığı bu yolda bizlerde hizmet ederek; dilde ne dileğimiz varsa, gönülde ne muradımız varsa cümlesine maruf olacağız.

Yaşamda belirleyici olan yegane muradımız yaşamın sırrına/gerçeğe vakıf olmaktır. Gerçeğe ancak aşk ile yol aldığımızda varabiliriz.

Gerçeğe ulaşmak, kendini bilmektir.

Gerçeğe ulaşmak isteyen bizler gönüllü olarak ateşlerin narında harlanacağız. Ateşlerde yandıkça gerçeğe ulaşacağız.

Ateşin kendisi başlı başına kutsal değil mi? Prometheus ateşi tanrılardan çalıp insanoğluna verdiği için kaf dağının ötesinde bir yerde cezaların en ağırına çarptırılmadı mı?

Prometheus ateşi tanrılardan çalıp aciz insanlara verdi. Böylece tanrılara özgü olan bir güç insanların eline geçmiş oldu.

Güç başarıyı getiriyor, başarı mutluluğu.



Tanrıların kızgınlığı bunadır. Ateşin çalınmasından ziyade insanların güçlü olmasına kızgınlardı.

Mutluluk yalnız tanrılara özgüydü. Acz içinde bir varlık olan insan yalnızca tanrılara has olan mutluluğa erişmemeliydi. Prometheus yalnızca tanrılara mahsus olan mutluluğun yolunu insanlara gösterdiği için cezaya çarptırıldı.

Ateş kutsaldır. Ateşin narından yıkanıp aşklarına bağlılığın imtihanını verenler ancak gerçek aşkı yaşarlar.

Aşkı yaşamak için ateşin narından harlanacağız. Bedensel bir yanma değil bu yanış. Nesimi'nin dediği gibi;

***Tenden sual etme ten kuru tendir  
Can onun içinde gevheri kandır.***

Bedensel bir takım zorlukların sonuçta çok önemi yoktur. Bedensel olarak verilen çabalar belirleyici değildir. Dolayısıyla ateşlerde yanmak derken bunu bedensel olarak yanmak olarak belirtmiyoruz. Bedensel zorluklar canın yanmasının yanında önemsiz ve değersiz kalır.

Bizler için esas olan candır. Canın özüne dönmesidir. Canın aşkına/cananına kavuşmasıdır.

Canımız ateşlerde yanacak. Yandıkça arınıp özüne dönecek. Yandıkça, nasıl ki bazı maddelerin özündeki cevher ortaya çıkıyorsa canın özü'nde ortaya çıkacak.

Aşkın ateşi arındırarak. Arınan, durulanan, pirüpak olan, gerçek niteliği ortaya çıkanda hakikatin sırrını anlamaya, onunla bir olmaya hazır demektir.

Aşkımız öyle kelimelerle ifade edilemeyecek kadar tutkulu olacak. Bizler o ateşin narında yanarken toplumumuzun şahsında kainata, cümle insanlığa gözleri kamaştırın ve kamaşın gözlerden bütün hücrelere sirayet eden bir nur olacağız.

Aşkımız kişiye olan aşk değildir. Bizlerin aşkı asırlardır sayısız erenin hizmet ettiği yola ve bu yolun yolcularıdır.

Alevi inancına ve Alevi toplumudur aşkımız.

Alevi toplumunun şahsında cümle kamil insanlardır.

Bu inanç ve bu inanca inanan toplum için yangınların en büyüğünde yanmaya hazırız.

Kendi gölgesinden korkan pısrıklarla, yolsuzlarla işimiz yok.

Davetimiz, çağrımız ateşlerde yanıp ateşin kendisi olmak isteyenleredir.

**Erenlerin Cemini Nasıl Anlatmalı**

Erenler cemine her can giremez  
Edep ile erkan yol olmayınca  
Her Kamberim diyen Kamber olamaz  
Şah'ın Kanber'ine kul olmayınca

Arama uzakta vardır yakını  
Gerçek olan talip bulur hakkını  
Yüklemesler sana yolun yükünü  
Bükülü kametin dal olmayınca

Şah Hatayi'm eder bu sırrı beyan  
Kamil midir cahil sözüne uyan  
Bir baştan ağlamak ömüre ziyan  
İki baştan muhip yar olmayınca

Cem.

Neydi ki cem?

Nasıl bir ibadet biçimidir cem?

İnsanın ve toplumun hangi ihtiyaçlarına cevap veriyor?

Nasıl anlatmalı cemi? Cem erenlerinin nur-u cemallerini, aşk-ı şevklerini, secdeye inen alınları, dara duran ve dara durduğunda

Hakkın divanına durmuşcasına özünü meydana koyanları, yapılan cümle hizmetleri nasıl anlatmalı ham ervahlara?

Nasıl anlatmalı mutluluk ve huzurdan uzak olanlara, cemin bireysel mutluluk ve toplumsal huzur kaynağı olduğunu?

Nasıl anlatmalı bir pirden/mürşitten etek tutmayınca yolun yürünemeyeceğini, rehbersiz yolun bulunamayacağını, müsahibin/yol kardeşin olmaksızın yolculuğun tehlikelerle dolu olduğunu, nasıl anlatmalı cümle yolsuz kalmış olanlara?

Nasıl anlatmalı cem meydanını pir u pak eyleyen bacıların tıpkı süpürgeci Salman gibi her dem Mervanların gözlerindeki perdeyi kaldırmaya ve sahibi zaman Mehdi'nin geldiğinde görmek istediği temiz gönüllerin kirlerini süpürdüğüne? Bunu nasıl anlatmalı gönülleri kir pas içinde kalmış olanlara?

Nasıl anlatmalı zakirin bağlamasının sesinin meleklerin sesini andırdığını? Cemde söylenen deyişlerin, duazların, mersiyelerin, nefeslerin insanı başka alemlere götürdüğünü, nasıl anlatmalı daha içinde bulunduğu kabuğun bile farkında olmayanlara ötelere ötesini?

Nasıl anlatmalı semahın bir oyun değil, ilahi bir aşk olduğunu ve semah dönenlerin cümle kainatla, varlıkla hemhal olup turnalar misali göğe ağdığını?

Nasıl anlatmalı delilin/çerağın uyandırılmasıyla/yakılmasıyla cümle kainatın aynı düzen etrafında uyandırıldığı/aydınlandığı

ve asıl uyanmanın gönüllerde, yüreklerde, bilinçlerde gerçekleştiğini?

Delilin/çerağın uyandırılması/yakılmasıyla karanlıkta kalmış ne kadar güzellik varsa gün yüzüne çıktığını, nasıl anlatmalı gören körlere?

Ya bunca bencilliğin, çıkarın, mal ve mülk hırsının hakim olduğu zamanlarda cemde, cem erenlerinin gücü ve imkanı ölçüsünde getirip, bir birine katılıp Hak lokması olan ve paylaşımların en güzellerinden biri olanı, nasıl anlatmalı?

Nasıl anlatmalı gözcüyü? Gözcünün sadece cemi değil, cümle kainatı gözetip düzenlemeyi sembolize ettiğini ve aslında her şeyin bir düzen dahilinde olması gerektiğini, nasıl anlatmalı?

Ya diğer hizmetleri nasıl anlatmalı? Her biri kendi içinde birden fazla doğruya, güzelliğe, olgunluğa, insan-ı kamile ve aslında özünde Hakka yakın eyleyen hizmetleri nasıl anlatmalı?

Cem bir davettir. Her tür kirden arınmaya, kötülükleri iyiye yönlendirmeye, hataları ve yanlışları doğrulara çevirmeye, yaşama ve dünyaya anlam vererek anlam ve mutluluk dolu bir hayatı yaşamaya davettir.

Kinin, bencilliğin, öfkenin, hırsın ve bir cümle olumsuzlukların insan ve toplum hayatında yok olması, olmadığı takdirde de minimum düzeye indirilmesinin davetidir.

İnsan yarım, eksiktir. Cem, insanın tamam ve bütün olmasını, ham ervahlıktan çıkıp olgunlaşarak insanı kamil olmasına davettir.

Edep erkandır cem.

“Gerçeğin demine Hü” demektir cem.

Anlatılması zor, hemde çok zor.

Teker teker, günlerce, bıkmadan anlatılsa ve dağarcığında var olan cümle kelimeler, kavramlar defalarca kullanılsa bile anlatılmak istenenler hep bir noktada eksik kalacak.

Bu sebepte yaşamak, içinde olmak, hemhal olmak, bir olup bütünleşmek gerekiyor. O halde ancak anlaşılır – daha doğrusu bütün hücrelerde bulunacak şekilde yaşanılır.

Bütün bunlara rağmen bizler yinede dilimiz döndüğünce anlatmaya, yaşam biçimimiz haline getirerek somut bir şekilde anlaşılır kılmaya devam edeceğiz. Anlattıkça, yaşadıkça ve yaşadığımız güzellikleri cümle varlığa taşıdıkça, bizden başlayarak adım adım cümle varlık anlam kazanacaktır.

**Münkir Ermez Bu Sırta**

Kimdir münkir? İnkâr edendir. Bilinç ve anlayış noktasında ham olup kavrayış eksikliği yaşayandır. Bazı durumlarda gözleriyle görse, eliyle dokunsa bile yinede inkâr edendir gerçeği. Gerçeği inkâr edemediği durumlarda da farklılaştırıp tersyüz etmeye çalışandır. Böyleleridir sırta eremeyenler. Böyleleri hakikatin çok çok uzağındadırlar.

**Erenler Şah'tan gelirler  
Ali derler pirimize  
On İki İmam erleriyiz  
Münkir ermez sırrımıza**

Oysa Şah'tan, Aliden gelen On İki İmam erlerinin böyle bir sorunu yoktur. Onlar hakikatin özünden geliyorlar ve bu özü cümle insanlığa taşıma sevdasında olan erlerdir.

O erler ki Şah'tan geliyorlar ve bunu hiç saklama gereği duymuyorlar. Kim olduklarını, neye hizmet ettiklerini açık açık söylüyorlar.

Öyle bir sevdaları var ki onların en amansız baskılar bile bu soylu sevda karşısında tuz buz olmaya mahkumdur.

Onlar Şah'tan, Ali'den geliyorlar.

Onlar On İki İmam erleridir.

Ana kaynaktan geliyorlar. Nurun sonsuz olduğu ve ikrar sahibi nefslerin gönüllerinin aydınlandığı nurdan geliyorlar.

Amaçları bu nurun cümle insanlıkla buluşması.

**Ateş yanıp kazan coşar  
Dalga gelir boydan aşar  
Şulemiz aleme düşer  
Bakın bizim nurumuza**

İşte şuleleri aleme düşmüş ama münkir olan bu göz kamaştırıcı nuru bile inkar etmeye devam ediyor.

Oysa ne büyük bir bahtiyarlıktır bu Ali'nin yolunu süren On İki İmam erlerinin sözlerine kulak verip eylemlerine destek olmak.

**Nesimi der bak da pişir  
Özüne muhabbet düşür  
Bin bezirgan metah taşır  
Günden güne şarımıza**

Özüne muhabbeti düşür. Düşür ki sayısız tüccarlar seninde gönül şehrine ha bire metah taşısınlar. Sende bu lal u gevherden dahada değerli olan metahları alıp ihtiyaç sahiplerine veresin.



## **Bizim Semahımız İlahi Bir Aştır**

Aşkın en alt boyutunu dahi yaşamaktan uzak olanlar, bütün evrenin semah döndüğünü de anlamakta zorlanırlar.

Canların, ilahi bir aşkın tezahürü olarak mikro (cüzzi) düzeyde döndüğü semahı, bütün alem, cümle kainat makro (külli) halde dönüyor.

İnsan, sonsuz vede sınırsız şu kainatta küçük bir varlık. Ama aynı zamanda Şah-ı Merdan'ında buyurduğu gibi küçük bir varlık olduğu halde bütün kainatın sırrını/gizemini/kodlarını da içerisinde barındırıyor.

Semahta öyledir. Bu sebepten semahımız ilahi bir aşkın dışı vurmuş halinden başka bir şey değildir. Öyle tiyatro izler gibi semahı izlemek o aşk halinin izlerini bizlere göstermez. İlahi aşkın izlerini görmek ve bu izlerden yola çıkarak onu yaşamak istiyorsak arayışlarımızı daha farklı bir boyuta götürmeliyiz.

Sıradan, basit, alışageldik bir dans olarak veya tarihsel kökleri olan bir folklor oyunu olarak semahı düşünemeyiz.

Her şeyden önce semah, toplu halde yapmakla mükellef olduğumuz cem ibadetimizin bir parçası, bölümüdür.

Cem ki, bireysel mutluluk ve toplumsal huzurun hakim olduğu, nurani iklimlerin yaşandığı, insan-ı kamil olma yolunda adımların atıldığı, birliğin, kardeşliğin tesis edildiği, Hakka bağlılığın ve Ehlibeyte sevginin dorukta yaşandığı, cümle

dargınlıkların ve küslüklerin giderildiği, kişinin özünü meydan getirip koyduğu, kendisini halkın ve Hakkın huzurunda dara çektiği... kısacası gerçek anlamda insan olmaya davetin gerçekleştiği ibadettir.

Cem ve onun bir bölümü olan semah, ulu Hünkarımız Hacı Bektaş Veli'ninde belirttiği gibi oyuncak olmayıp ilahi bir aşktır. Semahı basit bir folklor düzeyine indirmek gerçeklere aykırı olduğu gibi haksızlıktır da.

Semah, ibadetimizin bir parçasıdır.

Nasıl ki bütün ibadetler onu uygulayanlar için özel ve kutsalsa cem ibadeti ve onun bir bölümü olan semah da biz Aleviler için aynı niteliktedir.

Bizler için kutsal ve ilahi bir aşk olan semahı dışarıda bakanların tam olarak anlayabilmeleri, bir fikir sahibi olabilmeleri için biraz daha detaylandıralım.

Çünkü semah öyle dışarıdan, seyirci olarak kolayca anlaşılacak bir şey değildir.

Yalın ayak, üryan-püryan olarak, tevhit halinde, cümle kainatı emsal alarak, aşk ile semah dönmek, seyir için değil, Hak için semah dönmek ilahi aşkın bir yansımasıdır.

Cem erenlerinin o nurlu cemallerine yansıyan ve dedenin “semahınız Kırklar semahı olsun” dileğiyle dönülen semahlar

kemalet yolunda menzil almış olmanın ve böylece gerçeğe, sırrı hakikate bir adım daha yaklaşmış olmanın göstergesidir.

Söylenen her deyiş, her nefes, her tevhit, her miraçname semah dönen canları bir adım daha turnalar misali göğe ağırtıyor.

Semahın ilahi bir aşk olduğunun bilincinde ve ayırdın da olarak aşk ile semah dönen canlar cümle varlıkla hemhal olup bütünleşirler.

Bütünleştikçe, cümle varlıkla bir oldukça, cümle varlıkta yok oldukça var olurlar.

İlahi bir aşk olan semah ancak bu manada olursa, bu amaçta olursa değerli olur.

Yoksa sıradan bir halkoyunu gösterisi düzeyinde kalır.

**Biz Mezhep Bilmeyiz, Yolumuz Vardır**

Alevilik inancına uzak kimselere Alevilikten bahsedildiğinde, anlaşılır olması ve kaba anlamda bir fikir verebilmesi için ilk etapta Aleviliğin bir mezhep olduğu tanımı yapılır.

Ancak hemen ardından klasik anlamda Aleviliğin bir mezhep olmadığı vurgulanır. Bazı kimseler için çelişkili ve şaşırtıcıda olsa aslında bu tanım/tanımlar doğrudur.

Evet, Alevilik inancı klasik anlamda bir mezhep değildir. Ancak insanların algı düzeyi ve genel kültürel, teolojik şekilleniş gereği Aleviliğin çok azda olsa anlaşılabilmesi için -bir nevi zorunluluktan dolayı- Aleviliğin bir mezhep olduğu söylenir. Konuyla ilgili olan, az çok kültürel ve ilahiyat anlamında birikim sahibi olan kişiler içinse durum tamamen değişiyor. O tür konuya vakıf kişiler için Alevilik tanımlandığında/anlatıldığında; Alevilik bir mezhep değil, yoldur.

Ölümsüz ozan Nesimi'nin şu dizeleri sembolik olarak aslında konuyu özetlemiştir.

Sorma be birader mezhebimizi  
Biz mezhep bilmeyiz yolumuz vardır  
Çağırma meclis-i riyaya bizi  
Biz şerbet içmeyiz dolumuz vardır  
Bizim söyleyecek sözümüz vardır

Biz müftü bilmeyiz fetva bilmeyiz  
Kıl-ü kal bilmeyiz ifta bilmeyiz  
Hakikat şehrinde hata bilmeyiz  
Şah-ı Merdan gibi alimiz vardır  
Bizim söyleyecek sözümüz vardır

Nesimi özünü farş etme sakın  
Ne bilsin ham ervah likasın hakkın  
Hakkı bilmeyene hak olmaz yakın  
Bizim hak katında elimiz vardır  
Bizim söyleyecek sözümüz vardır

Mezhep bilmeyen, yolu olan Alevilerin yolu nasıl bir yoldur?

Her yolun bir amacı olduğuna göre ve her yol bir yere götürmek için var olduğundan; Alevilik yolunun amacı nedir, Alevileri nereye götürmektedir?

Alevilik yolu insanı ham ervahlıktan çıkartıp onu kemalet mertebesine getirerek Hak ve hakikatin bilincine ulaşmasını ve insan-ı kamil olarak anlam ve mutluluk dolu bir hayatın sahibi olmasını, anlamına uygun bir yaşamın sahibi olmasını sağlıyor.

Alevilik insanı anlamlı ve mutluluk dolu hayata götüren yoldur.

İnsanı her tür geri nefsanî ve şeytanîlikten soyutlayıp nuranî olan yüceliklere götüren yoldur Alevilik yolu.

Ademden başlayarak son peygamber olan Hz. Muhammedin, Ehlibeytin, On İki İmamların ve daha nice sayısız erenin, evliyanın, velinin işaretleri ile işaretlenmiş olan yoldur Alevilik yolu.

Bu yol tertemiz, pirüpak, her tür kirden ve kirlilikten temizlenmiş, arınmış bir yoldur.

Bu yol insana ve insanlığa Hak ve hakikatin ne olduğunu gösteren, Hak ve Hakikate nasıl ulaşılacağını gösteren yoldur.

Bu yol insanlığın eninde sonunda buluşup birlik olarak yürüyeceği yoldur.

Alevilik yolu böyle bir yoldur.

Her zaman ve her zeminde vurguladığımız gibi bizler başka inanç mensuplarına, örneğin Katoliklere, Sünnilere, Şiilere, Budistlere ve başka inanç mensuplarına zıtlık olsun diye Aleviliğe inanmıyoruz.

Yine takım tutar gibi veya doğuştan gelen bir özellik olarak da yaklaşmıyoruz inancımıza.

Bizler Alevilik inancına inanıyor ve bu inancın gereklerini yaşamımızda praktize ediyorsak, bu inancın bizi hedeflediğimiz yaşama götürdüğüne inandığımız için yapıyoruz.

Alevilik inancı ilkeleri, ibadeti ve ön görmüş olduğu toplumsal düzeniyle bizleri ve cümle insanlığı mutluluğa, huzura, barışa, kardeşliğe götüren inançtır. Bu anlamıyla inancımız olan

Alevilik salt biz inananlar için değil, cümle insanlık için muazzam bir değerler bütünüdür.

Hedefi barış, kardeşlik, huzur, mutluluk olan insanlığın yolu eninde sonunda Alevilik yoluna çıkacaktır.

**Bizler Güruh-u Naci'yiz**

Ne hacıyız ne hocayız  
Ne falcı ne muskacıyız  
Bizler Güruh-u Naci'yiz  
Mahşer günü pervamız yok

Kamil sözü Kur'anımız  
Hikmet söyler irfanımız  
Hakikattir erkanımız  
Yalan yanlış foyamız yok

Yasak bize buğz-i hasret  
Gönlümüz bir ilelebet  
Aramıza fitne fesat  
Sokan şeytan havamız yok

Övünmeyiz aslımızla  
Sevişiriz dostumuzla  
Uğraşırız nefsimizle  
Kimse ile davamız yok

Meluli'yim sözümüz bir  
Dostumuzla özümüz bir  
Yer içeriz nazımız bir  
Sen ben diye kavgamız yok



Cengiz Özkan'ın mükemmel yorumu ile Meluli babanın bu sözlerini dinlemek, yine bir çok deyişimizde olduğu gibi insana bir çok güçlü duygu yaşantıları yaşatabiliyor. Aynı zamanda mevcut bilgilerimize yeni bilgiler ekleyerek bizlere bilinç taşıyor. Bunun yani sıra Güruh-u Naci'lerden olmamıza davet ediyor.

Güruh-u Naci'lerden olmak...

Nedir Güruh-u Naci?

Arınmışlar topluluğudur.

Meluli babanında dile getirmiş olduğu gibi Güruh-u Naci'den olanların mahşer günü korkuları yoktur. Kimseyle kavgaları yoktur. Onlar yaşamı, evreni, dünyayı çözmüş olanlardır. Sırr-ı hakikate ulaşmış olanlardır.

Kimseyle senlik benlik kavgaları yoktur. Şeytan onlara uzaktır. Dostluklara sonsuz bağlılıkları vardır. Arıdır onlar ve aynı zamanda arıtıcı ariflerdir.

İşte bizlerinde hedeflediği kişilik, dahili olmak istediği zümre Güruh-u Naci topluluğudur.

**Dertli Divani**

**Altım üstüm kaç kuruşluk  
Efsaneyim, efsaneyim  
Aşık olmak dile kolay  
Bahaneyim, bahaneyim**

Değerler ortaya çıkarmak, doğruları dile getirmek için kişinin söylediklerinde tutarlı olması, söyledikleriyle asgari düzeyde uygun bir yaşamın sahibi olması gerekiyor. Bunlarla beraber belli bir ikrar, itikat, inanç, birikim, bilinç ve ait olduğu topluma, değerlere tutkuyla aşık olması gerekir. Bu belirtilenler yoksa, o halde ne kadar yetenekli ve isteklide olsanız yaptıklarınız sonuca ulaşmayacaktır.

Dertli Divani (Veli Aykut), Alevi inancı ve toplumu için hizmet eden, çaba ve emek harcayan değerli bir ozan ve yol eridir.

700 yılı aşkın bir geçmişi olan Hac Bektaş Veli süreğinin edep erkanı ile yol hizmeti veren Dertli Divani, eserleri ve yolun işleyişine yaptığı katkılarıyla şimdiden Alevi toplumunun değerleri arasındaki yerini almıştır.

**Her nesnede Hak eseri  
Gören canlara aşk olsun  
Dost yoluna canı seri  
Veren canlara aşk olsun**

Dertli Divani'yi Alevi müziği icra eden (veya ettiğini iddia eden) bir çok sanatçıdan ayıran temel özellik, Divani'n inanca bağlılığı ve bu inancın gereklerini yaşamında pratikize etmesidir. Dertli Divani, bir çok sanatçı (iddiasındaki kişi) gibi toplum huzurunda kulağa hoş gelen sözler söyleyip de hemen bu sözlerin ardında kuliste bile söyledikleriyle ters düşen davranışlar sergilemiyor.

**Cahiller kendini aklar  
Kamiller özünü yoklar  
Kurudu çaylar ırmaklar  
Serçeşmenin gözü kaldı**

Hacı Bektaş Veli dergahının eğitimi ve terbiyesi ile yetişmiş olan Dertli Divani, Alevilerin serçeşmesi konumundaki dergahı en yetkin şekilde temsil eden kişilerin başında geliyor. Bu noktada dergaha ve dergahın şahsında temsil olunan değerlere ve doğrulara bağlı kalarak onların başta Alevi toplumu olmak üzere cümle insanlığa ulaşması için yoğun bir çaba harcıyor.

Alevilerin ve Aleviliğin sistemli bir şekilde, dört bir yandan çeşitli güçlerce cendereye alınmaya çalışıldığı süreçlerde bu yola hizmet etmek bedel gerektiriyor. Çok kişi olayın rantını yemek, görünür olmak ve bazı değerleri sömürmek için piyasaya çıkıyor ve en küçük bir zorlukta hemen anında yok oluyorlar. Dertli Divani ve onunla aynı frekansta buluşanlar ise her daim yolun hizmetinde olup her türlü zorluğa göğüs geriyorlar.

**Gayetçe konuşur papağan dili  
İnan ki dilinden ayırılır hali**

### **Firdevs-i alada yetişen gülü Ya koklayıp ya da deren oldu mu**

Sanatçı olmak, insanların duygu ve düşüncelerine tercüman olan eserler üretip söylemek elbette önemli bir meziyettir. Ancak bu tür bir yeteneğe sahip olup da toplumsal değerlere uzak bir yaşam sürenler uzun vadede silinmeye mahkumdurlar. Dertli Divani'yi Dertli Divani yapan, onun Alevi inancına olan bağlılığı ve bu inancın öngördüğü yaşam biçimine sahip olmasıdır.

Alevi inancına bağlı olmak kişinin yaşamına anlam ve mana kattığı gibi kişiyi sorumluluk sahibi de yapıyor. Sorumluluk sahibi olan biride bazı değerleri savunmak ve bazı doğrulara göre yaşamak durumundadır. Bu da insanın mana dünyasına zenginlik katıyor. İnsanı geçmişin soylu mirası ile buluşturup o mirastan güç alarak geleceği kucaklamasına vesile oluyor.

Sanatçılar anlamında bunu somutlaştırdığımızda, kendisini Alevi inancıyla donatmış, edep erkan ile yaşamına mana katıp olgunluğa erişen bir sanatçının eserleri ölümsüz eserler olacaktır. O eserler zamana inat daima varlıklarını her dem taze tutacaklardır. Çünkü bu eserlerin oluşması öyle sıradan ve basit duyguların, dar ve yüzeysel bir bilincin değil, tarihten gelen muazzam bir birikimin ve süzülüp rafine hale gelmiş olan soylu duygu ve düşüncelerin ürünüdürler. Böylesi eserler şüphe yok ki çağlar ötesine ulaşacaklardır. Nitekim büyük ozanlarımızın,

başta pirimiz Pir Sultan Abdal olmak üzere ulu ozanlarımızın eserleri günümüzde de varlıklarını sürdürüyorlar mı? Sürdürüyorlar. Hemde ilk günkü gibi. Nedir bu işin sırrı peki? Bu işin sırrı inançtır. Alevilik inancının kişiye kazandırmış olduklarının yansımasıdır. Bunun için varlıklarını sürdürüyor bu eserler.

Her kim ki basit ve ucuz güdülerin peşi sıra koşuyorsa, yüzeysel bir algılayışla birikim sahibi olacağına inanıyorsa, toplumsal gerçeklerden uzak inanç ve değerlerine sırt çeviriyorsa; bu kişinin yol alması imkansızdır. Böylesi kişiler bırakalım sanatçı olup topluma hitap etmeyi, en basitinden bir yaşayışın bile sahibi olamazlar. Dertli Divani, kişiliği ve sanatıyla, doğrulara bağlı kalarak değerler ortaya çıkarmak isteyen insanlara verebileceğimiz en iyi örnektir. Dileğimiz, amacımız toplumumuza gerekli olan Dertli Divani gibi yol ve hizmet erlerinin çoğalmasındır.

Evet, başlarda belirtmeye çalıştığımız gibi, Dertli Divani yaptığı hizmetlerle şimdiden Alevi toplumunun saygın şahsiyetleri arasındaki yerini almıştır.

Hizmeti kabul olsun.

**Dertli Divani'nin dili  
Andırır şeyda bülbülü  
Dost bağında açan gülü  
Deren canlara aşk olsun**

**Hz. Ali'nin Aşkılarıyız**

*Her aşkta olduğu gibi Hz. Ali'ye olan aşkta anlatılmaz, ancak yaşanınca anlaşılır.*

Hz. Ali'nin asil nuru bir bedene girmiş olarak dünyaya (598) geldiği ilk gün (kişilik bilincine ulaştığı andan itibaren) Ali'ye olan aşk başlamıştır. Bu aşk, aradan asırlar geçmiş olmasına rağmen tutkusundan hiç bir şey yitirmeden günümüze kadar sürmüştür ve inanıyoruz ki insanlık var oldukça Ali'ye olan tutkulu aşkta var olacaktır.

İnsanlık tarihi, tarihi şekillendirmiş, akışını değiştirmiş, yön vermiş, uygarlıklara esin kaynağı olmuş, sayısız insanın ölümüne, yoksulluğuna ve yine sayısız insanın refahına sebep olmuş çokça kişiliklerle; yiğit ve kahraman kişiliklerle, bir işaretiyle milyonları ölüme gönderecek kadar güçlü kişiliklerle doludur. Akıl almaz dehalar olan bu önder kişilikler, yetenekleri oldukça gelişmiş olan bu liderlerin yaşadıkları zaman çokça sevenleri olmuştur. Onlar için insanlar ölüme gitmişlerdir. Dediğimiz gibi bunlar insanlığın kaderinde etki sahibi olmuş kişiliklerdir. Ancak Hz. Ali bütün bu kişiliklerin üzerinde olan bir kişiliktir. Dolayısıyla Hz. Ali'ye olan aşk, bağlılık, sadakat bu tür lider kişiliklere olan ilgiden farklı bir ilgidir. Bu anlamıyla Hz. Ali insanlık tarihinde sayısız örnekleri olan, tarihe yön vermiş bir kişilikten öte bir anlam ve önemdedir. Bu tür liderler öldükten kısa bir süre sonra unutulup giderler, oysa Hz.

Ali şahadetinden asırlar sonra –ve gelecekte de- unutulmak bir yana, hala milyonlarca insanın inanç ve fikir hayatında yer almaya devam ediyor. Bu yer alış tutkulu bir aşk, ihanet kabul etmez bir bağlılık, ölümüne bir sahiplenme olarak hayata yansıyor.

Hz. Ali gerçekliğine olan ilgi, Hz. Ali'ye olan aşk asırlardır devam ediyor. İlk günden günümüze kadar sayısız insan onun nurlu yolundan gitmeye çalışıyor. Onun erdemlerini benimsemeye, ilkeleri doğrultsun da bir yaşam sahibi olmaya çalışıyor. Hala sayısız insan ona ve nurlu ailesine yapılan haksızlıklara lanetler ediyor. Yaşadığı zulümler için, çektiği acılar için göz yaşı döküyor. Onun dostlarına dost, düşmanlarına uzak durmayı (Tevella-Teberra) ilke olarak benimsiyor.

Eğer asırlardan günümüze Hz. Ali'nin her adı geçtiğinde insanların yürekleri titriyorsa ve insanlar yüreklerinin derinliklerini ona açıp en güzel yeri ona veriyorlarsa; ortada bir çok yönüyle incelenmeye değer bir şahsiyet var demektir.

Nedir Hz. Ali'yi böyle çekici kılan, cazibe merkezi haline getiren?

*“Cihanın temeli suret buluncaya kadar var olan Ali idi. Yer resmedilinceye, zaman husule gelinceye kadar var olan Ali idi. Veli, vasyı olan Şah Ali cömertliğin, keremin, bağışın sultanı Ali idi.*

*Aliden ötürü melekler Ademe secde ettiler. Adem de, Şit de, Eyyup da, İdris de, Yusuf de, Yunus da, Hud da, Musa da, İsa da, İlyas da Salih peygamber de, Davud da Ali idi.*

*Nefsin tamamından ötürü cihan sofrası üzerinde elini bulaştırmayan kahraman aslan Ali idi. Kur an'ın yer yer tanrının ismetini vasfı ile övdüğü kur' an sırlarının kâşifi Ali idi.*

*Kapısının toprağı kadir ve kıymette arşın semasından daha ileri geçen, o durumda hakka secde eden arif Ali idi. İslam yolunda iş düzelmedikçe, durup dinlenmeyen o şerefli ve karlı Şah Ali idi. Heyber kalasının kapısının bir hamlede koparıp açan o kalalar fatihi Ali idi.*

*Afaka her bakışında gördüm ki, yakın yüzünden her varlıkta var olan Ali idi. Bu küfür olmaz, küfür olan söz bu değildir. Cihan var oldukça Ali var olur, cihan var olurken de Ali vardı.*

*Tebriz'in Şems-ül Hakkı cihanın gizli ve açık sırlarından her ne gösterdiyse, hepsi de Ali idi.”*

Mevlana

Sanırız sorumuzun cevabını Mevlana'dan daha güzel kimse veremezdi. “*Cihan var oldukça Ali var olur, cihan var olurken de Ali vardı*”. Bu cümleden sonra daha ne denilebilir ki? Diyeceğini dolambaçsız olarak dile getirmiş erenler.



Hız. Ali'ye olan aşkı birazda gönül ve sezgi ile anlamak gerekiyor.

Yine sözü Mevlana'ya bırakalım.

*“O açıklayıcı imam, o Allah velisi safa ehlinin vücut güneşidir. Yerde, gökte, mekanda, zamanda Hak'la duran o imamın zatı, iç ve dış temizliği ile vasıflanmak vaciptir. Çünkü küfürden, ikiyüzlülüğten kurtulmuştur, temizdir...”*

*Onun toprağı birlik alemidir. O, insanın hakikati ve canı gibiydi. Herşey fanidir, fakat can yaşar, ölmez. Onun hareketi kendinden diri olan ezeli varlıktandır. Beka çevresinde döner dolaşır, yaratıkları yaratanın zatı gibi O bakidir. Hakkın yüksek sıfatları Ali'nin vasfıdır. Hakk'ın sıfatları zaten ayrı değildir. O, Tanrı'nın zatına yapışmış "O" olmuştur. Hani duyduğun lahutun gizli hazinesi yok mu; işte o odur. Çünkü o, Hak'tan Hak'la görünmüştür. O hazinenin nakdi, tükenmez ilimdi. İşte o ilimden maksat, yüce Ali'dir. Hakkın hikmetini ondan başka kimse bilemez. Zira o hakimdir, her şeyin bilginidir.*

*İptidasız evvel o idi, sonsuz ahir de o olur. Peygamberlere yardım eden o idi, velilerin gören gözü de hakikaten odur. Yüzünün nurlu parıltısı, kendi ziyasından bir güneş yarattı. O, Hak iledir; Hak ondan görünür. Hakka ki, o Hak ile ebedidir.*

*Ademin toprağı onun nurundan idi, o sebeple meleklerin tacı oldu; Allah'ın isimleri ondan belirdi. O temiz ve yüce imamın*

*ilmi sayesinde Adem, her şeyi anladı. O nur tek olan yaratanın nuru olduğu içindir ki, melekler onun huzurunda secde ettiler.*

*Evet, muhakkak ki, Adem, O imamın nuru ile bütün ilahi isimleri bildi...*

*Şit, kendinde Ali'nin nurunu gördü ve yüksek alemi öğrendi.*

*Nuh, kendini yüksek menzile ulaştırıncaya kadar, istediğini hep ondan buldu. Gene ondandır ki kurtuluşa eren Nuh, dehirde gayret tufanını buldu da beladan kurtulmuş oldu. Halil peygamber, dostlukla onu andı da, ateş ona al lale oldu. Nemrudun ateşi, o Allah'ın dostuna hep gül, nesrin, lale oldu.*

*Gene o idi ki, keyfiyle kendi koyununu İsmail'e kurban etti. Yusuf kuyuda onu andı da, o saltanat mülkünü süsleyen tahtı buldu. Yakup, onun önünde birçok inledi de Yusuf'un kokusunu alıp gözleri açıldı. İmran'ın oğlu Musa, onun nurunu gördü de uzun geceler hayran kaldı. Kırk gece kendinden geçti; kavuşma ve görüşme zevkine daldı. Sonra dedi ki: "Yarabbi! Bana bu lutfundan bir alamet ver." Hak ona: "İşte sana nurlu eli verdim" dedi. Gene Ali'nin vergisidir ki, Meryem'e arkadaş oldu da İsa vücuda geldi...*

*O, şeriatte ilim şehrinin kapısıdır. Hakikatte ise iki cihanın beyidir. İki cihanın sultanı Muhammed, hakka yakınlık gecesinde, Allah'a kavuşmanın harem yerinde onun sırrını gördü. Ali'nin nutkunu, Ali'den dinledi. Ali ile birleşilen o yerde Ali'den başka bulunmaz.*

*Allah yolunda gidenler isteyicidirler; Ali istenilendir.  
Söyleyenler söylerler, susarlar. O, susmaz, söyler. Ebedi ilim,  
onun göğsünde parlayıp göründü. Vahyolunanların sırlarını,  
o hakikat olarak bildi ve bildirdi. Ümmetlere haykırdı:  
-Allah yolunda Ali, sizin kılavuzunuzdur.*

*Allah'a içi doğru olanlar yüzlerini ona çevirmişlerdir. Zira o  
şahittir, doğru yolu gösterendir, efendidir...*

*O, bütün peygamberlerin sırrında idi. Cenabı Mustafa:  
-Benimle açıkça beraber bulundu, dedi.*

*Dinde evvel, ahir o idi. Allah ile içli dışlı o idi...*

*İşte bunları söyledim ki, bu yüksek mananın nüktesini  
öğrenesin de yüksek velayete eresin. Sence apaçık bilinsin ki,  
hakikatte yüce olan O'dur.*

*Ey efendi, benimle boşuna kavga etme. Bu böyledir. Hakikat  
budur ki, hepimiz bir zerreyiz, güneş odur. Biz hepimiz  
damlayız, deniz O'dur”.*

**Sır Vardır Sır İçinde**

be hey sofu be hey bühtan  
hak didarı görmemişsin  
kudretten bir bal gelmiş  
sen o baldan yememişsin

balı balla yoğururlar  
müminleri doyururlar  
münkirleri ayırırlar  
sen o sırra ermemişsin

sır okunur sır içinde  
bir hal gördüm hal içinde  
bülbul öter gül içinde  
sen o gülü dermemişsin

Yolumuz nazenin bir yoldur. Nazlıdır, hassastır, incedir, estetikdir. Kısacası; cümle güzelliklerin mevcut olduğu bir yoldur. Yolumuzda davranış ve söylemleriyle çirkinleşenlerin, insana ve doğaya karşı kötüleşenlerin, kural ve kaide tanımamayı esas alanların yeri yoktur.

Onların yolu başka yoldur. Onların yolu iktidar ve hırsın yegane mutluluk kriteri olduğu bir yoldur. Onların yolunda yalan söylemek yetenek sayılıyor, sahtekarlık yapmak beceri, üçkağıtçı olmak marifet sayılıyor. Para ve maddiyat için her yol ve yöntem doğru bulunup hiç bir insani değer tanımadan, hiç bir

anlam ve önem verilmeden cümle ilişkiler anında yerle bir edilebiliyor.

Bizlerin o tür yoldan olanlarla ortak noktamız olamaz. Onlar kendi yollarında gitsinler, bizlerde kendi bildiğimiz yolumuzdan gitmeye devam edeceğiz.

Ham ervahların, yoldan çıkmışların, bırakalım bal ile şekerin ayırdın da olmayı, daha balı tatmamış olanların bunu anlamıyor olmalarına öyle hemen kızmamak gerekiyor.

Kızmayacağız.

Eğer hala bir umut varsa yolumuzun güzelliklerini anlatacağız. Yolumuzun nazlılığını dile getirip bal ile yapay tatlıların farkını vermeye çalışacağız. Eğer bir umut yoksa bile, yani kişi yalanı yetenek, sahtekarlığı beceri, üçkağıtçılığı marifet olarak görmeye devam ediyorsa bile yine kızmayacağız. Ancak bu defa ısrarla bu tür doğru bulmadığımız, yolumuzun kabul etmeyeceği söylem ve eylemlerde bulunanlardan uzak duracağız.

Yine kızmayacağız, küsmeyeceğiz. Kapımız her dem açık olacak. Ancak kapımıza gelenlerinde o kapının arkasında onları nasıl bir yaşam ve düzenin beklediğini bilmeleri gerekiyor.

Hırsın ve öfkenin olmadığı, rızalığın hakim olduğu, paylaşımın ve dayanışmanın esas olduğu, doğrulara ve değerlere bağlılığın hakim olduğu bir yaşam ve düzenin açık olan kapımızın arkasında olduğunun bilincinde olmaları gerekiyor.

Bu istek, arzu, bilinç ile gelenlere kapımız açıktır. Her zaman açıktı ve her zamanda açık kalacaktır.

Bu bilinç ile gelenler sır içinde sır nedir öğrenir, bilir ve yaşarlar.

Balı bal il yoğururlar müminleri, özlemi ve isteği güzellikler olan cümle insanları doyururlar. Aç sırtlanlara yani münkiirlere elbette bin bir emekle hazırladıkları ballarını talan ettirmezler.

Sır içinde sır okundukça, yaşamın anlam ve renkleri başkalaşır. Var olan, verili olandan daha bir üst aşamaya, boyutların ötesine yani gerçek anlam ve renklerine kavuşur.

## Pir Sultan Pirimiz Yolunda Ölürüz

*Gidi Yezit bize Kızılbaş demiş  
Meğer Şah'ı sevdi dese yoludur  
Yetmiş iki millet sevmese Şah'ı  
Biz severiz Şah-ı Merdan Ali'dir*

“Pir Sultan Pirimiz yolunda ölürüz” sloganı yerinde bir slogandır. Yobazın, yozun, yolundan çıkanların her zaman yüzüne haykırılması gerekiyor: “Pir Sultan Pirimiz yolunda ölürüz.”

*Şimdi bizim aramıza  
Yola boyun veren gelsin*

Pir Sultan Abdal, Aleviliğe bağlılığın ve bu bağlılığın gereklerini ölümüne yerine getirmenin adıdır. Pir Sultan Abdal'ın yoluna bağlı olmak ve yolu için ölmek demek, Aleviliğe bağlı olmak ve Alevi toplumu için canı-başı hak yoluna koymak demektir.

*Koyun beni Hak aşkına yanayım  
Dönen dönsün ben dönmezem yolundan  
Yolumdan dönüp mahrum mu kalayım  
Dönen dönsün ben dönmezem yolundan*

Pir Sultan Abdal'ın inancı, direnci, bağlılığı, bilinci, felsefesi, yaşamı.. kısacası Pir Sultan'ın yolu bütün Alevilerin yoludur.

Bütün Aleviler Pir Sultan'ın yolunda onun gibi olmayı hedeflemelidir.

Kadılar, Müftüler fetva yazarsa  
İşte kemend, işte boynum asarsa  
İşte hançer, işte kellem keserse  
Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan

İkrar verip ikrarına bağlı olmanın adidir Pir Sultan Abdal'ın adı. Ne pahasına olursa olsun asla yolundan dönmemektir Pir Sultan'ın yolu. Herkesler ihanet etse bile, bütün dostlar taş atsa bile, ailesi dahil bütün sahip oldukları ve sevdikleri zarar görse dahi asla dönmez Pir Sultan yolundan. İşte Pirimizin bu yolu için bizlerde ölmeye hazırız. Pirimizin yolunda ölmek, ölmek değildir. Asıl yaşamak böylesi bir yolda ölmekle mümkündür. Ölmeden önce ölmek budur.

Ben Musa'yım sen Firavun  
İkrarsız şeytan-ı lain  
Kaçıncı ölmem bu hain  
Pir Sultan ölür dirilir

Dünyanın parasını, pulunu, şöhretini bir çırpıda elinin tersiye iten kişidir Pirimiz. Onun soylu hayalleri, aşkın idealleri, Muhammed Ali'nin yoluna sarsılmaz bağlılığı vardır. Bu asil değerler için dünya malı veya Hıncır Paşanın sofrasının baş köşesinin bir anlam ve önemi olabilir mi? Olamaz. Çünkü



Hınzır Paşaların sofrasındakiler haramdır. Haramı değil Pir Sultan, onun köpekleri bile yemez.

Ben gayrı nesne bilmezem  
Allah bir Muhammed Ali  
Özümü gayra salmazam  
Allah bir Muhammed Ali

Pir Sultan Abdal, bir güzel insandır. Öyle yarım yamalak değil, komple insandır. İnsan-ı Kamildir Pirimiz. O, sadece bu yola aşk ile, sıdk ile bağlı biri değildir. Bununla beraber yaşamın bütününe gören, gözeten, yaşayan biridir. Böyle olduğu için Tamburası (sazı) ile dertleşiyor.

Gel Benim Sarı Tanburam  
Sen Ne İçin İnilersin  
İçim Oyuk, Derdim Büyük  
Ben Anınçin İnilerim

Sarı Tanbur Benim Adım  
Arşa Çıkıyor Feryadım  
Pir Sultan`ımdır Üstadım  
Ben Anınçin İnilerim

Pirimiz Pir Sultan Abdal, yenilmezliğin adıdır bizler için. Onun adı andımızdır. Pirimiz asla boyun eğmedi, asla zalimlere biat etmedi. gerektiğinde inancı için, Alevilik için ölümü bile hiç saydı. Nefes aldığı her an yoluna hizmet etti. Toplumunun

şahsında insanlığa hizmet etti. Umutsuzluğa kapılmadı, af dilemedi, aman dilemedi. Her daim üretken oldu. Eğer Pirimiz olmasaydı bizler bu denli bilinç sahibi olamazdık. Pirimizin aydınlık yolu bütün dertlerimize devadır. Onun deyişleri hangi çağda olursa olsun her zaman bizler için moral, bilinç, umut ve inançta derinleşmenin kaynağıdır.

Pir Sultan Abdal'ın yolunda yürümek, onun deyişleriyle muhabbet etmek, cem olmak, can olmak, insan olmaktır. İnsan-ı Kamil olmaktır. Pir Sultan'ın yolunda yürümek, anlamlı ve mutlu hayata yol almaktır. Onun Pirlüğünde yol alıyor olmak, Alevilik Bilincine sahip olmaktır. Pirimizin ışığıyla aydınlanıp bilince ulaşmış birinin yaşamda karşısına çıkan sorunların bir anlamı yoktur. Pirimizin nurlu yolunda yürüyenler hakikate en yakın olanlardır. Hakikatin, gerçeğin sırrına Pirimizin yolundan yürüyüp ulaşanlar, ulaştıkları hakikatleri insanlığa sunarak cümle insanlığa, kainata hizmet ederler. Onlar, Pirimizde olduğu gibi Muhammed Ali'nin katarında, didarında olanlardır. Yaşama, dünyaya güzellikler sunanlardır. Yaşamı anlamına uygun yaşayanlardır. Ne mutlu Pirimizin nurlu ve aydınlık yolundan gidenlere. Ne mutlu bütün yozlara ve yobazlara karşı, Hınzır Paşalara karşı, *“Pir Sultan Pirimiz onun için ölürüz”* diyenlere.

Bu dünyanın evvelini sorarsan  
Allah bir Muhammed Ali'dir Ali  
Sen bu yolun sahibini ararsan  
Allah bir Muhammed Ali'dir Ali

**Hizmet Edelim Gerçeğe**

*Hizmet edelim gerçeğe  
Ol Şah-ı Merdan'a karşı  
Varalım ulu divana  
Muhammed servere karşı*

Gerçekler yakıcıdır.

Her insan gerçeklerin yakıcılığına dayanamaz.

İnsanoğlu gerçeklerin ve gerçekliğin yakıcılığına dayanamadığı için bunca yanlışlıklar meydana gelmeye devam ediyor.

Gerçeklerin yakıcılığında yanıp arınanlar ancak hakikat sırrına erer ve böylece varlık bilincine ulaşmış olurlar.

Gerçeği bulmuş, gerçeği kendi yaşamıyla ortaya koymuş, her adım atışı gerçek olan yol sürenlerle karşılaştığında, Adem soyunun ilk yaptığı şey; gördüğü, yaşadığı gerçeği mümkün oldukça yok saymak, çarpıtmak, inkar etmek ve daha başka yol ve yöntemlerle kendisinden uzaklaştırmaktır. Çünkü zordur gerçeğin ateşinde yanıp arınmak. Zordur gerçeğin ateşiyle öz benliğe kavuşmak, varolmak.

Hizmet edelim gerçeğe.

Gerçeğe hizmet ettikçe Şah-ı Merdan'a ulaşmış olacağız. O Şah ki ilmin/ilim şehrinin kapısı değil mi?

Hizmet edelim gerçeğe.

Hizmet ettikçe gerçeğe ulu divana varmış olacağız. İlim şehrinin kapısına varmış ve o şehir serverinin mihmanı olacağız.

Hizmetimiz artıkça, gerçeğe olan tutkumuz, gerçeğe ulaşma azmimiz oldukça mihmandarlıktan çıkıp o şehrin, (Rıza Şehri'nin) onurlu bir üyesi olacağız.

Rızalığın hakim olduğu, bildiğimiz ve bilmediğimiz cümle kötülüklerin zerre kadar dahi olsa yer bulmadığı, her türlü kinin, kibrin, kalleşliğin, düşmanlığın, fesadın, yalanın, hilenin olmadığı bu şehirde ebediyete kadar yaşayacağız.

Her dem ve her zerresinden güzelliklerin, iyiliklerin, Hakkın ve hakkaniyetin hakim olduğu, korkunun ve yenilgilerin, açlığın ve ölümlerin olmadığı, yaşamanın ve yaşatmanın akla gelecek ve gelmeyecek şekilde mükemmelleştiği bu şehirde sonsuza dek yaşayacağız.

Gerçekler bizi buna götürüyor.

Bizi bu yaşamın olduğu Rıza şehrine götüren gerçeklerin demine bir kez daha Hü.

**Özgür Olunmadan Aşık Olunmaz**

Duyguların en yücesi olan aşkı yaşamak için özgür olmak, cümle bağımlılıklardan kurtulmak gerekiyor.

Bağımlı olanlar; paraya şöhrete veya herhangi başka bir şeye bağımlı olanlar özgür olamazlar. Özgür olamayanlar ise varolmanın en değerli karşılığı olan aşkı yaşayamazlar.

Alevilik aşkını yaşamak, bütün benliğiyle, tüm hücrelerinde hissedecek şekilde Aleviliği yaşamak, Alevilik aşkı ile dolu dolu olmak için, Ali'nin gerçek mana ve anlamını bilmek için özgür olmak gerekiyor.

Özgür olunmadan aşk olmaz.

Esaret sahibi birisi; ruhunu başka şeylere satmış, duygusu ve düşüncesi başka şeyler için çalışan birisi özgür değildir. Özgür olmadığı içinde aşık olamaz. Aşık olmak için önce tüm esaret zincirlerinden kopması gerekiyor.

Günümüz dünyasında kimse bedenen esarete değildir. Ancak ruhen, duygu ve düşüncede, istem ve hedeflerde, hayatın gayesi ve anlamı noktasında çok kişi köledir. Köle olanlar ise aşık olamazlar. Bedenen kölelik sorun değil, sorun ruhta, duyguda ve düşüncede köleliktir. Bu tür kölelik en berbat köleliktir ve yasalarla güvence altına alınacak, serbest bırakılacak bir kölelik değildir.

Tarihte nice yüce şahsiyet bedenlen köle oldukları halde aşklarını en zirve noktada yaşamışlardır. Çünkü onlar ruhen özgür olan kişiliklerdir.

Özgür olmak gerekiyor. Bizleri geri bırakan ne varsa, ne kadar bencil duygu, çıkarıcı düşünce varsa hepsinden kurtulmak gerekiyor.

Kokuşmuş göllerin bataklığından çıkıp sınırsız özgür okyanuslara açılmamız.

Çıkmamız inlerimizden. Yıkmamız korku bentlerini, aşmamız tel örgüleri. Ne kadar maddi hesaplarla örülmüş duvar varsa, ne kadar çıkar üzerine kurulmuş bina varsa yıkmamız, bir an dahi tereddüt etmeden. Ve açılmamız özgür okyanuslara, rüzgarlar saçlarımızı ve yüzümüzü okşayıp geçmeli.

Rüzgar olmalıyız. Esmeliyiz, uçsuz bucaksız diyarlara.

Çok zor değil bunu yapmak. Yeter ki isteyelim. Yeter ki arayışında olalım o soylu sevdanın.

Bütün bağımlılıklarımızdan kurtulursak aşık olabiliriz. Böylesi bir aşıkta bizi kendi öz benliğimizle buluşturur.

Aşık olmalıyız. Aşkımız o kadar görkemli olmalı ki bizler aşkın kendisi olmalıyız.

Sıradan, bağımlı, kokuşmuş göllerin kıyısında avarelikten özgür ve aşk dolu diyarlara yolculuklara var mısınız?

**Hedeflenen Mutlak Aşktır**

*Ne varlığa sevinirim  
Ne yokluğa yerinirim  
Aşkın ile avunurum  
Bana seni gerek seni*  
Yunus Emre

Bunca roman, şiir, tiyatro oyunu, film, şark-türkü ve daha başka sanatsal-kültürel üretimlerin amacı nedir?

Genelde bu tür üretimlerde esas konu sevgilinin kaşığı, gözü, saçığı, gülüşü, duruşu, bakışığı, fiziksel özellikleri ile somut bir kişiyi değil midir?

Bu eserlerde sevgiliye ulaşma özlemi, hasreti, çabası vardır.

Sevgiliye sevgisini anlatma, onu nasıl arzuladığını en yakıcı ve vurucu şekilde betimleme vardır.

Gerçekten böyle midir?

İşin özünde, bunca şark-türkü şiir, roman, film salt sevgilinin kara kaşığı ve gözü için mi yapılıyor? Yoksa selvi boyu, mavi gözleri ve insanı kendinden alan o şairlerin tarif etmeye çalıştığı, romancıların en detaylı şekilde tasvir etmeye çalıştıkları bakışığı için mi yazılıyor/söyleniyor/okunuyor?

Olayın özünde sadece bir kişiyi duyulan sevgi, özlem, hasret yoktur. Salt o sevgiliye ulaşmanın yakıcı arzusu yoktur.

Görünüşte böyledir.

Görünüşte sevgiliye, somut ve bilinen, adı-sanı belli bir kişiye ulaşma ve onunla olma isteği vardır.

Bir insan vardır ve bu insana birisi ilgi duyuyor ve onunla olmak istiyor. Sonuçta olup olmaması da önemli değildir. Eserde temel olarak ele alınan istek ve istek sonrasındaki süreçtir.

Bütün böylesi eserlerde anlatılmaya çalışılan budur.

Bizler olaya biraz farklı bakıyoruz. Görünüşte her ne kadar sevgilinin çeşitli özellikleri ve güzellikleri dile geliyorsa da bu eserlerde, aslında ulaşılmak istenen; o sevgilinin şahsında sonsuz aşk ve mutlak mutluluktur.

Bizce bunca eser sevgilinin kara kaşu veya mavi gözü için söylenmiyor. Sevgili burada sadece bir perde. Sonsuz ve mutlak aşkın bir nevi gölgesi –sonsuz ve mutlak olana ilk basamak-.

Bir kavuşmayı en güzel şekilde rol yapan oyuncuların oynadığı bir filmde izlediğimizde, aslında gerçekte başka bir kavuşmanın isteğini izliyoruzdur. Sevgiliyi harikulade kelimelerle anlatan bir şiir okuduğumuzda, gerçek sevgilinin iz düşümlerini okuyoruzdur. Bağlamanın, gitarın, kemanın veya piyanonun insanı başka alemlere götüren tınısı eşliğinde dinlediğimiz ve yine sevgiliyi anlatan bir şarkıda biz yine somut ve var olan bir sevgiliye söylendiği için dinlemiyoruz.

Görünüşte öyle olsa da gerçekte başkadır.



Asıl ulaşılacak ve bir olunmak istenen, sonsuz ve mutlak bir şekilde mutlu olunmak istenen çoğu kez insanın bilinç üstüne daha çıkmamıştır. Çıkmadığı için insan var olan (aslında olmayan, yani sonsuz ve mutlak olmayan) birisinin aracılığıyla duygu ve düşüncelerini dile getiriyor. Var olan sevgili bu noktada bir araçtır. Sonsuz sevgiliye ve mutlak varlığa, insanın kendisini bütünleştirip hemhal etmek istediği asıl sevgiliye götüren bir araç.

Bu kötü bir şey mi? Hayır, asla değil.

Demek ki bu bakış açısıyla olaya yaklaştığımızda söylenen en güzel şarkılar, yazılan en mükemmel şiirler, en akıcı şekilde betimlenen romanlar, bütün ödülleri alan filmler asıl sevgili için yapılıyor. Hatta bir adım daha ileri gidip diyebiliriz ki yaşamın bütün gayesi asıl sevgiliye bir şekilde ulaşmak içindir.

Bu demek oluyor ki bütün ömrümüzü -çoğu kez bilinç altında olsa- sevgiliye ulaşmak için caba ve çalışmakla geçiriyoruz.

Sevgiliye ulaşmanın, onunla bir ve bütün olmanın hayali bile -amiyane tabirle- dünyaları değer. Çünkü sevgili aynı zamanda mutlak ve eksiksiz mutluluk demek. Yaşayan olmanın, nefes alıp vermenin hazzını en yüksek şuurda yaşamak demek. Bunu değil yaşamak, hayali bile bizleri bizden alıp götürüyorsa, o halde neden gerçek aşka yönelmeyelim?

Canımız (ruh) ondan gelmiştir. Can sürgündür. Canın tek amacı asıl geldiği kaynağa/öze geri dönmektir. Dönerken de geldiği gibi, arı ve duru olarak, pirüpak olarak dönmektir.

Özcesi; asıl aşkımız geldiğimiz öze olan aşkıdır. Diğer bütün aşklar bu asıl aşka araçtan başka bir şey değildir.

*Aşkımın temeli sen bir alemsin  
Sevgi muhabbetsin dilde kelamsın  
Merhabasın dosttan gelen selamsın  
Duyarak alırım sen varsın orda  
Aşık Veysel*

**Hızır İlyas Bizim Yoldaşımızdır**

Kim ne bilir bizi nice soydanız  
Ne zerrece oddan ne hod sudanız  
Bizim meftûnumuz mârifet söyler  
Biz Horasan mülküdeki boydanız

Yedi deniz bizim keşkûlümüzde  
Hacı'm ummân ise biz de göldeniz  
Hızır İlyas bizim yoldaşımızdır  
Ne zerrece günden ne hod aydanız

Yedi Tamu bize nevbahâr oldu  
Sekiz Uçmak içindeki köydeniz  
Bizim zahmımıza merhem bulunmaz  
Biz kader okunda gizli yaydanız

Tûr'da Mûsâ durup münâcât eyler  
Neslimizi sorar isen Hoy'danız  
Abdal Musa oldum geldim cihâna  
Ârif anlar bizi nice soydanız

Bakmayın şimdiki halimize.

Yenildik ve yenilgilerimiz sonucu değerlerimizi, doğrularımızı, sırrımızı, hakikati, soyumuzu unuttur hale geldik. Yenilgilerden ve geçici başarısızlıklardan dolayı küçümser olduk nice varlığımıza anlam katan sır içindeki sırrı, yol içindeki yolu.

Abdal Musa Sultan gibi erenlerin işaret ettiği gibi bizlerin yoldaşı Hızır İlyas'tır. Yoldaşı Hızır İlyas olana darlık, zorluk, sıkıntı, başarısızlık, yokluk olur mu? Elbette ki olmaz.

Ancak Hızır İlyas'ın bize yoldaşlık etmesi için bizlerin ham ervahlıktan çıkıp insani kamil olması gerekiyor.

Bu halimizle, yani değerlerimizi, doğrularımızı, inancımızı, geleneklerimizi, aslımızı inkar etmekle, bunları küçük görüp başkalarının geçici başarılarına kanıp, onların maddi güçlerine imrenip onları taklit ettiğimizde değil Hızır İlyas, sıradan varlıklar bile bize yoldaşlık etmezler. Etmedikleri gibi selamlarını bile esirgerler.

Kendimizi bileceğiz. Bilmiyorsak dahi bilmeye çalışacağız.

Bizler öyle kolay ve basit bir şekilde bu günlere gelmedik. Hele tesadüfler veya şans eseri hiç gelmedik. Hala varlığımızı koruyorsak -ve gelecekte de varlığımızı koruyacağımıza göredemek ki bizlerin temeli sağlam, mayası halistir.

Eğer temel sağlam olmasaydı, mayamız hakiki olmasaydı, yani erenlerin deyimiyle “Güruh-ü Nacilerden” olmasaydık çoktan yer yüzünden silinip giderdik. Çünkü yer yüzünde silinip gitmemiz için ta Adem atadan bu yana ve buradan da gelecek çağlara dek bize karşı amansız bir karşıtlık ve düşmanlık var.

Karşıtlık ve düşmanlık var, çünkü bizler Hakkın ve hakikatin susturulmaz sesi, engellenemez yansıması, boyun eğdirilmez gerçeğiyiz.

Yenilgilerimiz ve başarısızlıklarımız sonucu nicelik olarak, sayısal olarak varlığımız olması gerekenin altındadır. Ama nitelik olarak bizler gökteki yıldızlar gibi ışık olmaya devam ediyoruz.

Hepimiz mi böyleyiz? Elbette ki hayır. İşte zaten bizlerin burada eleştirdikleri de bu gerçeklikten bihaber olanlardır.

Köken olarak bizlerle aynı atmosferde, bu değerlerin ve doğruların yaşandığı, yaşatılmaya çalışıldığı bir çevrede dünyaya gelmiş olmalarına rağmen amansız karşıtlığın ve daha başka faktörlerinde etkisiyle yeteri kadar gerçekliği kavramayıp inkara kalkışanlardır sözlerimiz.

Bizlerden ziyade erenlerimizin sözleridir bunlar. Bizler sadece anlaşılır şekilde anlatmaya çalışan aktarıcılarız. Zaten Abdal Musa Sultan gibi erenlerimizin sözlerinin üzerine söz söylemek bizlerin boyunu aşan şeylerdir.

Abdal Musa Sultan'ında dile getirmiş ve yaşamıyla ortaya koyduğu gibi kim olursa olsun, ister bey, ister paşa, isterse çağın en varlıklı olsun, bizlerde tıpkı Abdal Musa Sultanlar gibi çağın fakiri ve garibanı olalım. Bizler eğer gerçeğimizin farkına varırsak ve değerlerimizi anlayıp özümsersek tıpkı Kaygusuz Abdal'da olduğu gibi nice bey oğlu beylere yol gösteririz.

O beylerin makamlarının, paralarının, etkilerinin dervişlerin yokluklarını (aynı zamanda ölçülemez zenginliklerini, varlıklarını) temsil eden keşküllerindeki aş kadar değeri yoktur.

Bu duygu, ruh, bilinç, inanç, idrak ile Abdal Musa Sultan'ın sözlerine bir kez daha kulak verip sadece beynimiz ile değil, aynı zamanda kalbimizle de dinlemeye ve anlamaya çalışalım.

**İnanmazsan Gelir Görürsün**

*Dostlarım,  
Kardeşlerim,  
Canlarım...*

*Kaldırın başlarınızı  
Suçlular gibi, yüzümüz yerde  
Özümüz darda durup dururuz.  
Kaldırın başlarınızı yukarı  
Bize göz verildi, gözleyin diye!  
Dil verildi söyleyin diye!*

*El gövdede kaşınan yeri bilir  
Dert bizde, derman ellerimizdedir.  
Ararsan bulursun, verirsen alırsın.  
İnanmazsan gelir görürsün.....*

*Hacı Bektaş Veli*

Hayata, dünyaya, kendisine; kısacası cümle varlığa ve yokluğa anlam ve mana vermek isteyen, bunun arayışında olanlara çağlar ötesinden seslenmeye devam ediyor Alevilik inancının serçeşmesi Hacı Bektaş Veli.

İnanmak için görmek gerekiyor. Görüp, anlayıp, hissedip bütün benliğiyle, her hücrende duyumsayarak yaşamak... işte bu

minval üzere sorgulayanlara sesleniyor ulu Hünkar;  
inanmıyorsan gelip görürsün.

Bu kadar basit. İnanmıyorsan söylediklerimize gelip görürsün. Sadece bunu söylemiyor erenlerin eri, aynı zamanda suçlu olmadığımızı, çarenin yine kendimizde, özümüzde saklı olduğunu bunun için başımızı kaldırıp, nasıl el gövdede kaşınan yer biliyorsa bizlerinde aynı şekilde ayağa kalkmış olarak, şek şüpheden arınmış olarak, bütün benliğimizle inanmış olarak ve ikrarına sadık kalarak yol yürümemiz gerektiğini söylüyor.

Suçlu değiliz. Gözlerimizde var, dilimizde. İkrarına sadık kalarak yolumuza aşk ile , tutkuyla, sadakatle, şerefle, gururla hizmet etmeye devam edeceğiz.

Hiç bir zorluk, hiç bir bedel bizleri bundan alıkoyamaz. Her nefessiz kaldığımızda erenler bizlere ışık olmaya devam edecekler. Çünkü bizler ezelden, 'bezm-i elesten' beri 'belli' diyenlerdeniz.

Haddimiz olmayarak da olsa ulu Hünkara şöyle cevap verebiliriz: “ey pirlerin piri; geldik, gördük, inandık”.



**Pir Sultan'ın Aşkı**

Padişah katlime ferman dilese  
Yine geçmem ala gözlü Şah'ımdan  
Cellatlar karşımda satır bilese  
Yine geçmem ala gözlü Şah'ımdan

On yedi yerimden vursalar yara  
Cerrahlar derdime kılmasa çare  
Kemendi bend ile çekseler dara  
Yine geçmem ala gözlü Şah'ımdan

Ahiri katlime ferman yazılsa  
Çıksam teneşire tabut düzülse  
Kefenim biçilse mezar kazılsa  
Yine geçmem ala gözlü Şah'ımdan

Pir Sultan Abdal'ım derim vallahi  
Ölsem terk eylemem piri billahi  
Huzur-ı mahşerde dilerim Şah'ı  
Yine geçmem ala gözlü Şah'ımdan

En büyük komutan, en kudretli ve gaddar padişah Pir Sultan Abdal'ın yukarıdaki dizelerde dışa vurmuş olan Alevilik aşkına ne yapabilir ki?

Pir Sultan Abdal, aşkların en güzeli olan Alevilik aşkı için zaten maldan, candan vazgeçmiştir. Ama aşkın “a” sından haberi olmayan, yürekleri taş bağlamış olan gaddarlar Pir Sultan'ı ve Pir Sultan gibi ala gözlü Şah'a bağlı olanları ölüm ile korkutacaklarını sanıyorlar.

Ne büyük bir yanılğı.

Pir Sultan Abdal, hiç bir güç karşısında ala gözlü Şah'ından vazgeçmemiş ve vazgeçmesi için yapılan hiç bir baskıya boyun eğmemiştir. Ölüm neyler ki bu aşk karşısında? Hiç. Ölüm bile böyle bir aşk karşısında yenilmeye mahkumdur.

“Ölürse ten ölür, canlar ölesi değildir.”

“Aşık olan gönül dünya malına ilgi göstermediği gibi, gerçek aşıklar hiç bir zaman ölmezler.”

Pir Sultan'ın yolunu sürme iddiasında olan bizler o yüce pirin aşkını anlamaya çalışmalıyız. Pirimizin aşkını anladıkça bizlerin aşkı da gittikçe yüceleşecek ve bizlerde pirimiz gibi ölümü hiç sayacağız. Pirimizin aşkını az buçuk tefekkür etmeye başladığımızda, onun sözlerine anlam vermeye başladığımızda, bizlerinde hayatı anlam kazanacaktır.

Gerçek aşık, Pirimizde olduğu gibi yoluna ve değerlerine, Şah'ına bağlı olan aşıktır.

Ne mutlu sözle ifadesi yeterli olmayan bu aşkı yaşayan cümle yol sürenlere.

## Eşrefoğlu Al Haberi

Eşrefoğlu al haberi  
Bahçe bizde gül bizdedir  
Biz de Mevla'nın kuluyuz  
Yetmiş iki dil bizdedir

Erlik midir eri yormak  
Irak yoldan haber sormak  
Cennetteki akan ırmak  
Coşkun akan sel bizdedir

Adem vardır cisme semiz  
Abdest alır olmaz temiz  
Hakk'ı dehleylemek nemiz  
Bilcümle vebal bizdedir

Arı vardır uçup gezer  
Teni tenden seçip gezer  
Canan bizden kaçıp gezer  
Arı biziz bal bizdedir

Kimi sofi kimi hacı  
Cümlemiz Hakk'a duacı  
Resul'ü Ekrem'in tacı

Aba hırka şal bizdedir

Biz erenler gerçeğiyiz  
Has bahçenin çiçeğiyiz  
Hacı Bektaş köçeğiyiz  
Edep erkan yol bizdedir

Kuldur Hasan Dedem kuldur  
Manayı söyleyen dildir  
Elif Hakk'a doğru yoldur  
Cim ararsan dal bizdedir

Ahmet Yurt dedenin insanı başka diyarlara, geçmişine (ilk insanın özüne) (aynı zamanda geleceğe, insanın ilelebet kalacağı yurda) götüren davudi sesiyle bu deyişi dinlemek, insanın adeta ışık hızıyla zaman yolculuğu yapması demektir. Saniyeden de kısa bir zamanda binlerce yıl geriye ve ileriye gitmek ve aynı zamanda döndüğünde aynı saniyede ve mekanda olmak...

Ahmet Yurt dedenin, Kul Hasan dedenin ve daha sayısız erenlerin, yolu sürenlerin yaptığı budur. İnsanın sadece yaşayacağı ve hiç bir zaman anlatamayacağı güzellikleri yaşamak ve yaşatmak.

İnsanoğlu teknolojik ve daha başka alanlarda ne kadar gelişmiş olursa olsun, bu aşık-ı sadıklar insanoğlunun teknolojik

ilerlemelerle veya başka gelişmelerle dolduramayacağı boşlukları dolduruyorlar.

Bu deyiş, bu satırların yazarına dinlediği her seferinde inanılmaz derecede yoğun ve güçlü duygular yaşıyor. Sadece duygular değil, aynı zamanda düşüncelerinde derinleşmesine ve daha farklı şekilde bir bakış açısına sahip olmasına vesile oluyor. Bu da bu deyişi dile getirenlere, onu yazanlara derin bir şükran sunulmasıyla sonuçlanıyor.

Eyvallah saygıdeğer erenler.

**Vahdetname**

Daha Allah ile cihan yok iken  
Biz anı var edip ilan eyledik  
Hakk'a hiçbir layık mekan yok iken  
Hanemize aldık mihman eyledik

Kendisinin ismi henüz yok idi  
İsmi şöyle dursun cismi yok idi  
Hiçbir kıyafeti resmi yok idi  
Şekil verip tıpkı insan eyledik

Allah ile burda birleştik  
Nokta-i amaya girdik yerleştik  
Sırr-ı Küntü kenzi orda söyleştik  
İsmi şerifini Rahman eyledik

Aşık olunca zat ü sıfatı  
Kûn dedik var ettik bu semavatı  
Birlikte yarattık hep kainatı  
Nam ü nişanını cihan eyledik

Yerleri gökleri yaptık yedi kat  
Altı günde tamam oldu kainat  
Yarattık içinde bunca mahlûkat  
Erzakını verdik ihsan eyledik

Asılsız fasılsız yaptık cenneti  
Huri gılmanlara verdik ziyneti  
Türlü vaatlerle her bir milleti  
Sevindirip şad ü handan eyledik

Bir cehennem kazdık gayetle derin  
Laf ateşi ile eyledik tezyin  
Kıldan gayet ince kılıçtan keskin  
Üstüne bir köprü mizan eyledik

Gerçi Kün emriyle var oldu cihan  
Arş-ı Kürsü gezdik durduk bir zaman  
Boş kalmasın diye bu kevnü mekan  
Ademin halkını ferman eyledik

İrfan olan bilir sırrı müphemî  
İzhar etmek için ism-i azamî  
Çamurdan yoğurduk yaptık ademi  
Ruhumuzdan bir ruh revan eyledik

Adem ile Havva birlik idiler  
Ne güzel bir mekan bulduk dediler  
Cennetin içinde buğday yediler  
Sürdük bir tarafa puyan eyledik

Adem ile Havva'dan geldi çok insan  
Nebiler Veliler oldu mümayan  
Yüzbin kere doldu boşaldı cihan  
Nuh Naciyullah'a tufan eyledik

Salih'e bir deve eyledik ihsan  
Kayanın içinden çıktı nagehan  
Pek çokları buna etmedi iman  
Anları hak ile yeksan eyledik

Bir zaman Eshab-ı Kefh'i uyuttuk  
Hazreti Musa'yı Tur'da okuttuk  
Şit'i çulha yaptık bezler dokuttuk  
İdris'e biçtirip kaftan eyledik

Süleyman'ı Dehr'e sultan eyledik  
Eyyub'a acıdık derman eyledik  
Yakub'u ağlattık nalan eyledik  
Musa'yı Şuayb'a çoban eyledik

Yusuf'u kuyuya attırmış idik  
Mısır'da kul diye sattırmış idik  
Zeliha'yı ona çattırmış idik  
Zellesinden bendi zindan eyledik



Davut peygambere çaldırdık udu  
Kazadan kurtardık Lût ile Hûd'u  
Bak ne hale koyduk nar-ı Nemrud'u  
İbrahim'e bağ u bostan eyledik

İsmail'e bedel cennetten kurban  
Gönderdik şad oldu Halil ür rahman  
Balığın karnını bir hayli zaman  
Yunus peygambere mekan eyledik

Bir mescide soktuk Meryen Ana'yı  
Pedersiz doğurttuk orda İsa'yı  
Bir ağaç içinde Zekeriya'yı  
Biçtirip kanına rızan eyledik

Beyt-i Mukaddes'te Kudüs şehrinde  
Nehri Şeria'da Erden nehrinde  
Tathir etmek için günün birinde  
Yahya'yı, İsa'yı üryan eyledik

Böyle cilvelerle vakit geçirdik  
Bu enbiya ile çok iş bitirdik  
Başka bir Nebi'y-yi zişan getirdik  
Anın her nutkunu Kur'an eyledik

Küffarı Kureysi ettik bahane  
Muhammet Mustafa geldi cihane  
Halkı davet etmek için imane  
Murtaza'yı ona ihvan eyledik

Ana kıyas olmaz asla bir nebi  
Nebiler şahıdır Hakk'ın habibi  
Biz anı Nebi'y-yi ihsan eyledik

Hak Muhammed-Ali ile birleştik  
Hep beraber Kabe-kavseyn'e gittik  
O makamda pek çok muhabbet ettik  
Leylerel esrayı seyran eyledik

Bu sözleri sanma her insan anlar  
Kuş dilidir bunu Süleyman anlar  
Bu sırrı müphemî arifan anlar  
Çünkü cahillerden pinhan eyledik

Hak ile hak idik biz ezeliden  
Ta ruz-i Elest'te Kalubeli'de  
Mekan-ı Hüda'da bezm-i celide  
Cemalini gördük iman eyledik

Vahdet alemi bilmeyen insan  
İnsan suretinde kaldı bir hayvan  
Bizden ayrı değil Hazreti Süphan  
Bunu Kur'an ile ayan eyledik

Sözlerimiz bizim pek muhakkaktır  
Doğan ölen yapan bozan hep Hak'tır  
Her nereye baksan Hakk'ı mutlak  
Ahval-i vahdeti beyan eyledik

Vahdet sarayına girenler için  
Hakkı hakkel yakın görenler için  
Bu sırrı Harabi bilenler için  
Birlik meydanında cevlan eyledik

Edip Harabi'nin bir birinden değerli, yolumuzu işleyen eserleri vardır. Ancak Vahdetname adlı bu şiiri adeta bizler için manifesto niteliğindedir.

Vahdetname, günümüzde bile –ki günümüz, teknolojik gelişmelere paralel olarak iletişimin en üst seviyede yaşandığı ve bu anlamıyla 'Bilgi Çağı' diye adlandırılan bir çağdır– insanların çoğu tarafından bilinmeyen tarihsel, mitolojik, inançsal, toplumsal, felsefi bilgilerle doludur. Vahdetname, aynı zamanda inanç gerçekliğimizin özlü bir şekilde, harikulade bir üslupla anlatılması bakımından da eşsiz bir eserdir.

Vahdetname gibi bir şaheseri yazmak, yazarın yaşadığı çağa kadarki bütün tarihsel, felsefi, inançsal, toplumsal bilgilerin en iyi şekilde bilinmesi ile mümkündür. Yine salt bilgi yetersizdir böylesi bir eseri ortaya koymak için. Onunla beraber bağnaz düşünce/inanç mensuplarının baskılarına göğüs germek için yürek ve bu yolu aşk ile sevmekle, kendini bütünüyle bu yola adamakla, bu yolun ateşinde yanmakla ancak mümkün olabilir. Belki bütün bunlarda bir noktada yetersizdir. Bizlerinde anlatmakta aciz kaldığı başka sırr-ı hakikatlere vakıf olmakla mümkündür.

**Açılın Kapılar Şah'a Gidelim**

Hızır paşa bizi berdar etmeden  
Açılın kapılar Şah'a gidelim  
Siyaset günleri gelip yetmeden  
Açılın kapılar Şah'a gidelim

Çıkarım bakarım kale başına  
Mümin Müslümanlar gider işine  
Bir ben mi düşmüşüm can telaşına  
Açılın kapılar Şah'a gidelim

Gönül çıkmak ister, Şah'ın köşküne  
Can boyanmak ister, Ali müşküne  
Pirim Ali On İki İmam aşkına  
Açılın kapılar Şah'a gidelim

Her nereye gitsem, yolum dumandır  
Bizi böyle kılan, ahd-ü amandır  
Zincir boynum sıktı hayli zamandır  
Açılın kapılar Şah'a gidelim

Yaz selleri gibi akar çağlarım  
Hançer aldım, ciğerciğim dağlarım  
Garip kaldım, şu arada ağlarım  
Açılın kapılar Şah'a gidelim

PIR SULTAN'ım eydür mürvetli Şah'ım  
Yaram baş verdi, sızlar çiğergahım  
Arşa direk direk olmuştur ahım  
Açılın kapılar Şah'a gidelim

Pirlerin piri Pir Sultan Abdal'ın ahı arşa direk olacak kadar çoktur.

Bütün eziyetlere, işkencelere, acımasızlıklara, zulümlere karşın yinede pirimiz yolundan dönmüyor. Her şart ve koşulda yoluna bağlılığını haykırıyor, dile getiriyor.

Hınzır paşaların iğrenç siyasetine, yolsuzluğa bulaşmış, arsızlıkla, yalan ve sahtekarlıkla, hile ve üçkağıtçılıkla yürüyen siyasetine, yani her türlü kirliliğine inat pirimiz değerlerini koruyor, yolu sahipleniyor, tüm vicdansızlıklara karşın Şah'ın yolunda yürümeye devam ediyor.

Pirimiz çıkıp bakıyor. Bakıyor ki herkes işinde gücünde. Kendisi ise zalimlikleri, kötülükleri dile getirip, yobazlığa ve zulme, din adına, siyaset adına dayatılan haksızlıklara karşın geldiği için zindanlarda ve Hınzır paşaların vermiş olduğu idam fermanının yerine getirilmesini bekliyor. Buna rağmen yinede pirimiz namerde, yobaza, zalime, din bezirganına boyun eğmiyor. Şah'ın yolunda yürümeye devam ediyor.

Bizlerde pirimizin ardılları olarak aynı yoldan yürüyoruz.

Demek ki yine işinde gücünde olup hiç sorgulamayan, zalimliğe onay veren, inancını ve değerlerini beş paraya satanlar olacaktır. Ve yine pirimiz gibi Şah'ın yolunda yürüyenler olacaktır. İşte bizler o yolda yürüyenlerdeniz.

Belki günümüzde zindanlar pirimizin zamanında olduğu gibi yoktur. Ancak günümüzde de çağdaş Hınzırlar ve onların siyasetini birebir takip edenler bizleri yoklukla, açlıkla, fakirlikle yolumuzdan caydırmaya, bizleri değerlerimizi satmamız için her türlü yolu denemeye devam ediyorlar.

Bizler de pirimiz gibi can telaşına düşmeyeceğiz.

Can dediğimiz nedir ki?

Eninde sonunda sahibine dönecek olan değil midir?

Öyledir.

O halde bizlerin can telaşı diye bir telaşı olmaz, olamaz. Olsa olsa bizlerin telaşı daha çok şeyler yapmak, inancımızı tanıtmak, yaşatmak, toplumumuzu geliştirmek için zamanımızın olmasıdır/olmamasıdır.

Pirimiz diyor ki “açılın kapılar Şah'a gidelim”. Bizler kapıları açıp, zindanları, yani beynimizde ve yüreğimizde olan, yobazların her bir yana örmüş olduğu duvarları yıkıp Şah'a gideceğiz.

Şah'a gitmek, Şah'ın yolunda yürümektir.

Bu yol Hak yolu, hakikat güzergahıdır.

Bu yol insanın gerçek manada insan olmasının, anlam ve mutluluğun yoludur.

Ne mutlu pirimizin yolunda Şah'a gidenlere.

Kirli paslı şehirleri, iğrenç siyasetleri, sahtekarlık ve çıkarı elinin tersiyle itip Rıza Şehrinin Şah'ına gidenlere aşk olsun, aşkları daim olsun.



**Değişim, Gelişim, İnsani Değerler, Aşk**

*Hangi zamanda, hangi maddi şartlarda, hangi kültürel düzeyde olursak olalım; insani değerlere bağlı olanlar ve aşk her zaman olacak.*

Yaşam sürekli değişiyor, gelişiyor.

Bu kaçınılmaz bir gerçeklik.

Durağanlık, kalıplaşma, belli bir evrede takılıp kalmak insanın fitratına, özüne yabancı.

Değişiyoruz, geliyoruz, farklı yaşam standartlarına sahip oluyor, farklı ve daha boyutlu kültürel birikimlerin sahibi oluyoruz.

Bu değişim ve gelişim ister istemez hayatın her alanına, cümle ilişkilere yansıyor.

Değişim ve gelişim her kişide ve toplumda aynı orantıda olmuyor. Bir çok kişi ve toplumda değişim olmakla beraber daha bir üst seviyeye doğru gelişim olmuyor. Tam tersine, değişim daha kötü bir gelişmeye götürerek kişiyi mal-mülk sevdasına, önü alınamaz bir egoizme, iktidar ve servet için her tür gözü karalığı yapmaya götürebiliyor. Geriye doğru bir değişim kültürel anlamda da yansımaları buluyor ve kişinin gericileşmesini doğuruyor.

Değişim, gelişim ne boyutta olursa olsun; insani değerlere bağlılık ve aşk her zaman ve her çağda olacak. Kişiden kişiye tanımı ve boyutu farklıda olsa olacak.

İnsani değerlere bağlı olmak, başka insanların mutluluğunu istemek, başka insanların gülebilmesi için çalışıp fedakarlık da bulunmak, bir bütün halinde cümle insanlığın anlam ve mutluluk dolu bir hayatın sahibi olabilmesi için çalışmak, uğraş vermek, gayret göstermek insanın özünde var. Terside insanın özünde var. Zaten insan bütün bu zıtların sonucunda o yüceliğe ulaşmıyor mu?

Aşk da öyle. Aşk da insanın özünde var.

Dönüp dönüp sana öğüt verirler  
Dünya malı ile gözün boyarlar  
Aşık öldü deyi sala verirler  
Ölen hayvan olur aşıklar ölmez  
Yunus Emre

Aşk ölmez, aşık olan, Yunus Emre erenlerinde söylediği gibi ölmez. Ölen hayvan olur, ölen hayvanılıktır. Aşk yüceliktir. Aşk insanın kendisi olması, öz olması/özüyle bir olmasıdır.

Aşk ve aşıklar asla ölmez.

İnsana ve insanlığa sevgi duyanlar, insanın mutluluğu noktasında kendini sorumlu hissedenler gerçek aşkı yaşar ve yüceleşirler. Yüceleştikçe hayvani güdülerden arınır rafine hale gelir, şeffaflaşır.

İnsani değerlere bağlılık ve aşk aslında bir biriyle bağlantılıdır. Benlikleri tavan yapmış, hayvanilikleri sınır tanımayan, kar ve iktidar hırsıyla yanıp tutuşanların, kısacası edep dışı yaşam içerisinde bulunanların aşkı da olmaz. İnsani değerler onlara nasıl uzaksa aşkta o kadar uzaktır.

Erenler aynı zamanda yüce aşıklardır. Onların aşkları tutkulu ve büyüktür. Aşkları basmakalıp ve standart tariflerin, yaşanmışlıkların çok çok ötesindedir.

Eren olmak, insan-ı kamil olmak için insanı sevmek ve insani değerleri esas almak şarttır. Hiç bir eren yoktur ki yüreğinde insan sevgisi taşımasın, insanın daha mutlu ve huzurlu olması için yüreği atmasın, kani akmasın. Aynı insan-ı kamiller aşkı da en ideal şekliyle yaşayanlardır. Bu da gösteriyor ki insani değerlere bağlılık ve aşk bir biriyle sıkı sıkıya bağlantılıdır.

Bize düşende gelişerek daha bir üst boyuta doğru değişmek ve asla insani değerlere bağlılıktan taviz vermemektir. Böylece hayvanlar gibi ölenlerden olmayız. Aşkı yaşayan aşıklar olarak yüceleşip hakikatin sırrına vakıf olarak hakikatle bütünleşiriz.

Her nesnede hak eseri  
Gören canlara aşk olsun  
Dost yoluna canı seri  
Veren canlara aşk olsun  
Dertli Divani

## Kainatın Aynasıyım Mademki Ben Bir İnsanım

Kainatın aynasıyım  
Madem ki ben bir insanım  
Hakkın varlık deryasıyım  
Madem ki ben bir insanım

İnsan hakta hak insanda  
Arıyorsan bak insanda  
Hiç eksiklik yok insanda  
(Çok marifet var insanda)  
Madem ki ben bir insanım

İlim bende kelim bende  
Nice nice alem bende  
Yazar levhi kalem bende  
Madem ki ben bir insanım

Bunca temenni dilekler  
Vız gelir çarkı felekler  
Bana eğilsin melekler  
Madem ki ben bir insanım

Tevrat'ı yazabilirim  
İncil'i dizebilirim  
Kuran'ı sezebilirim

Madem ki ben bir insanım

Daimi'yim harap benim

Ayaklarda turap benim

Aşıklara şarap benim

Madem ki ben bir insanım

Bazı doğruları dile getirmek için, bazı değerlere bağlı kalarak güzellikler inşa etmek için öyle insanüstü bir güce sahip olmak, keramet sahibi bir veli olmak gerekmiyor.

İnsanca bir şeyler bırakmak, bir birinden farklı sayısız insanı aynı duygu frekansında buluşturmak için çok zengin olmak, soylu bir aileden gelmek gerekmiyor.

İnsan olmak yetiyor. İnsan olmak ve insan kalmada ısrar etmek yetiyor.

Dünyanın parasını, pulunu, servetini, şöhretini elinin tersiyle itebilen, zenginlik için hiç bir kimseye eyvallah demeden Hak bildiği yolda tek başına kalsa da yürüeyebilen ancak bu erdemlere ulaşabiliyor/bu onura erebiliyor. Öyle yalakalık yaparak, doğru bildiği değerleri satarak, gerçeklere sırt çevirerek, her tür güzelliğe ihanet edip çirkinlikleri ve yapaylıkları baş tacı ederek menzil alınmıyor. Kısa vadeli geçici başarılar elde ediliyor ama uzun vadede bir yaprak kadar, bir sümüklü böcek kadar değeri olmuyor bu tür şeylerin ve kimselerin. Hem halk katında hem Hak katında olmuyor.

Çoğu kez Hak ve halk katında makbul olanı, Hakkın ve hakikatin gerçeğini zerre taviz vermeden insanlığa sunanları göremiyoruz. O tür hak aşıklarını, velileri, hakikat erlerini, sır bekçilerini şöhretleri olmadığı için, para ve mevkileri olmadığı için, popüler deyimler kullanmadıkları için ve moda giysiler giymedikleri için önemsemiyor ve söylediklerine burun kıvrıp onları aşağılıyoruz.

Oysa Hakkın ve hakikatin sesi hiç susmuyor. En sağır kulaklara bile bir şekilde ulaşıyor. En vurdumduymaz yüreklere bir yerden dokunuyor. En gaddar ve acımasız mekanik beyinlerin bile bir şekilde sinir uçlarına dokunuyor ve onları sarsıyor.

Aşık Daimi'nin yukarıdaki dizeleri de bu sarsıcı etkiyi yaratan dizelerdendir. Asırlar geçse bile değer ve öneminden bir şey kaybetmeksizin her zaman açık frekanslı insanlara ulaşacak ve onları sarsacak niteliktedir.

Aşık Daimi baba, yaşadığı dönemde her anlamıyla zorluklar yaşamış, hepimizin çektiği sıkıntılara maruz kalmış ama bunca zorluk ve zahmete rağmen yinede güzellikler ortaya çıkarmaktan vazgeçmemiş bir değerli şahsiyettir.

Aşık Daimi baba, bu satırların yazarına sayısız kez güçlü duygu yaşantıları yaşatmış olan biridir. Bu satırların yazarı başta Ne Ağlarsın Benim Zülfi Siyahım olmak üzere Aşık Daimi babanın eserleriyle yolu yürümeye çalışmaktadır.

Aşık Daimi ve benzerleri çok sıkıntılı ve zahmet dolu bir yaşam yaşadılar. Onlarla aynı inancı ve değerleri paylaşanlarda aynı kaderi kaçınılmaz olarak yaşıyorlar. Ancak ne ilginçtir ki bunca cefa ve kedere rağmen, bunca fakirlik ve yoksunluklara rağmen yinede insanlığa güzellikler katmaktan geri durmuyorlar.

Parasızlık, yoksunluk, gariplik, gurbet, dışlanmışlık, ötelenmişlik... bunların hiç birinin bir önemi kalmıyor. Belki yaşam çok daha görkemli, çok daha zahmetsiz olabilirdi. Ama olmuyor. Bir gün dahi çalışılmasa ertesi gün aç kalınıyor. En temel insani ihtiyaçlar için bile bir garanti yok. Mal, mülk, şöhret, kira geliri, bankada para, devletten ihale, belediyeden maaş... yok. Bilek gücü ve alın teri dökülmeden yiyecek ekmek bile bulunmuyor. Buna rağmen yinede hayata gülümseniliyor ve bazı insani değerler yaşatılıyor.

Okullarda hademe dahi olamayacak yetenezsizlerin belli bir dini, ırki ve sınıfsal temeli olduğu için müdür, vali, vekil olup hazineden geçindikleri bir coğrafyada Aşık Daimi baba ve onunla aynı gelenekte olanların, aynı değerleri paylaşanların berbat hayat şartlarında yaşamaları bir noktada normal kabul edilir. Olsun. Bütün bu yokluklara rağmen yinede Aşık Daimi babaların geleneği var olacaktır. Hademe bile olamayacakların valilik yapmaları, geçici mal mülk biriktirmeleri bir şey değiştirmeyecektir. Hangi para-pul, mal-mülk, makam-şöhret sahibi yukarıdaki dizeleri insanlığa sunabilir ki?

## Hakikatin Sırrını Beyan Eylemek

Yaşam, evren, insan gerçekliğinden uzak kaçanlar, hakikatin sırrına vakıf olmak yerine gündelik uğraşlarla zaman harcayanlar, gündelik çaba ve çalışmalarını yaşamın merkezine koyanlar; dünyayı sadece kendileri ile başlatır ve kendileri ile bitirirler. Yaşamın, dünyanın ve hatta bütün kainatın merkezinde onlar vardır. Bütün galaksiler onların etrafında semah edip dururlar.

Oysa yaşamın böyle olmadığını çok güzel şekilde dile getiriyor Noksani Baba:

**Zahit sanma bizi dünden bu günden (Sanmayın erenler dünden bu günden )**

**Nice bin kez gidip bu hana geldik (Biz nice bin kere bu hana geldik)**

**Daha yer ile gök yaratılmadan (Hakkı Teala nura tecelli kıldı)**

**Nur-u Muhammedi seyrana geldik (Ol nurdan payımız aldıкта geldik)**

Kaba bir softa olan kişi bu sözlerden bir şey alır mı, anlar mı?

Almadığı gibi kendi geriliğine, cehaletine, at gözlüğüne başkalarını da mahkum ve mecbur kılmak istiyor. Onun gibi düşünmeyen, onun gibi algılamayan herkes, “ona göre yol getirilmesi gereken, hidayetine vesile olunması” gerektir. Kendisi 'yaşamı çözmüş, dünyayı anlamış, uzayın her derinliğini keşfetmiş, insanın bilincini ve duygusunu kavramış ya', bu kavrayışa başkalarını da dahil etmek istiyor.

Öyle değil ne yazık ki.



Daha bir şey anlamadığı ve algılamadığı halde, kendisinde fersah fersah ileride olanları da arkalarında tutmak, onları da kendi geriliğine, cehennem çukuruna dahil etmek çabasıdır.

Oysa Noksani Baba ve onun dahil olduğu geleneği sürdürenler çağlar öncesinden hem akıl, bilgi, eğitim yoluyla, hemde sezgi, gönül, tefekkür boyutuyla bir çok şeyi beyan eylemişlerdir.

**Kandili kudreti yarattı nurdan**

**On İki ervahı yarattı sırdan**

**Lamekan şehrini yarattı nurdan**

**Aşkı muhabbeti cevzana geldik**

Sahi kaba yobaz ve onun yoldaşı olan cahil yoz bu sözlerden ve bu sözlerin yansıtmış olduğu düşüncelerden ne anlıyor?

Zerre kadar anlama ve algılama çabası gösteriyor mu yoksa bu sözlerin, düşüncelerin ağırlığını keşfedip altında ezileceğini bildiği için kötülemez, yok saymaya mı çalışıyor?

İnanıyor ve biliyoruz ki yolumuz doğru yoldur. Bu yol için bedel veren, kafa yoran, yaşamın sırrını bilenlerimiz sanıldığından da çoktur. Noksani Baba ve onun süreğinde olanlar hakikatin sırrını anlamak isteyenlere beyan eylemişlerdir. Hakikat arayıcılarına düşende bu beyan eyleseni anlamak ve yaşamlarına katıp cümle insanlığa sunmaktır. Sunalım ki yozlar ve yobazlar daha bir azalsın ve cümle insanlık hak ettiği bilince sahip olsun.

Ademe kavuştuk cennete girdik  
Havva ile orada çok demler sürdük  
Binasını yerin göğün biz kurduk  
Arzu kıldık onu seyrana geldik

Hak buyurdu buğday yemeyin hey can  
Galebe eylese nefsinde ile Şeytan  
Yedikte buğdayı eyledik isyan  
Sürüldük cennetten cihana geldik.

Tövbe kıldık makbul oldu sözüümüz  
Muhammet cisminde açtık gözümüz  
Adem'den Hatem'e sürdük yüzümüz  
Ol demde sureti insana geldik

Muhammet cisminde karar eyledik  
Hak buyurdu hak kelamın söyledik  
İndik aşkın deryasını boyladık  
İkrar verdik Şah-ı Merdana geldik

Başımıza vurduk tacı  
Çıktık seyreyledik arşı  
Miraçta biz gördük Hakkı  
Hatemi aslana geldik

Fatıma, Muhammet, Ali

Ezelden kurdular yolu  
Hasan, Hüseyindir Veli  
Eşiğine kurbana geldik

Zeynel'den Bakıra İndik  
Sadık'a göz gönül kattık  
Kazım'dan Rıza'ya yettik  
Taki, Naki Şaha Geldik

Ondört masum-u pak bizim sırrımız  
Oniki mamurdan gelir nurumuz  
Kırkların ceminde vardır yerimiz  
Uğradık mektebi irfana geldik

Erenlerden bizde destur almışız  
Noksaniyem lamekandan gelmişiz  
Münkirin gözüne perde olmuşuz  
Hakikat sırrını beyana geldik

**Minnet Eylemem**

Har içinde biten gonca güle minnet eylemem  
 Arabi Farisi bilmem dile minnet eylemem  
 Sırat-i müstakim üzre gözetirim rahimi  
 İblisin talim ettiği yola minnet eylemem

Bir acayip derde düştüm herkes gider kârına  
 Bugün buldum bugün yerim hak kerimdir yarına  
 Zerrece tamahım yoktur şu dünyanın varına  
 Rızkımı veren Hudadır kula minnet eylemem

Oy Nesimi can Nesimi ol gani mihman iken  
 Yarın şefaatharım Ahmed-i Muhtar iken  
 Cümlenin rızkını veren ol gani Settâr iken  
 Yeryüzünün halifesi hünkara minnet eylemem

Alnı açık, başı dik yürüyenlerdeniz. Kimseye minnet eylemedik,  
 boyun eğmedik, aman dilenmedik.

Aç kaldık, darda kaldık, zulüm gördük, acılar çektik ama  
 alçalmadık, değerlerimizden ve doğrularımızdan taviz vermedik.  
 Bedelli neyşe ödedik ve yolumuza öyle devam ettik.

Hiç bir zaman ukalaların, çok bilmişlerin yani Arapça ve Farsça  
 ezberi bilip bize bilgiçlik taslayanların egemenliklerine  
 girmedik. İnandık ki yüce yaratıcı Arapça ve Farsça dışında  
 lisanlarda biliyor.

Öyle yaptık yakarışımızı, ibadetimizi, niyazımızı.

Biz böyleyiz işte. Darda kalırız, zorda kalırız ama yer yüzünün halifeleri olan Yezitlere, sömürücülere, Hakkı ve halkı kandırmaya, kendi çıkarları ve saltanatları için kullanmaya çalışanlara boyun eğmeyiz.

İnanırız yüce Yaratıcıya, Ahmed-i Muhtara, Ali'yel Murtaza'ya ve daha yolu süren nice aydınlık simalara.

Ama karanlıklara taviz vermeyiz. Azrail olsalar dahi bir sonuç alamazlar.

Derimizi yüzmeleri ne fayda. Biz yüzülen derisini sırtına alıp diyar diyar Hak ve hakikati anlatanlardanız.

Yenilgilerimiz olabilir. Kısa vadede çokça kayıplarımız olabilir. Yolundan ve doğrularından şek ve şüphe duyanlar saflarımızı terk edebilirler. İnsanoğlu bu, bazılarında dünya mali tatlı gelir ve onlar dünya malına tamah edip yolumuzdan cüda düşebilirler. Her şey mümkün ve olabilir.

Ama işte biz yine buradayız. Olmamız gereken yerde.

Yine Hakkın ve hakikatin gerçeğini dile getiriyor, Azrail'i kendimize yoldaş ediyor, açlığa selam durup zenginliğe tekme vuruyoruz. Biz buyuz işte.

**Talip Gelmez Oldu Pir Nefesine**

Benim sevdiğimin şirin sözleri  
Büyüdü gözümde ne bağlar oldu  
Karınca yükünü fil çekmez oldu  
Azdı zaman azdı ne çağlar oldu  
Ya Hızır ya Hızır ne çağlar oldu

Talip gelmez oldu Pir nefesine  
Elin alıp gitmez oldu yazına  
Dağlar sindi tepeler gölgesine  
Büyüdü tepeler ne dağlar oldu  
Ya Hızır ya Hızır ne çağlar oldu

Nesimi yüzüldü Mansur asıldı  
Ali düdüle bindi küffar basıldı  
Nice ulu sular arktan kesildi  
Aktı kör pınarlar ne çaylar oldu  
Ya Hızır ya Hızır ne çağlar oldu

Gönül turnam uçtu gitti gölünden  
Bülbül vazgeçer mi gonca gülünden  
Abdal Pir Sultan'ım çarkın elinden  
Dideler yaş döktü kan ağlar oldu  
Ya Hızır ya Hızır ne çağlar oldu

Zamanın azmış olduğu, talibin piri ve yolu ciddiye almadığı, küffarın dört bir yanda zafer naraları attığı, turnaların çoktan uçup gittiği ve bir daha dönmediği, karınca yükünü dahi filin çekmediği, nice nice berrak suların kesildiği bunun yerine bulanık çayların serçeşme görevi gördüğü durumlarda ne yapmalı?

Talip yola gelmiyorsa, küfür sahipleri, Hakkı ve hakikati inkar edenler egemenliklerini gittikçe pekiştiriyorsa, dört bir yanda haksızlık ve zulüm varsa ve buna karşın hala erenlerden olması gerekenler pirlerini dünya malına değiştirip satıyorlarsa ne yapmalı?

Oturup bir köşeye yok olmayı bekleyecek halimiz yok.

Korkutulmuş, sindirilmiş ve pısrık hale getirilmiş sözüm ona taliplerden medet bekleyecek halimizde yok.

Az çok tarihimizi biliyorsak İmam Hüseyin'in, Pirimiz Pir Sultanımızın da aynı yalnızlık ve zorluklarla yollarını sürdürdüğünü biliyoruz.

Bunu bildiğimize göre “Ya Hızır” deyip elimizden geleni ardımıza koymadan ne gerekiyorsa yapacağız.

Zamanın azmış olmasına karşın yinede doğru bildiğimiz Hak yolundan yürümeye devam edeceğiz.

Dağların tepelerin gölgesine sinmesine fırsat vermeyeceğiz. Gölgelerin büyüüp bizi esir almasına izin vermeyeceğiz.

Ya Hızır deyip Hak ve hakikat gerçeğini küffarın, münkirin, yoldan sapmış yolsuzun, haksızın, zalimin, pısrık ve korkak talibin gözlerinin içine baka baka haykıracağız.

Bütün bunları yaparsak ne olur?

Yani bıkmadan, yorulmadan, pes etmeden, sinmeden, sindirilmeye izin vermeden, boyun eğip biat etmeden gerçekleri ve doğruları dile getirdiğimizde ne olur?

Korkuya ve paniğe gerek yok. Hiç bir şey olmaz. Çok çok yolumuzu sahiplenip savunurken şahadet şerbetini içeriz. İmam Hüseyinler gibi, Hallac-ı Mansurlar gibi, Nesimi, Bedrettin, Börklüce, Celaliler, Babailer, Pir Sultanlar gibi.

Doğrular ve hakkaniyet yolunda, Hakkın ve hakikatin sesini dile getirerek, Ehlibeytin davasını savunup sahiplenerek Hakka yürümüş olmak anlamlı bir yaşamın, gerçekler üzerine bir yaşamın tartışmasız nişanesidir.

Böylesi bir final ile Hakka yürümekten daha güzel bir son olabilir mi?



**Sıkıntılar ve Sorunlar Ebediyen Sürmez**

Sıkıntılarının, sorunlarının, çıkmazlarının elbette biteceğini biliyoruz. Biliyoruz bilmesine ama yinede zorlu zamanlarda öyle bir ruh haline bürünüyoruz ki, sanıyoruz ki daha güneş doğmaz. Sanıyoruz ki dünya başımıza yıkıldı, daha belimiz doğrulmaz.

Güzel erenlerden Adil Ali Atalay, böylesi durumlara düşenler için şu değerli sözleri kulaklarımıza küpe olsun diye dile getirmiş.

Bu sıkıntı sende kalmaz  
Sabret murat alacaksın  
Kim dedi ki sabah olmaz  
Sabret murat alacaksın

Sabreden murada erer  
Gönül gözü olan görür  
Eken ektiğini derer  
Sabret murat alacaksın

Sevenin yar hanesi ol  
Kanayan bir yarası ol  
Her derdinin çaresi ol  
Sabret murat alacaksın

Kalkacak aradan perde

Düşürse de dertten derde  
Seveni bırakmaz darda  
Sabret murat alacaksın

Adil Alim der dost yaşa  
Hiçbir emek gitmez boşa  
Sevgi pahlıl değil haşa  
Sabret murat alacaksın

Sevgiyle, samimiyetle, Hakka teslimiyet ve hakikate inançla bizler sıkıntıları yener, zorlukları aşar, cümle çıkmazlarda dahi kendimize yeni yeni yollar buluruz.

Öyle değil mi? Öyledir.

Kim diyor ki sabah olmaz?

Kim diyor ki doğan güneş dünyayı aydınlatmaz, güneşin aydınlığı yüzümüzle beraber ruhumuzu ısıtmaz?

Kim diyor ki sevenler darda ve zorda kalır?

Emek veriyoruz, elbette emeklerimizin karşılığını alacağız. Hiç bir çaba, çalışma boşa gitmemiştir. Belki kısa vadede emeklerimizin, çalışmamızın karşılığını almıyoruz. Belki çok zahmetler çektiğimiz halde bir türlü isteklerimiz gerçekleşmiyor. Belki maddi manada olmamız gereken noktadan çok geri bir konumdayız. Bütün bu ve benzer sorunlara, sıkıntılara rağmen bizler yinede azmimizi, kararlılığımızı, heyecanımızı

yitirmeden, zorlukların ve yenilgilerin altında ezilmeden doğru bildiğimiz, Hak bildiğimiz yoldan yürümeye devam etmeliyiz.

Sabretmek de iste bu noktada önemli bir silahtır. Sabretmenin olumlu sonuçlarını bildiğimiz halde yinede o anki ruha halimiz gereği, sorunların ağırlığı, sıkıntıların çokluğu gereği umutsuzluğa düşebiliyoruz. Umutsuzluğa düşmemiz anlardan ibaret olsa yine sorun değil. Ancak umutsuzluk süreklileşirse, işte asıl o zaman bizler için gerçek manada bir yenilgi ve yok oluş gerçekleşir.

Bazı şeyleri bilmek o şeyleri hayata birebir ve tam anlamıyla uyguladığımız anlamına gelmiyor. Sabretmek de öyledir. Sabretmenin yararlı ve zorunlu olduğunu biliyoruz ama sabretmeyi bilmiyoruz.

Bilmemiz gerekiyor. Bilmezsek, hayatımıza uygulamazsak (sözde) bilmemizin bir anlamı kalmıyor.

Belki dönüp dolaşıp aynı şeyleri farklı kelime ve kavramlarla tekrar ediyoruz. Bunu yapmamız gerekiyor. Hemde ısrarla ve defalarca. Ta ki tam anlamıyla bildiklerimizi hayatımıza uygulayana kadar.

Öyleyse Adil Ali Atalay'ın sözlerine tekrar tekrar kulak vermemiz ve kulakla beraber yüreğimizi de, beynimizi de, ruhumuzu da bu sözlerdeki manaya açmamız gerekiyor. Böylece güneş doğacağını asla unutmaz sorunlara, sıkıntılara, çıkmazlara tilili çekeriz.

**Dostun Dardını Derdi Bilmek**

Ötme bülbül ötme şen değil bağım  
Dost senin derdinden ben yana yana  
Tükendi fitilim eridi yağım  
Dost senin derdinden ben yana yana

Deryaya yönelmiş sellere döndüm  
Vakitsiz açılan güllere döndüm  
Ateşi kararmış küllere döndüm  
Dost senin derdinden ben yana yana

Haberim duyarsın da peyikler ile  
Yaramı sararsın şehitler ile  
Kırk yıl dağda gezdim geyikler ile  
Dost senin derdinden ben yana yana

Pir Sultan Abdal'ım doldum eksildim  
Yemeden içmeden sudan kesildim  
Zülfün kemendine kondum asıldım  
(Hakk'ı pek sevdiğim için asıldım)  
Dost senin derdinden ben yana yana

Pirlerin piri Pir Sultan Abdal, hangi duygu ve düşüncelerle, hangi ruh halinde bu deyişi söyledi, bilmiyorum. Ancak bende - başka çağrışımlar yapmakla beraber- dostluklar üzerine, ölümüne dostluk üzerine çağrışımlar yaptı.

Her şeyi paranın, maddi gücün belirlediği bir dünyada dostluklardan ve değerlerden bahsetmek çok kişi için tuhaf, gereksiz, anlamsız, zaman kaybedici şeylerden konuşmak demektir.

Oysa insanı insan eden ve diğer varlıklardan ayrı ve üstün kılan, insanın eşref-i mahluk olmasını sağlayan öğelerden biriside dostluk ve kardeşliğe verdiği değerdir.

Eğer kişi sırf maddiyatı esas alıyorsa, çıkarı ve bireysel zenginliği için, rahatlığı için tüm olumsuzlukları yapıyorsa, o kişi gerçekten yaratılmışların en soylusu mudur?

Yoksa surette insan ama duyguda, ruhta, düşüncede, davranışta hayvan mıdır?

Bizce insanı insan yapan, onu diğer varlıklardan ayrı ve özel kılan unsurlardan biriside dostluğa verdiği önemdir. Çünkü dostluk her şeyden önce samimiyet, çıkarsızlık, fedakarlık, özveri gerektirmektedir.

Dostluk, yeri ve zamanı geldiğinde değil parasını paylaşmak, dostu için canını dahi vermektir.

Var mı böylesi dostluklar?

Çevremizde kaç kişi böylesi dostluklar kurmuş, geliştirmiş ve yaşatmıştır?

Kaç kişi dostu için yanıp yanıp küllere dönmüş, kırk yıl dağda gezmiş, yemeden içmeden kesilmiş ve en sonunda yaşamını dostu için vermiştir?

Böylesi dostluklar aramak, oluşturmak, kurmak ve yaşatmak gerçekten imkansız mı?

Bizler bunları söylemekle, böylesi dostluklar peşinde koşup, böylesi dostların arayışında olmakla gerçeklerden kopuk hayal dünyasında mı yaşıyoruz?

Hayır.

Dost ve dostluklar peşinde olan, böylesi dostlukları kurmak isteyenler hayal dünyasında yaşamıyor ve gerçeklerden de uzak değillerdir.

Aksine, bilinçli bir şekilde, insan olmanın, insan kalmanın, insanlıkta ısrar etmenin sonucu olarak bunu yapıyorlar.

Bizlerin oluşturup yaşatmak istediği ve insanlığa önerdiğimiz dostluk öyle çıkara dayalı, basit hesaplar sonucu oluşmuş, geçici, günü birlik, samimiyete dayanmayan bir dostluk değildir.

Kelime ve pratiği ile ölümüne bir dostluktur.

Ölümüne bir dostluk kişiler öldükten sonra dahi bitmeyen bir dostluktur. Nasıl ki can bedeni terk edip batın alem gidiyorsa, varlık aleminden görünmez diyarlara gidiyorsa, dostluklarda can ile beraber aynı şekilde yeni diyarlara, ötelere ötesine gidiyor ve bu ötelere dostluklar devam ediyor.

Bizlerin dostluğu bu geçici dünya ve bu geçici dünyanın daha da geçici olan menfaatleriyle sınırlı olmayan öte alemlerle de devam eden dostluklardır.

Kimler bu dostluk için yürek kapılarını açarsa, mutlaka o kapılardan gireceklerde olacaktır. İncamız, geleneğimiz bunun böyle olduğunun sayısız örnekleriyle doludur.

Pirimizin dostluğu da bu manadadır.

Ne mutlu ortak değerler etrafında ölümüne dostluklar kuranlara.

**Haydarların Sevdası**

Sıra dağlar korkutmasın gözünü  
Yürü sevdamıza yürü be haydar  
Yüreğime yasla yüzünü  
Sensin ekmeğimin tuzu be haydar

Kıraç toprakların anasıyım ben  
Sevdalı gelinin kınasıyım ben  
Nice Haydarların sevdasıyım ben  
Sönmez yüreğimin közü be haydar

Yaralı yüreğim özlem anası  
Bu töreler yıkılası yanası  
Hozalı gelinin son kınası  
Umut verir bize be haydar

Sarp kayalar sevdamıza yol olur  
Dağlar çiçek açar sümbül gül olur  
Türkü olur bağlamamda tel olur  
Öykümüzü eller yaza be haydar

Haydar, (Haydar-ı Kerrar) Hz. Ali'nin isimlerinden birisidir. Anlamı ise “Aslan gibi güçlü, kuvvetli, cesur, yiğit kimse” demektir.

Yolumuz anlamıyla Haydar olmak, Şah-ı Merdan Ali gibi yaşamak, onun yolunda gitmek; bıkmadan, yorulmadan, pes



etmeden, aman dilemeden, taviz vermeden, zerre kadar dahi tereddüt göstermeden yolumuzu sahiplenip savunmak ve yolumuzun Hak yolu olduğunun tüm insanlık tarafından bilince çıkarılmasını sağlamaktır.

Hak inancı ve hakikat yolu olan inancımızın varlığını koruması, bu inanca inanan toplumun özgürce yaşaması için tarihten günümüze çokça Haydarlar meydana çıkmış, yol ve erkan için ne gerekmişse yapmışlardır.

Onların Alevilik yoluna olan soylu sevdalarının sonucu bizler çok şükür ki hala Aleviyiz.

Üzerindeki korkunç baskılar sonucu etki alanı ve inananları azalmış da olsa bu gün hala Alevilik inancı yaşıyorsa, sıra dağların korkutmadığı Haydarların sayesinde yaşıyor.

Haydar bu anlamıyla bir semboldür. Yola bağlı olmanın, yolu sürdürmüş olmanın sembolü. Kimse bilmesede, adı-sanı duyulmuş olmasada, verdiği bedeller, çektiği acılar çok kimsenin umurunda olmasada Haydarlar inançlarının gereklerini yerine getirmişlerdir. Bu yerine getirilen gereklerdendir ki bu satırlar yazılıyor ve okunuyor.

Haydar olmak; Alevi olmak, Alevi kalmakta ısrardır..

Kıraç toprakların yanık tenli çocuklarına umut olmaktır Haydar olmak.

Sevinçleri yarım kalmış, hayalleri daha kurulmadan çalınmış, kirli postallarla, Ahmed Arif'in dediği “gibi nazlı, seher sabah uykuları bolünmüş” olanlara umut olmak, Şah Merdan'ın yolunda, Hakkın ve haklının safında, yüreklerdeki sönmeyen közlerle güneşli günlere uyanmak ve uyandırmaktır Haydar olmak.

Haydar olmak bir duruş gerektirir. İyilerin yanında iyilerden olma ve kötülüklerin, kötülerin karşısında olma duruşu.

Haine, namerde, halden bilmeze, boynu paradan kabarmış olanlara “dur bre densiz” demektir Haydar olmak.

Nice sarp kayalar, aman bilmez engeller aşılır, yol alınır. Hakka inanmanın ve hakikatin takipçisi olmanın inancı, bilinci, ikrarıyla.

Haydarlar yoluna ve değerlerine sahip çıktıkça, hakikat yolunun yolcusu olmaya karar verdikçe, ikrarına bağlı kaldıkça, Şah-ı Merdan'ın yoldaşı olmanın asaletini yaşadıkça öykülerimizi daha ellerin yazmasına gerek kalmaz.

Bizler o zaman en güzel türküleri söyleriz.

Bağlamanın coşkusuyla deyişlerle, nefeslerle, duazlarla bütünleşiriz.

Bizler öykümüzü kendimiz yazarız.

**İnsan olmak**

İkilik kinini içimden atıp  
Özde ben bir insan olmaya geldim  
Taht kuralı ariflerin gönlünde  
Sözde ben bir insan olmaya geldim  
Serimi meydana koymaya geldim

Meğerse aşk imiş canın mayası  
Ona mihrap olmuş kaşın arası  
Hakkın işlediği kudret boyası  
Yüzde ben bir insan olmaya geldim

Bütün mürşitlerin tarif ettiği  
Sadıkların menziline yettiği  
Evliyanın enbiyanın gittiği  
İzde ben bir insan olmaya geldim

Ben de bir zamanlar baktım bakıldım  
Nice yıllar bir kemende takıldım  
O aşkı mecazla yandım yakıldım  
Közde ben bir insan olmaya geldim

Süregeldim aşk meyini içerek  
Her bir akı karasından seçerek  
Varlık dağlarını delip geçerek  
Düzde ben bir insan olmaya geldim

Gör ki Nimri Dede şimdi neyleyip  
Gerçek aşk her yönüyle söyleyip  
Her türlü sefaya veda eyleyip  
Sazda ben bir insan olmaya geldim

Nimri Dedenin bu sözleri Arif Sağ'ın harika yorumuyla bütünleşip insanı bir kez daha başka duygulara, düşüncelere, sorgulamalara, hesaplara, aşamalara götürüyor.

İnsan olmak sıfat itibariyle, surette insan olmak değildir. Kinini içinden atıp, ikiliği aradan kaldırıp, gönüllerde taht kurarak ve bunun için gerekirse serini meydana koyarak insan olmaktır.

Aşk olmadan olmaz. Aşk mayadır. Mayasız olan yarım ve eksiktir. Gerçek aşk, Hakka ve hakikate duyulan aşktır. Diğer aşklar bu aşkın gölgeleri olarak gerçek aşka hizmet ettikleri oranda anlamlı ve değerlidir.

Aşk ile yola çıkıp gerçek manada insan olmak isteyenler her nesnede Hakkın kudret boyasını görebilirler. Bütün mürşitlerin, pirlerin, yolu sürmüş olanların tarif ettiği aslında budur. İnsan olmak ve insan olmaya davet.

Canın batin aleminden zahire aleme çıkıp bedenleşmesinin amacında budur; insan olmak.

İnsan bütün varlıkların en değerlisi, en üst aşamasıdır. Eşref-i mahluktur.

Bilinç olarak, gerçekleşmiş olarak, Nimri Dedeninde belirttiği gibi s”özde, özde, yüzde, izde, közde...” yani bir bütün olarak, tam olarak insan olmak gerekmektedir. Bedenen insan olma, sıfat itibariyle insan olmak yetmiyor. Kemaleti tamamlayıp, ham ervahlıktan çıkarak kamil insan olmak, gerçek manasıyla insan olmak gerekiyor.

Bütün çalışma, çaba, emek, zahmet öz itibariyle bunun içindir. Kını atmak, ikiliği yani kötülüğü kendinden uzak tutmak, cümle varlığa sevgi ve hürmetle yaklaşmak; özcesi kendisini arındırıp, aklayıp, gelişimini tamamlayıp insan olmak en doğru olanıdır.

İnsan olup her yönüyle aşkı söyleyip, hatta aşkın kendisi olmak öyle kolay değildir. Pazarlıksız, korkusuz, tereddütsüz serini meydana koymak gerekiyor. Hatta serini meydana koymak bile yetmiyor. Aynı şekilde ruhunu da azap verici ateşlerde yakmaya hazır olmak gerekiyor. Öyle olunca Hallac-ı gibi, Nesimi gibi ve daha nice yol erenleri gibi her yönüyle gerçeğin kendisi, aşkın kendisi, insan olunur.

## Alevi İnanç Önderlerinin Sorumluluğu

Alevilik inancı korkunç baskı ve katliamlardan kurtulup günümüze kadar geldi. İnançımızın ağır baskılardan, korkunç katliamlardan kurtulup günümüze kadar gelmesinde inanç önderlerimizin hayati derecede etkileri, katkıları vardır.

İnanç önderlerimizin ödün vermez, aman dilemez duruşları, her şart ve koşul altında ikrarlarına bağlı kalarak yolu sürdürmüş olmaları, ne pahasına olursa olsun değerlerimizi savunmaları, yolumuzun gelecek kuşaklarca da sürdürülmesi için zulmü hiçe sayarak mücadele etmeleri neticesinde bizler hala Aleviyiz.

Bu anlamıyla inanç önderlerimizin yürütmüş oldukları olağanüstü mücadeleleri önünde günümüz yol sürenleri, talipleri olarak saygıyla eğiliyor ve onlardan, onların yola ve değerlere bağlılığından feyiz alarak daha bir aşk ile yolumuza hizmet etmeye çalışıyoruz.

Taliplere, yolu sürmeye çalışan, bu yolun öngördüğü kurallarla yaşamını idame ettirmeye çalışanlara göre inanç önderlerimizin yükleri daha ağır, sorumlulukları daha büyüktür.

Onlar adeta ateşten gömlek giymişlerdir.

İnanç önderlerimizin yapacakları en küçük bir olumsuzluk, hata, yanlış tüm toplumumuza, tüm değerlerimize, tüm tarihimize mal edilir.

İnanç önderlerimizin sorumlulukları çok ağırdır.

İnanç önderlerimiz, durmadan Alevilerin açıklarını arayan, bizleri asimle etmek, yer yüzünde yok etmek isteyenlere karşı Alevi toplumunu inançsal anlamda geliştirmek ve bu inancımızın gelecek nesillerde yaşaması için, dünya döndükçe var olabilmesi için ne gerekiyorsa yapmakla yükümlüdürler.

Ancak ne yazık ki hem değişen çağ, hem karşıtlarımızın amansız baskıları, hem içimizdeki yol yezitlerinin zararları neticesinde bir çok inanç önderimiz yeteri derecede donanımlı ve birikimli değil.

İnanç önderlerimiz, inancımızın özünü, insana ve yaşama, doğaya ve kainata dair temel doğru ve değerlerini dahi bazen yeteri derecede anlaşılır ve kanıtlanır bir tarzda ifade etmede yetersiz kalıyorlar.

Dinler tarihi, toplumsal gelişim, inancımızın tarihi ve inancımızın temeli, inancın insan için gerekliliği, başta cem ibadeti olmak üzere temel ibadetlerimiz anlamı ve ifa edilmesi, ibadetlerdeki asıl amacı ve daha benzer bir çok temel noktada yeteri kadar ifade, pratikleştirme yetkinliğinde değil inanc önderlerimiz.

Bu yetersizliklerin elbette anlaşılır sebepleri vardır. Ancak yine şunu biliyoruz ki hiç bir gerekçenin arkasına saklanmaya gerek yok, inancımızın özü ve toplumumuzun tarihi bizlere kendimizi geliştirmemiz ve her anlamda yetkinleştirmemiz için önemli kaynaklar arz ediyor.

İnanç önderlerimiz belli bir bilinçlenme, eğitim, öğrenim ve bunlarla beraber pratik olarak ibadet görevini yerine getirirlerse, belli noktalarda tefekkür ve yoğunlaşma gerçekleştirip inancımızın temel noktalarını özümseyip içselleştirirlerse çok daha verimli noktalarda olurlar.

Burada dikkat edilmesi gereken nokta salt bir eğitim, öğrenim süreci değildir. Bununla beraber başta cem ibadeti olmak üzere ibadetlerimizin yerine getirilmesi ve inancımızın temeli olan Dört Kapı Kırk Makam öğretisini de olabildiğince pratikleştirilmesidir.

Yola hizmet etme aşkı, tutarlılığı olmalı ve tutarlılık ikrar ile mühürlenmelidir.

Tarih boyunca bu yola hizmet etmiş olan nice yiğitlerin, güzel canların, kamil insanların değerleriyle donanmalı, onların devamı olduğunun bilinciyle onların oluşturmuş olduğu zincirin bir halkası olarak toplumumuzun şahsında tüm yer yüzüne, bütün varlığa güzellikler sunulmalıdır.

Bu mümkündür.

Kendini Alevilik değerleriyle donatmak, yaşama Alevilik penceresinden bakıp o pencereden yaşamı anlamlandırmak mümkündür.

Şu an için yetersizliklerimiz, eksikliklerimiz olabilir. Ve yine karşıtlarımız oluşturmuş oldukları muazzam eğitim



faaliyetleriyle kendilerini başta teoloji olmak üzere bir çok alanda inanç önderlerimizden önde görebilirler. Bütün bu dezavantajlara karşın bizler yinede az çok ilgili ve tutarlı olup verdiğimiz ikrarın gereklerini yerine getirirsek inanıyorum ki tahmin edilenden kısa bir sürede çok merhale katedebilir ve bu çok bilmişleri başta inançsal alan olmak üzere bir çok konuda geride bırakabiliriz.

Çünkü bizlerin sağlam bir inançsal özü var.

Çoğu kez farkında olmasak da, yeteri kadar ayırdın da olmasak da inançsal birikimimiz çok çok derin, nitelikli, boyutlu ve yaşamın tüm alanlarını kapsayacak şekildedir. Eğer öyle olmasaydı, yani inancımızın temeli sağlam ve tutarlı olmasaydı, yani yolumuz Hak yolu, inancımız hakikat inancı olmasaydı bunca baskı ve zulüm karşısında şimdiye değin yok olup giderdi. Oysa biz yok olmadık, en amansız baskı ve zulümlere inancımızın doğruluğu sayesinde göğüs gerdik.

Alevilik inancı Hak inancıdır ve Alevilik yolu hakikat yoludur.

Bu yol insanı anlama, mutluluğa, kurtuluşa, selamete, kardeşliğe, barışa, huzura götürür.

Bu yola hizmet etmek, gerçeklere hizmet etmektir.

Hakkın gerçeğine.

O halde bu yolun inanç önderlerinin bu bilinç ve anlayışla yola yaklaşmaları gerekiyor. Asla ama asla yolumuzu, değerlerimizi,

doğrularımızı hafife almamaları, kesinlikle basit çıkarların ve yol dışı anlayışların çemberine girmemeleri gerekiyor.

Her daim özlerine sadık kalmaları ve gelmiş oldukları o soylu geleneğin onlara harikulade güzellikler sunduğunun farkında olmaları gerekiyor.

İnsanlığın yüz akı olan o geleneği güncel bazı politik söylemlere, bir takım gerçek dışı ideolojilere kurban etmemeleri gerekiyor.

İnanç önderlerimiz gerçek anlamda var olmak, büyümek, anlamlı bir yaşam sahibi olmak istiyorlarsa, gerçek yol ereni olmak istiyorlarsa yapmaları gereken inanca tutkuyla sarılmaları ve gereklerini yaşamlarında yerine getirmelerdir. Gerisi de kendiliğinden gelir.

Yolu aşk ile süren, sürdüren gerçek yol erenlerine aşk-ı niyazlar.

**Alevilikte Israr**

Alevi kalmakta, Aleviliği yaşamakta, Alevileri savunmakta ısrar edeceğiz.

Alevilikte ısrar; insan olmakta, insani değerlerde, insani olanı savunup sahiplenmenin ısrarıdır.

Yozların, yobazların, yolsuzların dört bir yanı sarıp sarmaladığı, insani değerlerin dışlandığı, kardeşliğin ve barışın hiçe sayıldığı, zulmün ve bencilliğin, cehalet ve gericiliğin hakim olduğu zamanlarda bizler her tür zorluğu hiçe sayıp Alevilikte ısrar edeceğiz.

Alevilikte ısrar etmemiz beyhude bir inat, kuru bir tarafgirlik değildir. Alevilikte ısrar etmek insanda ve insaniyet namına ne varsa o değer ve doğrularda ısrardır.

Alevilikte ısrar etmek yobazlığı, yozluğu, yolsuzluğu ret ve mahkum etmektir.

Paylaşımı ve kardeşliği esas alıp, dini ve dili, rengi ve cinsiyeti ne olursa olsun herkesle varlığı eşit paylaşımında ısrardır.

Yoksulluğun son bulması, adaletin tecelli edilmesinin ısrarıdır.

Sömürü ve zulmün çarklarının kırılıp hakkaniyetin hakim olmasının ısrarıdır.

Alevilikte ısrar; hiç kimsenin dininden, dilinden, etnik kimliğinden, cinsiyetinden, renginden dolayı ezilmediği,

sömürülmediği, hor görülmediği, dışlanıp ötekileştirilmediği bir dünyanın, yaşanılabilir bir dünyanın, Hakkın ve hakikatin hakim olduğu, hakkaniyetin esas alındığı bir dünyada yaşamamanın ısrarıdır.

Alevilikte ısrar etmek; ilk insan Adem ile başlayan, Hz. Muhammed ve Hz. Ali ile zirve noktasına ulaşıp Ehlibeytin çiçekleri On İki İmamlarla devam eden ve onların yolunda giden Hacı Bektaş Velilerin, Pir Sultanların, Hallacı Mansurların, Nesimilerin, Babailerin, Hamdan Karmatların ve daha nice nice gül sözlü, nur yüzlü erenlerin hizmet ve hikmetleriyle her tür olumsuzluktan arındırılmış olan Hak inancına mensup olmanın ve hakikat yolunda yürümenin ısrarıdır.

Bu yolda yürümek insanı yaşamın gerçeğine ulaştırmaktadır.

Bunun için Alevilikte ısrar ediyoruz.

Kimse bizlerin ısrarını basit bir mezhepçilik, dincilik olarak anlamasın.

Bizlerin Alevilikte ısrarı, Alevilik değerlerini yaşatmadaki mücadelesi esasında insanın bu yer yüzünde asil manada yaşamasında ısrardır.

Kendisiyle, çevresiyle, doğayla barışık bir şekilde yaşamada ısrardır.

Hakkı bilmede, bilerek yaşamada ısrardır.

Evreni, dünyayı, yaşamı anlamada, sezmede, bilgide ısrardır.

Alevilikte ısrar yaşamı gerçek manasıyla anlayıp yaşamada ısrardır.

Bu anlamıyla ikrarlarına bağlı kalıp ısrar edenlere aşk ile.

**Kimseye Boyun Bükmeden Yolu Sürmek**

Alevilik yoluna hizmet etmek, bu yolu layıkıyla sürdürmek, yaşatmak, gelecek kuşaklarda da yaşanması için kafa, kol ve yürek ortaya koyarak çabalamak sanıldığından daha zor ve çetindir.

Karşıtlarımızın tarihten günümüze düşmanlıkları, öfkesi, baskıları bir yana; kendi içimizde ki yol yezitlerinin akıl almaz inanç ve toplum aleyhindeki davranışları, hiç bir gerekçeyle açıklanmayacak kaypaklık ve yamuklukları, çıkarları için her değeri beş paraya satmaları ve daha nice nice olumsuzluklar... İnsanın dişlerini hırsdan kenetleyen, yumruklarının sıkılıp dakikalarca açılmamasına vesile olan olumsuzluklar...

Bütün bunlar karşıtlarımızdan gelse, bir nebze anlaşılır bir davranış olur. Ancak bu tür olumsuzlukların içimizdeki yol yezitlerinden gelmesi elimizi kolumuzu bağlıyor ve bir şey yapamamanın hırsıyla yumruklarımızı sıkıyor, dişlerimizi kenetliyoruz.

Ancak başka çaremiz ve yolumuzda yok. Her tür olumsuzluğa karşın bizler yinede bıkmadan, yorulmadan, pes etmeden, aman dilemeden, boyun eğmeden değerlerimize ve yolumuza sahip çıkıp her ne pahasına olursa olsun savunmaya, yaşatmaya devam etmeliyiz

Değerli ozanımız Dertli Divani bir eserinde Alevi yolunu sürenlere şu nasihateler de bulunuyor:

Zaman her şeyin ilacı kendine gel imanım  
Boz bulanık akan sular durulacak bilesin  
Böyle gelmiş böyle gider diye bir şey yok canım  
Kokuşmuş düzenin çarkı kırılacak bilesin

Kötü söz sahibinindir bunu iyi anla bil  
Bu yol çok çetin bir yoldur bildiğin gibi değil  
Ne kimseyi aşağıla ne de kimseye eğil  
Kişi kendi vicdanından sorulacak bilesin

Gel bre Dertli Divani yar olalım yarsıza  
Bir yerine bin yuh olsun onursuza arsızza  
Duygu emek sömürene talancıya hırsızza  
Dur diyecek ulu divan kurulacak bilesin

Dertli Divani babanında güzel ve doğru bir şekilde dile getirdiği  
gibi bu yolumuz gerçekten çok çetin ve zorlu bir yoldur.  
Kimseye eğilmeden, bükülmeden bu yolu sürmek büyük bir  
maharet ister.

Bize düşende budur. Maharet sahibi bir usta olarak, büyük ve  
titiz bir ustalıklarla bu yolu sürmek, sürdürmek.

Çünkü şundan eminiz: yolumuz Hak yolu, inancımız hakikat  
inancıdır.

**Pir Sultan Abdal: İnancın, Direnişin, Bilgeliğın Toplamı**

Pir Sultan Abdal adı bizler için inancın (Aleviliğın), inançta derinliğın, tutarlılığın, inanca teslimiyetin adı olduğu gibi aynı zamanda bilgeliğın, direnişin, kendini var etmenin, toplumuna bağıllılığın, davasında ısrarcı olmanında adıdır.

Asırların ötesinden gelip asırların ötesine gidebilmek öyle sanıldığı gibi kolay ve basit değildir.

Aradan asırlar geçmiş, yaşam şartları, düşünceler, hayatı algılama, teknolojik gelişmeler ve daha yığınla insan hayatına direkt etki eden gelişmeler olmuş. Bütün bu gelişmelere, değışime karşın hala Pir Sultan Abdal güncelliğini koruyor. Hala yüreklerde, dillerde, gönüllerde varlığını ilk günkü ihtişamından hiç bir şey kaybetmeden, hatta daha bir kökleşerek, bütünleşerek varlığını sürdürüyor.

Bu nasıl mümkün olabiliyor?

Aradan asırlar geçmiş olmasına karşın Pir Sultan Abdal neden hala güncel, neden hala bu denli önemli, neden hala adı geçtiğinde yüreklerde bir hoşluk meydana geliyor?

Pir Sultan Abdal'ın sırrı, hikmeti nedir?

Pir Sultan Abdal'ın sırrı, Alevi inancına ikrar vermiş olmanın gereklerini bütün ve tam olarak yerine getirmesindedir.

Tarihte nice güzel sözler söyleyen, anlam dolu hikayeler meydana getiren olağanüstü kişilikler yaşamışlardır. İnsanlığın



ortak mirasına katkı yapıp zamanla tarihin tozlu raflarında yerlerini almışlardır. Oysa Pir Sultan Abdal ve diğer Pir Sultan gibi erenler hala bütün görkemiyle günceliklerini koruyorlar.

Koruyorlar, çünkü onlar Aleviliğe inanmış ve inançlarının gereklerini yerine getirmiş ve böylece söylemleri, eylemleri, davranışları, düşünceleri ile inançla bütünleşmişlerdir. İnançla, yani Alevilik ile bütünleştikleri için, inancın sıradan bir inananı değil, adeta ete kemiğe bürünmüş somut hali olmuşlardır. Alevilik inancıda Hak inancı ve hakikat yolu olduğu için ve başta Pir Sultan Abdal olmak üzere erenler bu doğruları dile getirip ona göre yaşadıkları için günceller.

Alevilik inancı eğer basit ve geçici bir inanç olsaydı, sağlam temeli olmayan, hayatın tüm sorunlarına ve sorularına kapsayıcılığı olmasaydı o vakit Aleviliğe inanmış, hizmet etmiş, bu pencereden bakarak insanlığa değer sunmuş olanlarda yok olup giderlerdi.

Alevilik kökleri sağlam olan bir inançtır. Hak inancı hakikat yoludur. Bu inanca inanıp onun gereklerini yerine getirenlerde Pir Sultan Abdal örneğinde olduğu her zaman ve her mekanda geçerliliğini ve güncelliğini koruyor, koruyacaktır.

Aleviliğin hayatta karşılığı var. Yani öyle geçici bir takım heveslere hitap eden, bir takım siyasi olaylardan dolayı meydana gelmiş ve kısa bir süre sonra yok olup gidecek bir inanç değildir.

Alevilik ilk insanla başlayıp insanın gerçek manada insan olmasını hedefleyen ve bu nedenle son insana dek varlığını koruyacak olan bir inançtır.

Hayatın her alanında karşılığı olan, insana somut olarak güncel sorularına cevap veren, sorunlarına dair çözümler ortaya koyan bir inançtır.

O sebepten Pir Sultanlar yaşamaya devam ediyorlar. Çünkü Pir Sultanların dile getirmiş oldukları gerçekler onların zamanıyla sınırlı olan gerçekler değildir.

Pir Sultanlar Aleviliğin gerçekliğini dile getirmiş, eyleme dökmüşlerdir. Aleviliğin gerçekliği ise zamanla ve mekanla sınırlı olmayan bir gerçekliktir.

Hakkın gerçeği ve insanın kendisini hakikat ile buluşturmasının inancıdır Alevilik.

İnsan her zaman Hakkın gerçeğini bilmek ve hakikate ulaşım oradan Hakka ulaşmayı isteyeceği için zaman ve mekanın önemi yoktur.

İşte çağımızda da modern Pir Sultanların ortaya çıkma zamanıdır.

Bu mümkündür, şimdiye kadar çıkmaması utanç vericidir.

Pir Sultan olmak salt güzel sözlü müzikler yapmak ile mümkün değildir. Güzel müzikler, insanları etkileyen eserler yapmak önemlidir. Ancak en önemlisi kendisini inançla bütünleştirmek

ve Pir Sultanlarda olduğu gibi her haliyle inancın somut hale gelmiş hali olmakla mümkündür.

inancımız olan Aleviliğin hayatta karşılığı var. Olmasaydı bunca acımasızlık ve baskı karşısında şimdiye kadar yok olup giderdi. Dolayısıyla kimse inancımıza ucuz ve dogmatik yaklaşımlarla yaklaşıp inancımızı bir takım geçici ideoloji ve akımlarla kıyaslamasın. Aslında Pir Sultanların hala günceliğini koruyor olması bile inancımızın ne kadar sağlam ve temelli bir inanç olduğunun apaçık bir göstergesidir.

Tekrar Pir Sultan Abdalımıza dönersek...

Pir Sultan Abdal adı bizler için Aleviliğin kendisi demektir. Pir Sultan Abdal bize Aleviliği anımsattığı için Pir Sultan Abdaldır.

Çok güzel şiirler yazdığı için değil, Alevilikle bütünleştiği için anlamlı, önemli ve değerlidir. Dolayısıyla bütün güzel sıfatları hak ediyor ve çağdaş Pir Sultan olma iddiasında olanlara da apaçık bir örnek teşkil ediyor.

**Alevilerin Başkalarını Taklit Etmelerine İhtiyaçları Yoktur**

Her zaman söylediğimiz ve her zamanda dile getireceğimiz üzere, Alevilik inancı Hak inancıdır, Alevilik yolu hakikat yoludur.

Kadim bir inanç olan Aleviliğin kökü ve başlangıç noktası ilk insana ve hatta ilk yaratılış/oluşa (Küntü Kenz, Bezm-i Elest) kadar gider. Hz. Muhammed ve Ehlibeyt ile zirve noktasına ulaşım tamamlanır ve sonrasında başta 12 İmamlar olmak üzere diğer yol erenlerimiz olan Hallac-ı Mansurlar, Seyyid Nesimler, Hacı Bektaş Veliler, Abdal Musa Sultanlar, Pir Sultan Abdallar, Babailer ve daha nice nice asil şahsiyetlerle yola devam eder.

Alevilik inancının varlık nedeni insanın kendi özünü bilmesi, adım adım kendisini bilerek, geliştirerek olgunlaşıp kemalet mertebesine ulaşarak insan-ı kamil olmasıdır.

Kemalet eren, olgunlaşan, insan-ı kamil olan insanda yaratılışın ve var olmanın bilincine vararak o ilk sözleşmeye (ikrara) bağlı kalmış olur ve böylece devri daim olur, gelmiş olduğu asıl kaynağa bilerek ve bilinerek, olması gerektiği gibi geri döner.

Böylesi bir inanca sahip olan Alevilerin başka inançları taklit etmeye ihtiyaçları olabilir mi?

Elbette ki olamaz.

Olmamalı.

Olması, eşyanın tabiatını aykırı bir durumdur.

Olması demek, elindeki elmaslardan, zümrütlerden, en değerli mücevherlerden habersiz olup başkalarının cıncık-boncuklarına, çer çöpüne özenmek demektir.

Sayısal varlığımız az olabilir. Ülke çapında ve buna paralel olarak dünyada etki alanımız olması gerekenin çok çok altında olabilir. Yine hayatın bir çok alanında inancımıza yönelik baskılar, yasaklamalar, kötülermeler olabilir. Değerlerimiz ve doğrularımıza yönelik iftiralar, aşağılamalar olabilir. Zaman zaman toplu olarak katledilebiliriz. Bütün bu ve benzer olumsuzluklara rağmen yinede bizlerin başka inançları taklit etmemiz gerekmiyor.

Hele başka inançları aşağılayan, o inanç mensuplarını hakir gören, kafir ve gavur olarak damgalayan, kadını yaşamda yok sayan, eşitlik ve demokrasiye inanmayan, insan hak ve hukukunu tanımayan, kendi inancından başka inançları gayrimeşru gören ve o inanç mensuplarını her yol ve yöntemle kendisine benzetmeye çalışan, kendi inancını tek doğru inanç diye dayatan bir inancı asla taklit etmemeliyiz.

Bizlerin başkalarını taklit etmeye, onlara benzemeye çalışmaya ihtiyacı yoktur.

İnancımız Hak inancıdır. Yolumuz hakikat yoludur.

asırlardır binlerce eren, evliya, aşık-ı sadık bu hakikat yolunu sürmüş ve bu yolu sürerken, bu inanca mensup olmanın gereklerini yerine getirirken her tür bedeli göze almış ve bu

kadim inanç için canlarını dahi hiçe saymışlardır. Bütün olumsuzluk ve zorluklara rağmen yine de başkalarını taklit etmemiş her daim değer ve doğrularını sahiplenip yaşama geçirmişlerdir.

İnancımızın özünü kavramada, anlamada ve yaşama aktarmada yetersiz olabiliriz. Çoğu kez temel doğruları dahi bilmiyor olabilir ve inancımızın değerlerini-dogrularını ifade etme noktasında sıkıntı ve zorluk yaşıyor olabiliriz.

Bilinen baskı ve yasaklardan dolayı inancımızı asgari düzeyde bilip uygulamamız başkalarını taklit etmemiz için bir neden, gerekçe değildir.

Asıl bu durum bizlerin inancını daha da öğrenmek, anlamak, benimsemek, içselleştirmek ve yaşamak geçirmek için kamçılayıcı olmalıdır.

Biz neden inancımızı anlayıp yaşayacağımız yerde bizlerin inancını yasaklayan ve horlayanların inancını taklit edeceğiz ve neden onlara benzemeye çalışacağız ki?

Taklitçilikle bir yere varılmadığı gibi nahoş durumlara da düşebiliriz.

Taklide son verip inancımızı öğrenmeye ve anlamaya çalışmaya ve yaşamaya başlayalım.

O vakit göreceğiz ki hayatımız bütünlüklü olarak daha iyi, güzel, değerli ve anlam dolu olacaktır.

**Modern Zamanların Dervişleri**

Yeniden yeniden doğarım  
Irmak ırmak akarım  
Katılırsan sevdama  
Senin ile çağlarım

Çok değil, bundan bir kaç asır önce Balkanlardan Mezopotamya ovasına, Hint diyarından Kuzey Afrika çöllerine, Anadolu'nun en ücra bölgelerinden Azerbaycan'a, Horasana ve daha bir çok bölgede dergahlarımız vardı.

Bu dergahlarımızda yolumuz sürdürülüyor, inancımız ve değerlerimiz yola bağlı dervişlere öğretiliyor ve bu güzel dervişler vasıtasıyla toplumumuzun şahsında insanlığa hizmet ediliyordu.

Dergahlarımız bizlerin her türlü manevi (ve bazı noktalarda maddi) ihtiyaçlarını gideren yaşamsal kurumlarımızdı. Annemarie Schimmel'in belirlemesiyle “dergahlarımız miskinlerin tekkeleri gibi değildi. Onlar hayatın içinde, her yönüyle üretici olan kurumlardı”.

Dergahlarımızda ilim irfan, bilgelik, kemalet, hakikat öğretiliyor ve bütün bunlar pratik olarak an be an hayata aktarılıyordu.

Dergahlarımızda kuru bir öğreti yoktu. Dervişlerin her yönü ve boyutuyla gelişmeleri takip ediliyor ve bire bir dervişlerin eksiklikleri tamamlanıp ham ervahlıkları gideriliyordu.

Dervişlik gönüllülük temelinde olduğu için eğitime katılım ve öğrenim süreci tüm zorluklara karşın başarıyla sonuçlanıyordu.

Dergahlara gelen ve bu yola hizmet etmek isteyen dervişler her şeyden önce gönüllü geliyorlar ve kendi iradeleri ile tüm zorluklara karşı geliyorlardı. Dolayısıyla böyle olduğu için yani zoraki ve mecburi bir durum olmadığından ve gönüllülük esas olduğundan dervişlerin dergahlarda verilen eğitimi daha çabuk öğrenmeleri ve yine öğrendiklerini hayata aktarmaları daha noksansız ve tam oluyordu.

Böylece yolumuz sürdürülüyor ve yolumuzun güzellikleri, insanlığa vermek istediği Hak mesajı ileilmeye devam ediyor, toplumlarda daha derin kök salıyordu.

Sonra... Sonrası acı verici ve anlatılması güç bir süreç. Her gün acı bir şekilde yaşadığımız, kahrolduğumuz, bazen öfkeden yumruklarımızı sıkıp incittiğimiz, dişlerimizi kenetleyip kanattığımız bir süreç ve hala devam eden bir süreç... Yani bizler için acı, yenilgi, yalnızlık, öfkeden dış kenetleten bir bitmez süreç.

Bir çok nedenden dolayı örgütlülüğümüz dağıtıldı, dervişler dergahsız kaldı, yol ehli dağ başlarına çekildi, dervişleri umut ve hasretle bekleyen toplumumuz boynu bükük ve mahzunlaştı...



Dergahlarımıza iğrenç yüzlü, şeytan gözlü her tür mendeburlar doldu. Uzaktan ve iç çekerek seyreder olduk dergahlarımızı.

Ya Mehdiyi Sahib-i Zaman dedik, Ya Bozatlı Hızır dedik onlarda bize küstüler.

Her gün biraz daha azaldık.

Menfaatçılar bin gerekçe ile yoldan çıktılar. Sesimizi çıkartamadık.

Her gün biraz daha korktuk, biraz daha ürkekleşti bakışlarımız. Tüm acılar ve yenilgiler adeta ürkek bakışlarımızda somutlaştı.

Korkar olduk her şeyden ve tereddüt eder olduk cümle doğrularımızdan.

Şüpheye düşer olduk değerlerimizden.

Dervişler gelmeyince, yol sürülmeyince, müşkülümüzü anlatacak pirimiz olmayınca daha bir mahzunlaştık, daha bir daraldık.

Dünyanın yarısında varken sadece kuytu köşelerde, dağ başlarında olanlarımız kaldı.

İrtibatımız kesildi, bir birimize yabancılaştık ve bazılarımız yolu terk eyledi.

Bel bağladık nicelerine. Nicelerini adam sandık arkasında yürüdük meğerse kardan bile adam değillermiş. En küçük zorlukta ve en küçük bir kısıntı karşılığı satıldık.

Şimdi hayatın hiç bir alanında elle tutulur, gözle görülür bir varlığımız yok.

Öyle bir ana geldik ki; ya tümünden yok olacağız veya yine hak ettiğimiz konumda olacağız.

Artık başka yolu yok.

Bizde, yani bu satırların yazarı da kendisi gibi daha başkaları gibi var olmayı savunan ve asla yok olmayı kabul etmeyenlerden biridir.

O halde hiç kimseden medet beklemeden ve hiç kimseyi suçlamadan, kızmadan elimizden geleni yapmaya kararlıyız.

Modern zamanın dervişleri olmaya kararlıyız.

Sen niye uzak durasın ki?

İnsanlığın yüz akı bir inancımız ve bu Hak inancının şekillendirdiği tertemiz, pırıl pırıl bir tarihimiz var.

Sen, modern zamanların dervişi olabilirsin. Asırlardır iç çekerek, boyun bükerek mahzunlaşmış toplumumuza özlemine ve hasretini çektiği güneşli sabahlar, aydınlık yarınlar sunabilirsin.

O halde katıl sevdamıza çağlayan olup sonsuz okyanuslarla buluşalım.

**Gelin Canlar Bir Olalım**

Gelin canlar bir olalım. Bir olalım ki; her türlü zulme, haksızlığa, gayri insaniliğe, soykırıma, savaşa karşı koyabilelim.

Bir olalım ki; bizlere bu dünyada baskıyı, işkenceyi, barbarca bir ölümü öte alemde ise cehennemi reva görenlerin vahşetlerine dur diyebilelim.

Bir olalım ki; sömürüyü, talanı, adaletsizliği, düşmanlığı, ezilmişliği ortadan kaldırıp eşitliği ve adaleti, sevgiyi ve hoşgörüyü, dostluğu ve paylaşımı hakim kılalım.

Gelin canlar bir olalım.

Bir olalım ki; kimsenin inancından, dininden, ırkından, cinsiyetinden, renginden dolayı dışlanmadığı, aşağılanmadığı, horlanıp ötekileştirilmediği bir dünya kuralım.

Bir olalım ki; asırların süzgecinden geçmiş olan, sayısız güzel insanın güzellikler katmış olduğu Hak inancımızı ve hakikat yolumuzu yaşayalım ve yaşatabilelim.

Bir olalım ki; ruhlarını şeytana satmış olan, maddiyatları ve kibirleri ile, şişmiş egoları ve yıkılmaz sandıkları saltanatları ile ilelebet haksızlık ve zulme devam edebileceklerini sananların sanılarını ters yüz edelim.

Gelin canlar bir olalım. Bir olalım ki; iktidar sahibi olmanın güveni ve şımarıklığıyla, çoğunluk olmanın kibiri ve avantajıyla her tür yanlışı doğru diye dayatan, kendisine benzemeyen ve

kendisi gibi düşünmeyen herkesi düşman ilan eden, din dışı ve sapık olarak gören, kendisini yegane, biricik ve sarsılmaz, sorgulanamaz olarak görenlerin maskelerini indirelim.

Bir olalım ki; asırların baskıları, ayrımcılığı, katliamları sonucu korkulara mahkum olmuş düşüncelerimizi özgürleştirebilelim. Ürkek bakışlarımıza yansımış olan korkulardan örülmüş duvarları darmadağın edebilelim.

Bir olalım ki; kirli postallarıyla en güzel sabah uykularımızı karabasanlara çevirenlerden hesap sorabilelim. Soralım ve artık güneşli, aydınlık yarınlara uyanabilelim.

Gelin canlar bir olalım.

Bir olalım ki; belirsiz geleceğimizi elimize alabilelim. İnsanlık için, toplumumuzun şahsından cümle insanlık için söz söyleyebilelim.

Bir olalım ki; bütün insanlık için muazzam bir güzellik olan inancımızı, değerlerimizi, doğrularımızı cümle insanlıkla buluşturabilelim.

Bir olalım ki; anlamlı, mutlu, onurlu, dolu dolu bir hayatın sahibi olabilelim.

Gelin canlar bir olalım. Bir olalım ki diri olalım, bir olalım ki iri olalım.

**Aşksız Bir Hayat Anlamsız Bir Hayattır**

*İşitin ey yarenler  
Aşk bir güneşe benzer  
Aşkı olmayan gönül  
Bir kara taşa benzer*

*Yunus Emre*

Yaşamak demek; daimi olarak gelişmek, hareket halinde olmak, aksiyon sahibi olmak, fikir ve düşüncede derinleşmek, üslup ve davranışta güzelleşmek demektir. Ki aksiyonun, hareketin, derinleşmenin ve güzelleşmenin sınırı yoktur. Bu manada sürekli olarak, insan yaşadığı sürece bu devam etmektedir/etmelidir.

Durağanlık, statüko, ruhsal ve eylemsel tembellik, yani Yunus Emre'nin deyimiyile kara bir taşa benzemek yaşamın gayesine ters bir durumdur.

Aşksız bir hayat, yaşanmadan yaşanmış bir ömürdür aslında.

Aşksız bir hayat, yaşamın gayesine ters bir yaşamdır.

Bitkisel bir hayat bile değildir. Yunus erenlerinin mükemmel tabiriyle taşça, kayaca bir yaşamdır.

Aşksız bir hayat düşünülemez, düşünülmemeli. Bakmayın şimdi aşk kavramının ayaklar altına alınmasına, gerçek anlam ve manasından uzaklaştırılmasına. Aşk esasında yaşam ve var olmanın, varlığını devam ettirmenin vesilesidir.

Aşk pespayeleşmiş olan, dillere düşmüş olan, bedensel zevke indirgenmiş olan kişiye olan aşk değildir.

Elbette ki kişiye karşı olan ilgide anlamlı, önemli, değerlidir. Kişiye olan ilgi çoğu kez aşk olmasa bile, gerçek aşkın, hakikat aşkının gölgesi, yansması olmasa bile yinede değerlidir, önemlidir, anlamlıdır ve yaşanması gerektir.

Kişiye olan ilgiyi, duygu yoğunluğunu, düşünce kilitlenmesini hesaba kattığımızda, böylesi bir ruh halinde ve duygu yoğunluğunda yaşadığımızda gerçek aşkın ne olduğunu belkide daha iyi anlamış oluruz.

Eğer kişiye karşı ilgiler bu kadar insani ruhsal, düşünsel, duygusal olarak kilitliyorsa, ilgi duyulan kişiyi kainatın merkezine koyuyorsa, bu durumda gerçek anlamıyla bir aşk acaba nasıldır?

Düşünmesi bile ürpertici ve heyecan verici.

Aşksız bir hayat yaşanmamış, eksik kalmış bir yaşamdır.

Nefes alıp verebilen, görüp, duyup, anlayıp hissedebilen herkes aşkı yaşmalıdır.

Taşlaşmamak için, tembelleşmemek için aşık olup aşkı yaşamak gerekiyor.

Aşık olup güneşler misali ısıtmak ve aydınlatmak gerekiyor.

Yaşamda insanın hedefi olmalıdır.

Hedefsiz ve öylesine bir yaşamda elbette ki mümkün. Ancak bizlerin tercihi hedefli, anlamlı, umut ve mutluluk dolu bir yaşam olmalıdır. Böyle bir yaşam aksiyonun ve hareketin olduğu, duygu yoğunluğu ve estetiğın olduğu, düşünce derinliğı ve nezaketin olduğu bir yaşamdır.

İkrarlı ve itikath bir şekilde, aşkın tüm boyutlarıyla yaşandığı, veya aşkı tüm boyutlarıyla yaşamanın hedeflendiğı bir yaşam esaslı bir yaşamdır.

Böylesi bir yaşamda Hakka teslimiyet, (yani cüzi irade dahilinde olan her şeyi yapmak, külli irade dahilinde olanlara eyvallah demek) ikrarında sebat, coşkuda ve umutta en üst aşama, yola bağlılık ve yola hizmette kararlılık, kendisi ve doğayla/evrenle barışıklık, kabullenme ve aynı zamanda mücadele etme, daha iyisini oluşturma, kısacası; kemaleti ve olgunluğu yaşamıyla ortaya koymak vardır.

Böylesi esaslı bir yaşam aşk dolu -veya adım adım aşka giden- bir yaşamdır.

Yaşamın gayesine cevap verebilen bir yaşamdır.

Öyle bazı anlarda değil, yaşamın tümüne sirayet edecek şekilde güven, güler yüz, mutluluk, yardımlaşma, dayanışma, paylaşım, sorunlara çözüm, zorluklara omuz vermek... ve bütün bunları öyle bir beklenti içine girerek değil, tamamen doğallığında, yaşam biçimi haline getirerek yapmak...

Dünyada ve çevremizde böylesi insanların çoğalması yaşamımızı zenginleştirecektir.

Madem çevremizde bu tür insanlar yok, madem bu tür insanların sayısı sınırlı, o halde biz neden bu tür insanlardan biri olmayalım?

Neden yaşamımızı aşk ile yaşamayalım?



**Bir Dost Bulmak**

Seyyah Oldum Şu Aleml Gezerim

Seyyah oldum řu aleml gezerim  
Bir dost bulamadım gün akşam oldu  
Kendi efkarımla okur yazarım  
Bir dost bulamadım gün akşam oldu

İki elim gitmez oldu yüzümden  
Ah ettikçe kan yaş gelir gözümden  
Kusurum gördüm kendi özümden  
Bir dost bulamadım gün akşam oldu

Bozuk řu dünyanın düzeni bozuk  
Tükendi daneler kalmadı azık  
Yazıktır řu geçen ömüre yazık  
Bir dost bulamadım gün aksam oldu

Gene kırcalandı dağların başı  
Durmadan akıyor gözümün yaşı  
Verdiği emeği alıyor kişi  
Bir dost bulamadım gün akşam oldu

Kul Himmet Üstadım ummana daldım  
Gidenler gelmedi bir haber alam

Abdal oldum çullar geydim bir zaman  
Bir dost bulamadım gün akşam oldu

Çok mu zor candan bir dost bulmak?

Dostu bulup onunla hasbihal etmek, dertleşmek, paylaşmak...

Kul Himmet'i kendisine üstat bilen güzeller güzeli kişi bizler gibi seyyah olup tüm alemi gezdiği halde bir dost bulamıyor.

Eksiği, hatayı, yanlış, kusuru kendi özünde arıyor, bizler gibi.

Bazı duygular, düşünceler, davranışlar, istemler hiç bir zaman eskimiyor. Bundan bin yıl önce nasılsa şimdide öyle.

Dostluğa özlem, samimiyete hasretlik sadece geçmişin ve günümüzün değil, her zamanın ihtiyacı.

Biz ne yapacağız?

Tüm alemi gezdiğimiz halde bir dost bulamadıysak ve gün akşama döndüyse ve yine biz yalnızsak ve biz yine bir başınaysak ne yapacağız?

Bizde Kul Himmet Üstadım'ın yaptığı gibi, kendi efkarımızca okuyup yazacağız, hayata anlam vermeye çalışacağız. Eksiği, hatayı kendi özümüzde arayacağız ve dostu aramaya devam edeceğiz.

Elbette bir yerlerde bizlerle aynı duygu ve düşünceleri paylaşan, aynı doğru ve değerlerde buluşanlar vardır.

**1240: Yeniden Doğuşun Yılı**

Kişilik bilincine ulaştıktan sonra tercihim Alevilik inancına bağlılık ve Alevi toplumuna hizmetten yana yaptım. Bu tercihin gereği olarak çeşitli yol ve yöntemlerle hizmetimi sürdürmeye gayret ediyorum.

Benim için Alevi toplumuna hizmet etmek, Alevi toplumunun şahsında insanlığa hizmet etmektir. Böyle bir tercihin ve bu tercihin şekillendirmiş olduğu yaşam biçiminin kaçınılmaz olarak zorlukları ve bedelleri olmaktadır.

Alevi toplumuna hizmet etmek ve bu hizmeti tüm insanlığa ulaştırmaya çalışmak kaçınılmaz olarak sayısız engel ve zorluk demektir.

Zorluklar, engeller, çıkmazlar karşısında kişinin kendisini duygu ve düşünce olarak an be an güçlendirmesi gerekiyor. Bu an be anlık güçlendirmeler olmadı mı emin olun inanç ve ikrar noktasında ne kadar samimi ve tutarlı olursanız olun bir yerden sonra tıkanmanız kaçınılmazdır.

Toplumumuzun inanç ve inanç ile ilgili çalışmalara ilgisi istenilen düzeyde değil. Yıllar yılı ağır baskı ve ötekileştirme politikasına maruz kalan, zaman zaman inancından dolayı katliama uğrayan bir toplumun inanç ile ilgili çalışmalara ilgisinin sınırlı olması bu nedenlerden dolayı anlaşılır bir durumdur.

Toplumumuz inancını daha çok kültürel anlamda tatbik ediyor. Yani inanç boyutu ve onun rituellerinden çok kültürel anlamda inanç değerlerini sahiplenme var. Böylesi bir sahiplenme iyi olmakla beraber uzun vadede yetersiz bir sahiplenmedir. Onun için inanç esaslı, inancı merkezine alan bir çalışma yürütmeye çalışıyoruz. Bu çalışmaları yaparken yani toplumumuza bir bütün halinde inanç ve bilinç ulaştırmaya çalışırken bu gerçeklerin ışığında işimizin ne kadar zor olduğunu varın siz tahmin edin.

Bir yandan egemen anlayışın dayatmaları ve bunun konu komşu ilişkilerine yansması ve bunun neticesinde inancını aşkar edememe, sahiplenememe, diğer yandan Alevilik dışı akımların toplumumuzun üzerindeki çalışmaları ve benzer nedenlerden dolayı inancını yadsıma, önemsizleştirme ve başka kimlikleri esas alma... Velhasıl bir çok yönden bir kuşatmaya rağmen bizler inadına inadına bıkmadan inancımızı anlatmaya ve toplumumuzun yaşantısında daha görünür kılmaya çalışıyoruz.

Bu kolay olmuyor. Her günümüz bin bir engel ve zahmet ile dolu. İşte engellerin böyle bazen doruğa çıktığı, imkanlarımızın neredeyse tükenip sıfırlandığı zamanlarda yani her anlamıyla zorlukların zirve yaptığı zamanlarda ben hep 1240 yılını, Babailer ve Hacı Bektaş Veli'yi düşünürüm. Düşündükçe daha bir bilelenir ve aslında sıfıra düştüğünü sandığımız imkanlarımızın öyle olmadığını, ilgisi sınırlı toplumumuzun öz itibariyle öyle olmadığını ve her şeyin kendi ellerimizde

olduğunu bir kez daha idrak ediyorum. Böyle olunca da moral, motivasyon ve mücadele azmim daha da bir artıyor.

1240 yılında ne oldu?

1240 yılında Aleviler Baba İlyas ve Baba İshak önderliğinde zalim ve haksız yönetime karşı bir isyan hareketi geliştirdiler. Babailer İsyanı adıyla bilinen bu hareket başlangıçta önemli mevziler elde etti. Fakat sonrasında Babailerin başarıları karşısında tedirgin olan devrin haksızları tüm güçlerini seferber ederek isyanı bastırdılar.

İsyan bastırılıp Babailer yenilince korkunç bir katliam gerçekleşti. İsyanı destek veren vermeyen tüm Aleviler kılıçtan geçirildi. Kalanlar ise dağ başlarına, ücra yerlere yerleşerek canlarını kurtardılar.

Büyük Alevi ereni Hacı Bektaş Veli bu eyleme katildi ve kardeşini de bu harekette şehit verdi.

İşte böylesi bir yenilgiyle sonuçlanan ayaklanmanın sonrasında Hacı Bektaş Veli, geride kalanları topladı ve muazzam bir örgütlenme yaratarak bu gün dahi bize yol gösteren bir miras bıraktı.

İşte bizlerde, çağımızın yol sürenleri de bu örnekten dersler alabilir, gerekli moral ve motivasyonu buradan hareketle sağlayabiliriz.

Elbette bizler bir Hacı Bektaş Veli değiliz. Fakat şartlarımız o zamandan daha kötü değil.

Hacı Bektaş Veli, katliamdan kurtulanları bir araya getirip, eğitip, ikrar verdirip yeniden dünyanın dört bir tarafına gönderdi.

İnce ince,ilmek ilmek örerek, her bir insanı ayrı ayrı eğiterek asırlar sürececek bir sağlamlıkta bir kurumlaşma ve bilinç yarattı.

Bizlerde işte tüm zorluklar ve engellere karşın bazı gelişmeler yaratabiliriz. Toplumumuzu daha da ileri konumlara taşıyabiliriz.

Hacı Bektaş Veli bunun mümkün olduğunun en somut göstergesidir.

İşte bu nedenden dolayı 1240 yılı benim açımdan bir yenilgi yılı değildir. Bir yeniden doğuşun yılıdır. Dolayısıyla şimdi yaşadığımız yenilgiler doğru değerlendirirsek bizler için başarı ve yeni zaferlerin adı olacaktır.

**Biz Aleviyiz Yolumuzdan Dönmeyiz**

Tarihin hiç bir döneminde zulme, haksızlığa, sömürüye, kötülüğe boyun eğmedik şimdi mi pes edeceğiz? Şimdi mi yobaz ve yozlara, dini ve siyaseti çıkar için kullananlara boyun eğeceğiz?

Şimdi mi maddi varlıklarıyla her şeyi yapacaklarını sananların, iktidar olmanın şımarıklığı ve kibiri ile kendisinden başka doğru tanımayan ve kendilerini ilah yerine koyanlara biat edeceğiz?

Yok, hayır, asla. Asla ama asla boyun eğmeyiz, aman dilemeyiz. Can veririz, bedel öderiz, yoksun ve yoksul kalırız fakat asla Hak inancından ve hakikat yolundan geri dönmeyiz. Nasıl dönebiliriz ki??

Hz. İbrahim, Nemrut karşısında pes etti mi, aman diledi mi ki bizde dileyelim?

Hz. Musa, Firavunlara boyun eğdi mi, onların yanında kalıp zalimlerden oldu mu ki bizde olalım?

Hz. İsa, çağın din bezirganları karşısında sustu mu, doğrularını söylemekten vazgeçti mi ki bizlerde vazgeçelim?

Hz. Muhammed, Ebu Süfyanlara, Ebu Cehillere rağmen doğruları savunmaktan caydı mı ki bizlerde cayalım?

Hz. Ali, dini ve inancı kendi egemenlikleri için kullananlara karşı mücadeleyi bıraktım ki bizlerde bırakalım?

Hz. Hüseyin, Kerbela da yezitten merhamet diledi mi ki bizlerde çağın yezitlerinden dileyelim?

Pir Sultan Abdal, Hınzır paşalara inat Şaha doğru aşka koşmaktan vazgeçti mi ki bizlerde vazgeçelim?

Asla, ama asla Hak inancını savunmaktan ve yaşamaktan vazgeçmeyeceğiz. Pes etmek, boyun eğmek, aman dilemek şurada dursun, daha bir aşk ve tutkuyla, daha bir inanç ve ıkrarla yolumuza devam edeceğiz. Gerçeklerimizi tüm açıklığıyla sahiplenip savunacağız ve tüm insanlığa haykırmaya, anlatmaya devam edeceğiz.

İktidar sahibi değiliz, maddiyatımız sınırlı, bir çok eşimiz ve arkadaşımız haksızların, iktidar sahibi din bezirganlarının kendi sahte dinlerini her yöntemle dayatmaları sonucu tereddüt ve şüphe içinde. Tüm bunlara karşın Eyüp gibi sabırlı olacağız, Hz. İsa gibi sevgi dolu, Hz. Hüseyin gibi mücadeleci.

Varsın sahte din sahipleri din adına insan öldürmeyi, din adına sömürü yapıp saltanatlarını sürdürsünler. Ve varsın onların haram sofralarında kırıntılar karşılığında soytarılık yapsın birileri.

Bizler asla din adına kimseyi öldürmeyeceğiz. Asla din adına saltanat sahibi olmayacağız. Bir lokma bir hırka bize yeter. Bize Hz. İbrahim'in, Hz. Musa'nın, Hz. İsa'nın, Hz Muhammed'in, Hz. Ali'nin, Pir Sultan Abdal'ın yolunda gitmek, izlerini sürmek şerefi yeterde artar bile.



## Yunus Emre'yi Tefekkür Etmek

Günümüzde ne kadar sahtekar, yalancı, düzenbaz, aldatmayı ve kandırmayı meslek edinmiş siyasetçi varsa zerre kadar utanmadan geniş kitleler önünde kendi düzenleri, inanışları, eylemleri, ideolojileri ile hiç uyuşmadığı halde Yunus Emre'nin sözlerine vurgu yapıyorlar.

Mesela Yunus Emre'nin “yaratılmışı severiz yaratandan ötürü” sözü buna en iyi örnektir.

Bu hileyi ve yalanı meslek edinmiş siyaset erbabı kimseler geniş kitleler önünde masumane bir ses tonuyla bu güzel sözleri dile getirirlerken aynı zamanda bu sözlerle çelişki arz eden ve bizzat bu politikacılar tarafından uygulanan dini, mezhebi, bölgesel, etnik ayrımcılıkları sanki yapan kendileri değilmiş gibi söylerler.

Bırakalım cümle yaratılmışları yaratandan ötürü sevmeyi, bu düzenbazlar kendilerinden farklı olan her şeyi baskı altına alıp zulüm ederler.

Yunus Emre'nin sözlerini, şiirlerini başkalarını kandırmak için kullananlar sadece politikacılar değil. Politikacıların yanı sıra softalarda, din bezirganları da, yobazlarda Yunus Emre'nin şiirlerini başkalarını etkilemek ve kendilerini farklı göstermek için bol bol kullanırlar.

Bu softalar, “cennet cennet dedikleri bir kaç köşk ile bir kaç Huri, isteyene ver onu, bana seni gerek seni” diyen Yunus Emre'yi kendi bağnazlıklarına, hamlıklarını, dogmatikliklerine bakmadan çeşitli şekillerde kullanırlar.

Çok yaman bir çelişki, tezat bu durum. Ancak gerçek bu şekildedir.

Yunus Emre, ne sahtekar politikacıların anlayışına uyan bir erendir, ne de softaların itikat ve inançlarına, dünya görüşlerine uyan bir erendir.

Yunus Emre'nin eserlerine baktığımızda, Yunus Emre'nin nitelikli bir şekilde Alevilik inancını yansıttığını rahatlıkla görebiliriz. Yukarıdaki iki şiir örneği bile bu gerçeğin anlaşılmasına yeterde artar bile.

Alevilik inancını nitelikli bir şekilde, arı-duru bir lisanla anlatmış olan Yunus Emre'yi günümüz Alevileri ne kadar anlıyor ve bu anlamının ifadesini ne kadar yansıtıyorlar?

Ne yazık ki istenilen ölçüde yapabildiğimizi söylemek mümkün değil.

Oysa Yunus Emre üzerine biraz tefekkür edebilsek, hayatını öğrenip mesela Hacı Bektaş Veli ve Tapduk Emre ile ilişkilerini anlayabilsek ve bu anlayış doğrultusunda eserlerini inceleyip üzerinde yoğunlaşsak, eminim ki çokça güzellikler elde edebiliriz. Oysa ne yazık ki bizler daha sahtekar politikacılar ve

softalar kadar bile Yunus Emre'yi dile getiremiyor, ondan ve eserlerinden yeteri derecede faydalanamıyoruz.

Yunus Emre, belkide tarihin bir çok döneminden çok şu dönemde Alevilerin üzerinde yoğunlaşmaları gereken, eserlerini defalarca incelemeleri gereken bir önder, yol erenidir. Çünkü günümüzde hayatın tüm alanlarını, en çok da teolojik alanını kuşatmış olan ve kendi dar dünya görüşünden başka hiç bir doğru kabul etmeyen kaba, dogmatik bir anlayış hakim. Ve bu softalar hakimiyetlerini daha da geliştirip perçinlemek, inanç adına en küçük bir boşluk bırakmamak için her tür yol ve yöntemi deniyorlar. İşte Yunus Emre ve onunla aynı dalga boyundaki erenlerin asırlar öncesi bu softalara vermiş oldukları cevapları güncellemek gerekiyor.

Başta Yunus Emre olmak üzere onunla aynı frekansta olan insan-ı kamillerin düşünceleri çağlar ötesinden gelip asırlar ötesine gidecek olan düşüncelerdir. Onlar gönül gözüyle görmüş, hakikatin sırrına vakıf olmuş, cümle kainatla birlik halini almış yüce şahsiyetlerdir. İnsan-ı kamillerdir.

İşte bu insan-ı kamillerin sözlerine kulak vermek, onların düşünceleri etrafında tefekkür etmek bizleri güçlendirecek ve bir çok softayı da gerçeğe yönlendirecektir.

Bir başlangıç yapmak isteyenler için Yunus Emre'nin aşağıdaki sözleri birer işaret fişeği olabilir.

“Ölümden ne korkarsın, korkma ebedi varsın.

Bir kez gönül yıktın ise bu kıldığın namaz değil yetmiş iki millet dahi elin yüzün yumaz değil.

Yaratılanı hoş gör, Yaratandan ötürü.

Zulüm ile abad olanın akıbeti berbat olur.

Hiç hata yapmayan insan, hiçbir şey yapmayan insandır. Ve hayatta en büyük hata, kendini hatasız sanmaktır.

Olsun be aldırma Yaradan yardır...Sanma ki zalimin ettiği kârdır... Mazlumun ahı indirir şâhı... Her şeyin bir vakti vardır...

Maharet güzeli görebilmektir, sevmenin sırrına erebilmektir. Cihan, alem herkes bilsin ki şunu; En büyük ibadet sevebilmektir...

Biz gelmedik dava için, bizim işimiz sevda için, dostun evi gönüllerdendir, gönüller yapmaya geldik.

Dünya yalan kardeşim, dünya yalan! Var mı yalan dünyada bakî kalan. Mal da yalan, mülk de yalan. Var biraz da sen oyalan.

Benlik davasını bırak, muhabbetten olma ırak. Sevgi ile dolsun yürek, hoşgörölü olmaya bak...

Ne varlığa sevinirim, ne yokluğa yerinirim. Aşkın ile avunurum ; Bana Seni gerek Seni.

Eğer bir müminin kalbin kırarsan Hakka eylediğin secde değildir.

Derdi dünya olanın, dünya kadar derdi vardır...

Cümleler doğrudur sen doğru isen, doğruluk bulunmaz sen eğri isen.

Ana rahminden geldik pazara, bir kefen aldık döndük mezara.

Çok mal haramsız, çok söz yalansız olmaz.

İlim ilim bilmektir, ilim kendin bilmektir, sen kendini bilmezsen, bu nice okumaktır.

Beni bende demen bende değilem, bir ben vardır bende benden içeri.

Ete kemiğe büründü, Yunus diye göründü.”

**Pir Sultan Abdalın Sırrı**

Pir Sultan Abdal ismi biz Aleviler için inancımız ve değerlerimiz ile özdeşleşmiş, bütünleşmiş bir isimdir. Bir isimden ziyade, tarihte yaşamış bir kişiden ziyade değerler bütünüdür.

Pir Sultan Abdal her şeyiyle bizlere rehber, yol gösterici, ışık olmaya devam ediyor. Bir çok zorluğumuzda adeta ilerlemek, yol almak için moral kaynağımız, sorunlara direnme gücümüz, haksızlıklara karşı bileyleycimizi, inanç anlamındaki muğlaklıklara ve çelişkilere karşı keskin ve sarsılmaz doğruluktur Pir Sultan Abdal.

Pir Sultan Abdal her yönüyle bilinmeye, anlaşılmaya değerdir. Adeta bilmek, görmek, anlamak isteyenler için sırrı apaçık olan, aşikar olandır.

Pir Sultan Abdalı anlamak, bilmek, kavramak için ismi üzerinde biraz düşünmeye tefekkür etmeye çalışalım.

Pir Sultan Abdal.

Çoğunlukla belki ismi üzerinde durmayız. Bu ismin ne manaya geldiği hakkında söyle üstünkörü bile düşünmeyiz.

Bu sefer bunu yapmayıp, üzerinde kafa yormaya çalışalım ve adım adım bu üç kelimenin ne anlama geldiğini, Pir Sultan Abdalın bu üç kelime ile bizlere ne mesajlar verdiğini, yani açık olan sırrını aşikar eyleyelim.

**Pir:** pir/pirlik inançta yolun önderine, yolun en üst makamında bulunan kimseye verilen bir unvandır.

Pirlik makamında bulunan kimse inanca dair tüm soruların cevaplayıcısı, sorunların çözümleyicisidir. İnancın pratik boyutuyla işleyişinden pir sorumludur. Yine inanca dair tüm bilgilerin, eğitimin, öğrenimin devam verilmesinde pir sorumludur. Kısacası pirlük makamı, inanç ile ilgili tek otoritedir.

**Sultan:** sultan demek mülkün sahibi demektir, yöneten, padişah demektir.

Toplumunu siyasal, askeri, ekonomik ve daha başka boyutlarıyla yöneten, yönlendiren, karar sahibi, icra sahibi, denetleme sahibi kimsedir.

Sultan kavramı günümüz anlamıyla devlet yöneticisine tekabül etmiyor. Sultan kavramı devlet yönetimi anlamında tüm otoritenin tek elde toplanmasıdır.

**Abdal:** abdal, abdallık dervişliktir. Hak inancı hakikat yolunda çalışmak, Hak yolu üzeri yaşamaktır. Maddiyatı, dünyalıkları hiçe saymaktır. Benliği, kibiri, hırsı, nefsi hiçleştirip hiç olmaktır.

Pir Sultan Abdal adı bütün bu zıt (zıt görünen) sembollerin bileşkesi durumundadır. Bütün bunlar acaba ne anlama geliyor?

Pir Sultan Abdalın adındaki bu gizem, sır, sembol ne ola ki? Siz buna bir anlam verebildiniz mi?